SLOAN HARLOW

tot ce nu ne-am spus niciodată

ÎI CUNOAȘTEM CU ADEVĂRAT PE CEI PE CARE-I IUBIM?

LITERA

SLOAN HARLOW

tot ce nu ne-am spus niciodată

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Pentru toate fetele ca Hayley și Ella și pentru oricine s-a simțit vreodată singur și pierdut

CAPITOLUL 1

ELLA

Valurile compacte de ploaie ale furtunii tipic georgiene biciuiesc fereastra dormitorului meu, în timp ce fulgerele și tunetele sparg această dimineață de început de săptămână. Ascult șuieratul vântului de ore bune și sper că un vârtej o să dărâme peretele și o să mă ia cu el.

Podeaua scârțâie în fața camerei mele. Zăresc umbra mamei mișcându-se prin fanta de sub ușă. Lemnul geme sub picioarele ei. Sunetul ezitării. Să bată sau nu la ușa fiicei sale?

Mama pleacă, iar zgomotul pașilor se retrage în dormitorul ei.

Mai bine nu.

În urmă cu un an ar fi dat buzna înăuntru și mi-ar fi făcut morală că sunt încă în pat. În urmă cu un an tăcerea ei ar fi fost de neconceput. Dar în urmă cu un an situația era diferită. Am câștigat această tăcere grea care-mi atârnă ca un bolovan de gât. Îmi ispășesc pedeapsa, dau plapuma la o parte și reușesc imposibilul: să mă pregătesc pentru prima zi de școală a ultimului an la liceul North Davis.

Deși pare să fi fost în altă viață, îmi amintesc și acum cât de stresată am fost în prima zi din clasa a XI-a. Nu exista suficient ulei de argan în lume să îndepărteze umiditatea marca Georgia din părul meu negru cârlionțat. Machiajul „cat-eye" care mă făcuse să arăt ca o femeie fatală în seara precedentă, acum mă făcea să par coborâtă din Gotham City.

Panicată fiind, i-am trimis persoanei mele preferate un selfie cu textul „ajutor".

Hayley mi-a răspuns imediat. „Glumești? Ești a naibii de sexy. Vino repede aici, pot să-ți fac ceva la păr. Vara georgiană nu se pune cu placa mea de păr."

Și acum?

Acum arunc pe mine primul lucru de pe podea pe care îl ating cu degetele picioarelor: blugii pe care i-am purtat ieri (și alaltăieri, și răsalaltăieri) și un tricou gri pe care l-

am pătat cu salsa săptămâna trecută. Nu-mi aduc aminte când m-am uitat ultima dată în oglindă.

Suferința a căscat un canion între mine și fata prostuță de acum un an, ale cărei drame majore erau șuvițele rebele de păr și un machiaj prost. Cât o urăsc!

Ce dor îmi e de ea!

Revenind pe holurile liceului North Davis, am senzația că nu mai sunt Ella, ci umbra Ellei, fantoma vie a unei fete. Gândul trasează o tăietură fină și dureroasă în inima mea. Îmi doresc chiar *să fiu* o fantomă. Poate atunci ar fi posibil să călătoresc până pe tărâmurile de dincolo și să vorbesc în continuare cu Hayley. Să-i spun lucrurile importante.

De exemplu, faptul că dulapul ei este acum al lui Albert Wonsky. Ar geme și ar spune ceva de genul: „Te implor, te implor, salvează pozele mele cu Pedro Pascal înainte ca soțul meu să fie înecat în pornografie anime“, iar eu aș râde și i-aș spune „Îmi pare rău, e prea târziu“.

I-aș spune că urma de lovitură e la locul ei. Cea de când m-am răzbunat pe dulap din cauză că luasem un B la latină. La fel ca urma loviturii pe care o făcuse ea alături. „Pentru o negare plauzibilă“, spusese. „Nu asta înseamnă“, răspunsesem eu.

I-aș spune că nișa de lângă sala de muzică este în continuare mânjită cu ceară roz de la lumânarea pe care am aprins-o de ziua ei de naștere. Nișa în care Sawyer Hawkins și cu mine ne-am ghemuit rânjind ca niște nebuni înainte să țâșnim cu baloane și brioșe ca să urlăm „La mulți ani!“.

Sawyer.

Sunetul numelui său îmi răsucește stomacul. Nu mă pot gândi la el astăzi. Deja e prea mult. Dacă aș face asta, mi-ar crăpa din nou cutia toracică.

Și ăsta este motivul pentru care exact acum Sawyer intră în raza mea vizuală. Iată-l, în capătul holului, dominându-l cu statura lui pe Mike Lim în timp ce discută ceva ce aduce pe chipul frumos al lui Sawyer un rânjet strâmb.

Imaginea mă lovește atât de rău, încât trebuie să mă opresc. Mă sprijin de un perete și îmi strâng cărțile atât de tare, încât probabil cuvântul „algebră“ va rămâne ștanțat pe pieptul meu zile bune.

Ca și cum mi-ar simți prezența, Sawyer privește brusc în direcția mea. Nu mai pot respira. Îi văd ochii căprui, catifelați, pentru prima dată de la înmormântare.

Doar că privirea pe care mi-o aruncă nu este deloc catifelată.

Sawyer, singurul băiat pe care l-am cunoscut vreodată care sărbătorea aniversările lunare ale prieteniei prin mici atenții perfecte, care a fost bucuros să ne aprovizioneze cu popcorn și sprite de-a lungul întregului maraton Saga Amurg, când Hayley a fost bolnavă, care o iubea pe prietena mea cea mai bună la fel de mult ca mine…

Acel Sawyer îmi aruncă o privire atât de furioasă, încât mi se face instantaneu greață.

Am știut că așa va fi. *Mă învinuiește pe mine.*

Ar trebui să-i susțin privirea. Ar trebui să-i las judecata să mă pârjolească. Asta merit pentru lucrul de care l-am văduvit. De care am văduvit-o pe ea. În loc să fac asta, mă răsucesc pe loc, înghițindu-mi un suspin, și sunt gata să o iau la fugă pe hol, să ies din școală, poate pentru totdeauna. Dar o sfârșesc izbindu-mă de domnul Wilkens.

– *Hoo!* Ușurel, leoaico.

Psihologul școlii se împleticește în spate în timp ce întinde mâinile și mă apucă de umeri ca să nu cad.

– Doamne, îmi pare *atât* de rău, bălmăjesc eu îngrozită.

– Nu, nu, Ella, sunt OK. Apleacă bărbia, încercând să mă privească în ochi. Hei, *hei*! Mă bucur că ne-am întâlnit. Cum ești?

Ridic din umeri, nesigură că pot articula vreun cuvânt.

– Atât de bine, deci?

De obicei domnul Wilkens este proaspăt ras, dar acum are câteva fire crescute pe bărbie. Ochii lui de un albastru aprins, azi par mânjiți, de culoarea vânătăilor. Poate este unul dintre consilierii școlari cărora chiar le pasă de elevii lor. Poate și el este trist în dimineața asta.

Este un gând plăcut.

– Ella, spune el. Știu că astăzi e o zi grea. Și sper că știi că sunt alături de tine. Are aerul că ar vrea să mai spună ceva, dar se aude clopoțelul și îi întrerupe gândul. Salvați de clopoțel, râde el. Să nu întârzii. Vorbim în curând, da?

Se uită la mine cu o expresie preocupată pe figură în timp ce mă îndepărtez. E drăguț că-și face griji. Că vrea

să ajute. „Nu vă deranjați, domnule Wilkens“, ar trebui să-i spun. „Economisiți energia și timpul pentru elevii care nu sunt niște cauze pierdute. Elevi care merită.“

Elevi care nu și-au ucis cea mai bună prietenă.

Întreaga zi încerc să fiu invizibilă. Încerc să ignor privirile acuzatoare și pe cele blânde, pline de milă și compasiune. Dar este imposibil. Când trec pe lângă un grup de fete care stau lângă țâșnitoare, se lasă liniștea. La ora de engleză, Seema Patel, o fată cu care nu am mai vorbit de când eram la gimnaziu, se apleacă spre mine și îmi oferă un pachet de bomboane Sour Patch, spunându-mi:

– Îmi imaginez că-ți trebuie.

Și când stau lângă dulapul meu, înainte de prânz, sunt asaltată de oameni pe care am sperat că o să-i pot evita întreaga zi: vechea gașcă. Mă rog, ce a mai rămas din ea. Nia Wiley, Beth Harris, Rachael Evans; chiar și Scott Logan apare lângă mine. Absența lui Sawyer este remarcabilă. Dar nici un gol nu se poate compara cu cel mai evident, de dimensiunea unui crater.

Aceștia sunt de fapt prietenii lui Hayley. Nia și Beth au alergat cu ea, Beth și Rachel sunt împreună din primul an, iar Scott este ca o lipitoare de care nu poți scăpa orice ai face – ceva între personaj comic și adolescent arogant. Hayley m-a adus în grup și fără prezența ei, totul se duce de râpă. Încă o săptămână în care o să le evit telefoanele, și voi fi azvârlită pe propriul drum, lucru care va face pe toată lumea să se simtă mai confortabil.

Dar deocamdată Beth își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

– Ella, unde ai dispărut? Am fost așa îngrijorată că n-ai dat nici un semn de viață! Te-am sunat, gen, în fiecare zi vara asta!

Nia se întinde ca s-o dezlipească delicat pe Bety de pe mine.

– Și după cum am spus *eu*, probabil nici eu n-aș fi răspuns dacă m-ai fi hărțuit zi de zi.

Beth se bosumflă, apoi se lasă pe spate să se sprijine de Rachel, iar Nia clatină din cap, uitându-se la mine cu o privire apologetică.

– Voiam să vedem ce mai faci, Ella. Adică, în afară de ceea ce este evident.

– Da, ne e dor de tine.

Rachel îmi aruncă un zâmbet mai discret; Beth încuviințează din cap. Nia îi trage un cot lui Scott, care stă în spatele lor, încruntându-se către ecranul telefonului.

– Da, Ella, idem, suntem absolut alături de tine.

Ridică privirea din telefon doar pentru o fracțiune de secundă.

Nia se uită urât la el, apoi se întoarce spre mine cu o privire blândă.

– Fato, cum ești?

Beth și Rachel par agitate. Scott nu este atent. Prefer oricând varianta asta în loc de privirea înțelegătoare și plină de compasiune a Niei.

– A fost greu, dar sunt bine, vă jur. Fac tot posibilul să zâmbesc în timp ce-mi închid dulapul. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, fraților. Apreciez, serios, dar sunt bine.

Beth și Rachel par ușurate. Nia se încruntă.

– Ella. Știi că poți…

– Ai auzit ce-a zis, o întrerupe Scott în timp ce se aude clopoțelul. Este bine. Chakrele ei sunt deblocate, aura e bună, Mercur e retrograd, sau mă rog. Întârzii la spaniolă.

Nia se uită urât la silueta lui care se îndepărtează, dar nu insistă. De data asta sunt recunoscătoare că Scott e cam nesimțit.

Povestea nu se termină când scap de vechii mei prieteni. Toți profesorii vor să știe cum mă simt.

La fel ca domnul Wilkens, mă apucă delicat de cot și mă întreabă cu voce scăzută ce mai fac. Ce se așteaptă să le spun? Ce se așteaptă *oricare* dintre ei să spun în cele trei minute dintre ore? Toate lucrurile pe care nu am fost capabilă să le spun părinților mei sau șirului de profesioniști în sănătate mintală care s-au perindat pe la mine în cele patru luni de când Hayley nu mai e? Le dau singurul răspuns de care sunt capabilă, singurul răspuns pe care vor să-l audă: „Sunt bine".

Printr-un miracol, timpul se scurge în continuare, aducându-mă tot mai aproape de sfârșitul zilei. Chiar și așa, am senzația că sunt într-o barcă plină de găuri

provocate de amintiri – banca acum goală din a treia oră, masa la care am stat trei ani, care acum este asaltată de boboci. Oceanul se învolburează și mă lupt să acopăr toate găurile, să opresc apele care dau buzna. Valurile mă lovesc și aproape mă răstoarnă, dar reușesc să rămân la suprafață.

La ora 3.15, se aude clopoțelul.

În sfârșit.

O iau la fugă spre ieșire, când mă oprește o voce.

– Domnișoară Graham! Vă căutam.

Doamna Langley, profesoara de olărit, îmi face semn din ușa sălii de arte. Mă uit plină de dorință la ușile duble din capătul culoarului, la indicatorul IEȘIRE care pâlpâie, apoi mă duc spre ea.

– Bună ziua, doamnă Langley, spun eu, aranjându-mi rucsacul pe umăr, în timp ce instinctele mele sudice de politețe se luptă cu disperarea de a pleca.

– Voiam să-ți dau repede ceva.

Ridică un deget și reapare o clipă mai târziu cu o cutie mică de carton în mână. Pe o față a cutiei, scrise de mână cu carioca, sunt cuvintele ELLA ȘI HAYLEY. În cutie sunt două căni de ceramică.

Și uite-așa, micuța barcă pe care am reușit s-o țin la suprafață toată ziua, începe să se scufunde.

– M-am gândit că s-ar putea să le vrei, șoptește doamna Langley cu o mină aproape la fel de tristă ca a mea. Nu au fost băgate în cuptor decât după... Mă rog, le-am păstrat pentru tine.

– Mmm, spun eu clipind apăsat în timp ce mă uit în cutie.

Fusese ideea lui Hayley să ne facem căni una alteia. Cești de cafea pentru vremea în care urma să stăm împreună la Universitatea din Georgia. Hayley fusese atât de mândră când îmi arătase modelul ei, o cană cu un „P" ornamentat desenat pe o latură. „P" de la... *proteză*. Când protestasem că *nu* aveam de gând să beau dintr-o *cană pentru proteză*, ridicase o mână și explicase: „Stai, ascultă. Asta este o cană pe care o s-o ai o viață întreagă. Eu doar mă pregătesc pentru faza cea mai tare a prieteniei noastre: când vom fi bătrâne și senile". Ochii verzi ai lui Hayley scânteiaseră plini de neastâmpăr. „De fiecare dată când o să ne vedem, o să luăm prietenia de la

capăt." Ridicase din umeri. „Și o să ai un loc unde să-ți ții proteza."

Ambele căni au ieșit bine.

Abia dacă realizez când îmi iau la revedere de la doamna Langley. Ies din școală amețită, incapabilă să-mi mut privirea de la cănile care se ciocnesc una de cealaltă în cutie. Aș vrea să mă uit în altă parte. Aș vrea să le azvârl într-un șanț, dar știu că ar fi ca și cum mi-aș smulge un organ și l-aș călca în picioare. Cumva am nevoie de aceste căni ca să rezist.

Îmi trec mâna peste cana făcută de Hayley. Pe fund este o imperfecțiune pe care a uitat să o netezească. Mă uit de aproape și văd niște liniuțe răsucite, un model.

Amprenta degetului lui Hayley.

Realizez ca prin ceață că în jurul meu se desfășoară o lume întreagă. Poate ceva iarbă, un cer. În depărtare, voci ridicate.

Dar în clipa asta, singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este buricul degetului meu care apasă mica imperfecțiune de pe fundul cănii.

Totul se întâmplă atât de repede!

Într-o clipă văd farurile în fața mea, un autobuz îndreptându-se spre mine. Se aud țipete, sunetul unui claxon ca un urlet de dragon. Îmi simt inima în gât și un ultim gând îmi traversează mintea: „Salvează cănile", apoi sunt trasă în spate.

Nu mor.

Mă lovesc cu spatele de ceva solid. Creierul meu se gândește în mod ridicol la un zid de cărămidă, dar acest zid este cald și respiră. Cineva m-a tras din fața autobuzului. Cineva m-a salvat.

Ridic bărbia și privesc în ochii căscați, panicați, ai lui Sawyer.

– Sawyer! icnesc eu.

Mă împleticesc smulgându-mă din brațele lui și mă întorc cu fața.

Cărțile din rucsac mi s-au împrăștiat pe peluza școlii, dar eu țin în continuare cutia de carton, în care cănile sunt în mod miraculos intacte.

– Ella.

Sawyer gâfâie, cu fața desfigurată de șoc, cu o mână pe piept și cealaltă trăgându-se de părul des. Inspiră adânc

de câteva ori ca să-și regleze respirația, apoi închide ochii. Când îi deschide, sunt plini de furie.

– Ella, mârâie el, la ce naiba te gândeai? Ai fi putut *să mori*. Adică, efectiv, *să mori*. Dacă n-aș fi fost aici, dacă nu m-aș fi uitat la tine. *Doamne!*

– De ce te uitai?

Durează un minut până îmi dau seama că am pus întrebarea cu voce tare.

– Ce?

Se oprește brusc, derutat.

– De ce te uitai la mine? De fapt, înghit eu în sec, de ce m-ai salvat?

În mod dezastruos, izbucnesc în plâns. Nu mai pot să pretind că sunt bine.

Culoarea se scurge din obrajii lui Sawyer. Furia din expresie i se evaporă, și dacă este cu putință, este chiar mai afectat de întrebarea mea decât de ratarea la mustață. Își linge buzele, cască gura, dar nu poate să spună nimic.

Vreau să-i aud răspunsul. O perlă microscopică de speranță îngropată în stomacul meu mă imploră să stau să ascult ce are de spus.

Dar nu o fac. Nu pot.

Știu răspunsul. Orice comentariu plin de blândețe din partea lui ar reprezenta o dovadă de milă și îndurare, ceea ce eu nu merit. Mă răsucesc pe călcâie și plec.

Nu mă strigă. Acea fărâmă de speranță mă îmboldește să privesc peste umăr măcar o dată. Dar nu fac asta.

Și îmi jur că nu voi mai vorbi niciodată cu Sawyer.

CAPITOLUL 2

ELLA

Pe drum spre casă, în autobuz, îmi sprijin fruntea de geamul murdar, rememorând la nesfârșit momentul în care am crezut că voi muri. Lumina farurilor, mirosul de cauciuc încins și de motorină. Nu am avut timp să țip, să mă gândesc la altceva în afară de cănile care acum se ciocnesc una de alta în cutia din brațele mele.

„Hayley, tu ai avut timp să te gândești?“

Cunoscând-o, probabil și-ar fi pocnit degetele și ar fi spus: „OK, să vedem cu ce te lauzi".

Încă nu pot să înțeleg cum poate să nu mai fie aici, când eu sunt.

Și se pare, nici Sawyer nu poate înțelege.

Ce ar fi spus dacă aș fi așteptat răspunsul lui? Mi-ar fi spus ce simte cu adevărat?

Îl cunosc pe Sawyer. Nu este un monstru. *Sigur* ar fi spus: „Dar, Ella, sigur că sunt bucuros că nu te-ai transformat în carne tocată pe trotuar, sub privirile mele". Chiar dacă în adâncul sufletului consideră că eu ar fi trebuit să fiu în locul lui Hayley.

Adevărul este că aproape că am fost în locul ei. Sau cel puțin asta mi-au spus la spital, unde mă trezisem cu coaste rupte, o contuzie și fără nici o amintire a celor mai recente douăzeci și patru de ore.

– Un răspuns la traumă, a spus doctorul. Este normal.

Ca și cum ar fi ceva normal în toată chestia asta. Au spus că s-ar putea să-mi recapăt memoria, dar până acum… nimic. Și bazându-mă pe ce au spus polițiștii, nu sunt sigură că vreau să mi-o recapăt.

S-a întâmplat după o petrecere la Scott acasă, primăvara trecută, cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul clasei a XI-a. Martorii spun că mă văzuseră bând o bere, apoi împingând-o pe Haley, care era beată și supărată, spre mașina mea, înainte să mă urc la volan. Ne duceam spre casă, când am trecut cu mașina prin parapet, chiar înainte de podul Silver River. M-au găsit pe locul șoferului, îngrămădită lângă un bolovan de pe malul abrupt al râului învolburat.

Și nu au găsit-o deloc pe Hayley.

Singurele lucruri care rămăseseră în urma ei erau o gaură în parbriz prin care zburase afară din mașină și sângele de pe marginile zimțate ale sticlei. Nu purtase centura de siguranță și mi-au spus că dacă impactul nu o omorâse, atunci cu siguranță râul îi dăduse lovitura de grație. Nu este nimeni în Cedarbrook care să nu știe cât de periculos este acest râu notoriu pentru curenții lui puternici, pietrele colțuroase și căderile bruște de apă.

De fapt, atât de periculos, încât nici măcar nu au putut să-i recupereze trupul. Au încercat, bineînțeles, dar din cauza curenților, nu se putea ști unde ar fi putut ajunge și

chiar și cei mai buni scafandri au ezitat să se aventureze în ape. După o săptămână fără rezultate și un incident periculos în care a fost implicat unul dintre scufundători, căutările au fost contramandate.

Hayley nu mai era, și era numai vina mea. Eu fusesem cea care băuse berea. Cea care condusese mașina. Cea care o omorâse.

Autobuzul se oprește tânguindu-se și suntem în sfârșit în cartierul meu.

Când pășesc pe aleea de acces auto din fața casei mele, soarele după-amiezii este auriu și aruncă umbre prelungi pe peluză. Chiar și cu lumina care scade, umiditatea este sufocantă.

Casa este învăluită în liniște când pășesc înăuntru. În urmă cu un an, mama ar fi dat buzna peste mine de la ușă. „Hai să ne uităm peste programă, ai primit orarul pentru înot, doamna Prescott a primit e-mailul meu?" Sora mea mai mică, Jess, și-ar fi dat ochii peste cap plină de compasiune și nu peste mult timp tata s-ar fi întors de la serviciu, salvându-mă cu o glumă care ar fi făcut-o pe mama să-l lovească peste braț, râzând fără să se poată abține.

În jumătate din aceste ocazii Hayley era cu mine, caz în care mama se agita în jurul ei, lăsându-mă pe mine în pace. Era despotică, așa cum este cloșca cu puii ei, fără să acorde atenție faptului că prietena mea era din altă prăsilă. Lui Hayley îi plăcea asta. Chiar și atunci când mama o dojenea pentru notele de șapte.

Aud un mieunat venind dinspre podea și văd o pisicuță gri care mi se freacă de picioare și îndreaptă privirea verde spre mine, smiorcăindu-se încă o dată.

– Unde îți este zgarda, Midna? Iar ești dezbrăcată.

Sprijin cutia în care sunt cănile de un șold și mă aplec să o ridic pe Midna ajutându-mă de brațul liber. Toarce când îmi lipesc fața de blana ei în timp ce o duc la mine în cameră. Împing și deschid ușa cu umărul. Midna îmi sare din brațe și se ghemuiește pe birou, iar cănile se ciocnesc una de alta din cauza mișcării. În timp ce mi se strânge inima, așez cutia pe jos și o împing sub pat.

Atunci observ care e cartea pe care o frământă Midna cu lăbuțele. Apuc exemplarul cu colțuri îndoite al cărții

The Coven's Secrets[1], al doilea volum din seria *Realms of Wonder*[2]. Preferata mea.

– N-ai citit-o încă, nu?

Jess se sprijină de tocul ușii, iar fardul de pleoape verde și luciul de buze închis la culoare îi scot în evidență trăsăturile deosebite, fără îndoială meritul prietenei ei celei mai bune, Kelly, care deja este un guru în frumusețe, la vârsta de paisprezece ani. Îmi temperez împunsătura de invidie pe care o simt uitându-mă la Kelly, care chicotește în timp ce trece o perie peste pleoapele surorii mele.

Îmi dreg vocea.

– Nici măcar nu știam că a apărut, spun eu cu voce șoptită.

Din cauza lucrurilor care s-au întâmplat, uitasem complet despre asta. Ceva ce aș fi marcat în calendar cu un an în urmă, așteptând cu nerăbdare. Nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când m-am gândit măcar la citit.

– Nu vreau să dezvălui nimic, dar este bună. Jess ridică dintr-un umăr. M-am gândit că ți-ar muta gândul la ceva plăcut.

– Mersi, spun eu, sincer impresionată.

Este singurul cuvânt pe care reușesc să-l articulez acum, dar sper că știe cât de sinceră sunt.

Jess încuviințează din cap.

– Încă ceva. Ridică mâna și de deget îi atârnă o zgardă violet uzată, de care e agățat un clopoțel. Era în ghiveciul de monstera al mamei. Frunzele sunt iar strivite. Nu va fi fericită.

În timp ce Jess și cu mine îi punem zgarda pisicii care se zbate, se aude sunetul ușii din spate care se deschide și se închide, urmat de vocea mamei.

– Fetelor?

Când apare în cadrul ușii, Midna a plecat deja (probabil ca să tragă un pui de somn între plante). Mama a lucrat în grădină. Are fruntea lucioasă de la transpirație și miroase a soare, dar bluza de culoarea piersicii este în continuare imaculată, iar degetele, curate.

Mama mea perfectă. Când mă uit la ea, simt asta acut: prăpastia între cine sunt azi și cine am fost odată – fiica ei perfectă.

Și după felul în care îmi susține privirea cu ochii ei întunecați, aș zice că simte același lucru. Dar acea tristețe? Acea dezamăgire? Da, le merit.

După o clipă de tăcere inconfortabilă, Jess își drege glasul.

Sunetul pare să o smulgă pe mama din gânduri.

– Puteți veni amândouă jos să mă ajutați la cină? Tatăl vostru o să vină în curând.

Când ajungem în bucătărie, mama scoate cartofii din cămară și îi întinde lui Jess, iar eu mă duc la chiuvetă să spăl vasele.

– Deci, spune mama, uitându-se la mine. Cum a fost ziua de azi?

Întrebarea de care eram îngrozită. Și la care nu am nici o idee cum să răspund. Din fericire, nici nu trebuie.

– Bine, intervine Jess. Toată lumea spunea că a X-a este mult mai grea, dar cred că a fost numai o tactică de intimidare. Iar Kelly este la două dintre cursurile mele. De fapt…

Îi transmit recunoștința mea tăcută lui Jess, care trăncănește în timp ce taie cartofii. Iau un burete și încep să frec. Dar Jess termină prea repede de povestit și mama întoarce privirea spre mine. Se deschide ușa din față și sunt din nou salvată.

– Hei, am ajuns acasă! strigă tata.

Intră în bucătărie, desface brațele și barba întunecată i se lățește într-un zâmbet.

– Uite-le pe fetele mele frumoase! O îmbrățișează pe Jess, o sărută pe mama pe cap, apoi se întoarce spre mine și privirea căprui i se îmblânzește când mă întreabă: Ce faci, puștoaico?

– Ăăă, spun eu, mușcându-mi buza și aproape izbucnesc în lacrimi din cauza tomului blând din vocea lui.

– Ai apucat să vorbești cu antrenoarea Carter azi?

Mama vine lângă mine ca să spele orezul pentru cină la chiuvetă.

Închid ochii. Antrenoarea Carter, de înot. Sperasem să evit această conversație pentru cel puțin încă o săptămână. Iau în considerare ideea să mint, dar, sincer? Nu am energie pentru așa ceva.

– Nu.

Jess se oprește din tocatul cartofilor, iar tata se foiește îngrijorat lângă mine.

– E în concediu medical?

Mama își învârte mâinile în cratița cu orez și apa devine de un alb lăptos.

– Mamă, spun eu evitându-i privirea. Nu am vorbit cu antrenoarea Carter pentru că nu mai intru în echipa de înot.

Mâinile îi înțepenesc. Umerii i se tensionează. Cu o postură rigidă, duce cratița la aparatul de gătit orez, în timp ce toți trei o urmărim cu privirea și așteptăm represaliile feroce.

Dar spre uimirea mea, tot ce spune este:

– Dar îți place să înoți. Stă cu spatele la noi și adaugă pe un ton atipic de controlat: De când erai mică. Anul trecut ai doborât recordul școlii. Când se întoarce spre mine, sunt șocată de durerea și teama de pe chipul ei. Cum rămâne cu viitorul tău, Ella? Anul trecut antrenoarea Carter spunea că deja primea e-mailuri de la selecționerii tuturor școlilor de top. Gândește-te la asta, Ella. Gândește-te la...

Tata pune o mână pe umărul mamei.

– Este abia prima zi de școală, Michelle, șoptește el.

Pentru o clipă recunosc ceva familiar și tăios în ochii căprui ai mamei. Toți simțim același lucru, iar Jess și tata înțepenesc. Dar imediat expresia dispare. Dezumflată, mama dă o dată din cap înainte să se întoarcă în tăcere spre aparatul de gătit orez.

Jess reia tăiatul cartofilor cu buzele țuguiate, iar tata mă sărută pe cap.

– Mă întorc imediat. Trebuie să ies din hainele astea sufocante.

Trage de cravată cu o expresie caraghioasă și lipsită de entuziasm, încercând să relaxeze atmosfera, dar asta nu ajută prea mult. Îmi aruncă un zâmbet trist și pornește în sus, pe scări.

Clipesc uimită privind spatele mamei.

Se trage dintr-un neam de femei neînfricate, războinice, care mânuiesc maceta. Obișnuia să ne povestească cum „lola“ ei (bunică în limba filipineză, deci bunica mamei mele) i-a târât pe ea și pe frații ei în lanurile de trestie-de-zahăr ca să se ascundă de trupele

inamice în Filipine, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Bunica mea are în continuare nişte schije de glonţ în piciorul stâng.

Mă bucur că mama nu a trebuit să-şi testeze niciodată talentele de războinic de gherilă, dar fără îndoială este o femeie care ar putea face un soldat să plângă. Este o femeie căreia nu i-a fost frică să-şi lase toţi prietenii şi familia în urmă, ca să pornească de la zero într-o ţară străină.

O femeie care actualmente se simte copleşită în bucătăria noastră, cu umerii lăsaţi în timp ce îşi înghite cuvintele.

Iar eu sunt cea care i-a făcut asta. Am făcut asta întregii familii. Pentru o clipă nebunească, aş da orice să aud cadenţa stridentă a unei morale tradiţionale a mamei. Să o aud ridicând vocea la mine pentru un A minus la un examen de Istorie Universală. Pentru că asta ar însemna că, pe lângă toate lucrurile pe care le-am făcut, nu am distrus această familie.

Că nu am înfrânt-o pe mama mea cea de neînfrânt.

Jess termină de tocat cartofii fără să mai spună nimic şi se duce la etaj să se schimbe. Mă reapuc de spălatul vaselor, iar tăcerea se lasă între noi, până când mama spune:

– Ieri a sunat mama lui Hayley.

Scap farfuria pe care o spăl în chiuvetă, unde se sparge cu un zgomot strident. Mama se încruntă din cauza farfuriei sparte, dar nu spune nimic, nu mă admonestează să fiu atentă.

– Ce voia?

Adun cioburile de ceramică din chiuvetă cu degete tremurânde, în timp ce-mi simt inima în gât.

– Trebuie să te duci acolo vineri după şcoală. Are nevoie de ajutorul tău. Mama oftează şi spune: Avea un ton îngrozitor.

Mi se face dintr-odată o greaţă îngrozitoare..

– Mamă, cum aş putea… cum aş putea s-o ajut?

– Vrea să aduni lucrurile din camera lui Hayley.

Nu-mi dau seama că strâng pumnul până când nu simt o durere ascuţită. Când mă uit la cioburile din mâna mea, palma mi se umple de sânge.

– Mamă, mă văicăresc eu. Te rog nu mă obliga să fac asta. Te rog!

„O să mă duc din nou la înot“, aş vrea să-i spun. „O să mă duc la orice şcoală vrei tu, dar te rog nu mă trimite în bârlogul amintirilor prietenei mele celei mai bune, care a murit“.

Mama se întoarce cu faţa la mine. Mă mir când văd o urmă de regret în ochii ei.

– Ella, mi-a spus că nu poate nici măcar să intre în camera lui Hayley. I se strâng buzele. Acum este singură în casa aia. Şi nimeni nu a cunoscut-o pe Hayley aşa ca tine. O să ştii ce ar fi vrut să se întâmple cu lucrurile ei.

Nu pot respira. Vreau să urlu. „De unde naiba să ştiu ce ar fi vrut Hayley? Nici un adolescent de şaptesprezece ani nu discută despre propria moarte şi nici nu face planuri pentru asta.“

– Nu pot s-o fac, spun eu.

Mama se uită cu tristeţe la mine.

– Ştiu că nu vrei, Ella. Îmi pare rău. Dar nu ai de ales.

Saltă capacul aparatului de gătit, iar mirosul de orez aburit, care în mod normal este atât de plăcut, îmi întoarce stomacul pe dos.

– Vineri după-amiază. Du-te direct după şcoală. O să te aştepte.

CAPITOLUL 3

ELLA

– Răspunde cineva? Oricine? Haideţi. Domnul Moss întotdeauna îşi foloseşte degetul mijlociu ca să-şi împingă ochelarii pe nas când este frustrat. Este a treia oară când face asta în ultimul minut. Sunt sigur că nici unul dintre voi nu s-a gândit la bietul vostru prof de latină toată vara.

Este subestimarea anului.

– Dar *chiar* nu poate nici unul dintre voi să-şi aducă aminte diferenţa dintre cazul nominativ şi cel genitiv? Nici unul?

Ba da. Eu îmi aduc aminte. Fosta Ella ar fi oferit clasei şansa de a răspunde, dar numai pentru o secundă sau

două. Apoi ar fi strălucit în lumina laudelor domnului Moss, dându-i răspunsul corect.

Dar acum mă rog ca domnul Moss să nu mă vadă în ultima bancă de pe rândul din spate, unde mă ascund strategic în spatele coroanei de bucle roșcate, sălbatice, ale lui Thomas Jones.

Domnul Moss oftează, își împinge din nou ochelarii pe nas, se întoarce spre tabla albă și scrie răspunsul, iar singurul sunet care se aude este scârțâitul dezaprobator al markerului.

Toți mușchii corpului mi se relaxează ușurați și dau drumul aerului din plămâni. Cercetez încăperea. Nimeni nu se uită la mine. Fie notează ceva în caiete, răsfoind manualul *Ecce Romani*, fie se uită în telefon pe furiș, sub bancă.

Rachael este la cursul ăsta cu mine. Mi-a făcut semn cu mâna să vin să mă așez lângă ea, dar nu mi-a scăpat felul în care i s-au relaxat umerii când am refuzat-o politicos. Nu o condamn. Cum ar putea *ea* să știe ce să-mi spună, când propria familie nu are nici cea mai vagă idee? Când *eu* nu am nici cea mai vagă idee?

Mă scufund mai jos în scaun, gândindu-mă: „Încă zece minute". Fac niște calcule, mâzgălind numere pe pagina albă a caietului. Mi se rupe inima când văd numărul. „Mai mult de șaptezeci și trei de mii de minute din noul an școlar." Trebuie să găsesc o modalitate să rămân invizibilă și amorțită pentru următoarele șaptezeci și trei de mii de minute.

Instalația de sonorizare trosnește, și ne sperie pe toți.

– Domnule Moss, vă rog să o trimiteți pe Ella Graham la recepție.

Vocea de la interfon pare plictisită.

Domnul Moss clipește spre mine, ca și cum ar fi uitat că eram acolo. Picioarele scaunelor scârțâie pe podea în timp ce toți ochii se întorc spre mine. Rachael îmi aruncă o privire plină de compasiune.

S-a dus invizibilitatea mea.

Nu-mi pot imagina de ce ar avea nevoie de mine un administrator, cu o singură excepție: ce s-a întâmplat cu Hayley. Mă întrebasem dacă o să existe vreo consecință, vreo pedeapsă pentru faptul că am băut. Anul trecut, doctorul Cantrell, directorul școlii, m-a felicitat pentru

faptul că am depășit recordul școlii la înot. Acum urmează să mă exmatriculeze. Îmi mușc buza ca să nu izbucnesc în plâns în timp ce domnul Moss deschide ușa clasei. Las părul să-mi acopere fața, îmi aduc umerii în față, dorindu-mi să mă pot teleporta afară din încăpere și să evit acest drum al rușinii în timpul căruia simt fiecare privire ca pe blitzul aparatului unui paparazzi.

Pe drumul lung până la recepție mă hotărăsc că sunt OK cu asta. O să-mi iau bacalaureatul. O să mă duc la facultate undeva unde nu mă cunoaște nimeni. O să îmi folosesc al doilea prenume.

Deschid ușa recepției cu umărul și-mi imaginez cum răspund la numele „Ana".

– Doctorul Cantrell poate să mă primească? o întreb pe doamna Bertram de la recepție.

– Ella? Mă întorc și îl văd pe domnul Wilkens scoțând capul de după colț. Hai în spate.

Ezit, derutată.

– Am crezut că doctorul Cantrell vrea să mă vadă, că vrea… Îmi mușc buza, deodată jenată. Să mă exmatriculeze?

– Ella, îmi pare rău că te-am îngrijorat, spune domnul Wilkens, frecându-se la ceafă. Eu te-am chemat, nu doctorul Cantrell. Vino la mine în cabinet. O să îți explic despre ce este vorba.

– Aha, spun eu, simțindu-mă penibil în timp ce îl urmez pe hol.

Cabinetul domnului Wilkens nu este chiar un cabinet, e mai mult o sală de conferințe. Pereții sunt acoperiți de rafturi și mai multe fotolii și o canapea sunt așezate într-un cerc lejer în mijlocul încăperii.

Toate locurile sunt ocupate de alți elevi.

Ei bine, nu toate locurile. Este un loc liber pe canapea, presupun că pentru mine.

Și este chiar lângă Sawyer Hawkins.

Normal.

Nu ridică privirea când intru, nici măcar nu pare să observe că a mai intrat cineva în încăpere. Ține brațele încrucișate la piept și dă nervos din picior. Mi se încleștează stomacul și falca.

– Fiți atenți, vă rog, spune domnul Wilkens, făcându-mi semn să mă așez. Acum, că Ella a venit, putem începe.

La auzul numelui meu, Sawyer ridică brusc capul. Mă las pe canapea și alunec în locul gol dintre el și Mary Collins, încercând cu disperare să nu mă lipesc de el.

– Bun, spune domnul Wilkens cu blândețe, sprijinindu-se de birou, cu un picior așezat peste celălalt. Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit. Sunt sigur că vă întrebați de ce sunteți aici. Vocea îi devine delicată când spune: Hayley Miller.

Corpul îmi reacționează la auzul numelui ei, sentimentul de vinovăție și tristețe contractându-mi mușchii. Mă întreb dacă numai îmi imaginez că am perceput aceeași tresărire la Sawyer, care stă lângă mine.

– Este o pierdere imensă, iar suferința vine în valuri. Acum, că ne-am întors la școală, sunt sigur că mulți dintre voi simțiți cu adevărat absența lui Hayley, spune domnul Wilkens. Administrația m-a rugat să țin niște ședințe de grup cu elevii din ultimul an, ca să le ofer un spațiu de vindecare, în care să fie auziți. Vrea cineva să ia cuvântul și să-și împărtășească gândurile? Poate tu, Scott?

Am fost atât de preocupată de Sawyer, încât nu îl observasem pe Scott. Părul castaniu-deschis este ciufulit intenționat, ca de obicei, hainele casual, deși știu cât de mult costă pantofii de piele albă și ceasul, asta pentru că s-a asigurat să afle toată lumea. Scott nu a fost bogat până când mama lui nu s-a recăsătorit cu un bărbat care are o companie de marketing profitabilă în Atlanta, dar acum se laudă tot timpul cu asta. Hayley întotdeauna dădea ochii peste cap din acest motiv: „Este nemernicul pe care îl suporți pentru glumele lui. Se poartă ca un tembel, dar are o inimă bună. Cred".

Acum își freacă mâinile agitat, cu expresia lui arogantă obișnuită pe față.

– O, ce bine, domnule W, putem începe în sfârșit vindecarea. Să vedem... Începe să-și pocnească degetele și are un ton fals. Nu-mi vine să cred că Hayley nu mai e; era o forță a naturii. Doamne, nu e corect, sunt furios că a murit. Poate dacă mama și tatăl meu vitreg nu ar fi fost plecați tot timpul, nu aș fi dat petrecerea aia grozavă, iar ea ar fi fost în continuare printre noi. *Uau*, nu-mi vine să cred cât de trist sunt...

– Scott, îl întrerupe domnul Wilkens pe un ton dezaprobator.

– Stați, mai am puțin și termin, mai am numai o etapă. Chiar dacă o să-mi fie dor de Hayley, știu că o să învăț să iubesc din nou. Chipul frumos al lui Scott se contorsionează într-o grimasă batjocoritoare. Pac. Gata. Cinci etape ale suferinței în timp record.

Domnul Wilkens îl privește pe Scott cu o mână pe bărbie.

– Uneori, când sentimentele noastre sunt deosebit de dureroase, umorul poate fi o modalitate de a ne abate atenția. Să nu simțim. Este de înțeles, Scott.

Pentru o clipă, Scott are o privire fulgerătoare, dar înainte să poată spune ceva, intervine Jackie Nevins.

– Domnule Wilkens, se miorlăie ea. A fost îngrozitor! Mă gândesc întruna la ea.

Îmi dau ochii peste cap. Jackie a alergat cu Hayley pentru un total de trei minute și au avut două conversații mari și late.

– Îți mulțumesc pentru curaj, Jackie. Știu că nu este ușor. Dar te rog, împărtășește orice ești dispusă.

Domnul Wilkens își lovește palmele și îi acordă întreaga lui atenție lui Jackie, iar când o văd bătând din pleoape spre el, îmi dau seama că asta și-a dorit de fapt.

Domnul Wilkens este într-adevăr sexy pentru un profesor. A crescut în Cedarbrook și când era la liceu a fost ales regele balului, șef de promoție și aruncător vedetă în echipa de baseball. Dacă nu ar fi atât de cumsecade, ar fi de-a dreptul scârbos. Dar toată lumea știe că domnul Wilkens se vede cu o profesoară de arte superbă de la liceul rival. *Normal* că nu este singur.

Îmi pare rău, Jackie.

Simt o presiune ușoară pe picior și-mi dau seama că Sawyer mă atenționează. Își mișcă discret capul spre Jackie, care acum plânge de-a dreptul. Cumva îmi dau seama exact ce încearcă Sawyer să comunice: „Cine naiba e asta?"

Îmi mușc interiorul obrazului și scot un creion și o bucată de hârtie pe cât de silențios pot.

„A fost la cros cu H – a fost dată afară din echipă după jumătate de semestru" mâzgălesc eu.

Sawyer îmi urmărește degetele cu privirea și colțul gurii i se ridică după ce a citit toată propoziția. Înalță o sprânceană, pe cea cu cicatricea, și încuviințează din cap

cu privirea ațintită în jos și un zâmbet discret pe buze. Simt o rază de speranță care mi se aprinde în piept, confortul dat de o glumă familiară.

După ce Jackie își termină povestea de jale, ceilalți elevi se alătură. Un băiat pe nume Andrew, care o invitase pe Hayley în oraș în primul an de liceu și pe care ea l-a refuzat cu blândețe și fermitate. Deși din felul în care vorbește, ai zice că a fost iubita lui.

– Dacă am fi avut mai mult timp, oftează Andrew.

Scott e plin de batjocură în timp ce-și încrucișează brațele. Încerc să îi atrag atenția lui Sawyer, pentru că, *dă-o-n colo*, pare să fi uitat că mai este cineva cu el în încăpere. Se încruntă din nou cu privirea ațintită în podea și toată relaxarea de acum un minut a dispărut. Ne-am întors la realitatea în care Hayley a murit.

În această clipă, nu vreau decât să se termine cât mai repede.

Când sună clopoțelul, ușurarea este atât de palpabilă, încât închid ochii. Toată lumea se ridică în picioare și se întinde.

– Stați așa, copii, spune domnul Wilkens. Nu toată lumea a avut ocazia să vorbească. Îmi zâmbește încurajator. Ella, nici nu pot să-mi imaginez cât de greu a fost pentru tine. Cum reziști?

„O, Doamne, nu!"

Inima începe să-mi bată așa de tare, încât am senzația că o să mi se urce în gât. Sawyer înțepenește lângă mine, iar Scott mă privește cu interes. Toată lumea se foiește cu reținere, reluându-și locurile.

Am gura uscată. Îmi strâng cărțile la piept.

– Apreciez asta, sincer, chiar apreciez. Împotriva voinței mele, vocea mi se stinge, sufocată de panică. Dar nu știu ce aș putea să spun, sau… ăăă, *cum* aș putea să spun.

– Este în regulă, spune domnul Wilkens cu blândețe. Nu există nici o cale greșită să vorbești despre…

– Știți, asta este problema voastră, a terapeuților, intervine Sawyer, speriindu-ne. Vă place atât de mult cum sună propriile voastre sfaturi, încât nici măcar nu *ascultați*. Ceea ce, și vă rog să mă corectați dacă greșesc, este singura voastră sarcină. Își trece mâna peste falcă, dând din cap cu o expresie falsă de compătimire.

Imaginează-ți cum este să-ți dai masterul în domeniul „stai acolo și taci din gură" și tot să fii prost la asta. Expresia lui Sawyer devine fermă. A spus că nu vrea să vorbească.

Mă uit cu gura deschisă la Sawyer în timp ce camera este cuprinsă de un cor de icnete. Până și Scott pare pe jumătate surprins, jumătate impresionat. Nici într-o mie de ani nu mi-aș putea imagina să vorbesc așa cu un cadru didactic.

Domnul Wilkens se îndreaptă și își încrucișează brațele.

– Bine, liniștiți-vă cu toții. Îl potolește pe Sawyer cu o privire plină de înțeles. Știți ce? Are dreptate.

Tăcerea este asurzitoare. Ochii căprui închis ai lui Sawyer aruncă scântei, falca este tensionată.

Domnul Wilkens se uită prin încăpere.

– Sawyer are dreptate. Nu am auzit ce a spus Ella. Se întoarce spre mine. Ella, nu ar fi trebuit să insist să împărtășești înainte să fii gata, îmi pare rău. Domnul Wilkens îl fixează pe Sawyer cu o privire sobră. În mod normal nu aș tolera un astfel de limbaj, domnule Hawkins. Dar în circumstanțele date, furia este absolut normală. Înclină capul și adaugă: Și deseori, nelalocul ei.

Scott scoate un hohot grav de râs. Vocea lui Sawyer coboară, devine sarcastică și reușește să fie mai înfricoșător decât când țipa.

– Uau! spune el. Ce revelație!

Simt tremurul în pumnul încleștat al lui Sawyer, simt cum fiecare mușchi din corp îi devine rigid înainte să explodeze pe canapea și mișcarea lui bruscă să-mi dărâme cărțile din poală. Iese din cameră trântind ușa, iar diploma domnului Wilkens se prăbușește pe podea.

Toată lumea a rămas cu respirația tăiată. Chiar și domnul Wilkens pare afectat, are mișcările ezitante și smucite. Îmi tremură mâinile, iar gândurile mi-au luat-o razna.

„Ce naiba a fost asta?"

CAPITOLUL 4

SAWYER

Odată ajuns afară, mă trântesc cu spatele de fațada laterală a școlii și îmi sprijin capul de zid. Părul mi se agață și se freacă de cărămida aspră, provocându-mi o durere delicată și plăcută. Închid ochii.

„Nu ar fi trebuit să-mi pierd firea."

Dar... cine naiba nu ar fi făcut la fel? Să fii prizonier în circul ăla de terapie de grup? Să asculți aberațiile lui Scott? Să te uiți la domnul Wilkens încolțind-o pe Ella, obligând-o să vorbească?

Cine ar fi putut să stea deoparte privindu-i ochii căprui speriați? Să rămână impasibil în timp ce ea s-a prăbușit ca un castel de cărți de joc? Cine o cunoaște pe Ella la fel de bine ca mine (ceea, ce, în calitate de cel mai bun prieten al lui Hayley, înseamnă *al naibii de bine*), știe că Ella a avut întotdeauna cartea câștigătoare, dar n-ar fi pariat niciodată pe propria persoană.

Ăsta este motivul pentru care am luat-o razna. Hayley îmi spunea: „Ella are ceva care mă face să vreau să mă așez în fața ei, să mârâi și să o protejez de lume, ca o leoaică". Pe vremea aia o tachinam: „Este prietena ta cea mai bună sau puiul tău?"

Dar acum, după ce am reușit la mustață s-o smulg pe Ella din calea autobuzului, după ce i-am observat tresărirea buzei în timp ce a mâzgălit bilețelul acela pentru mine, după ce am văzut cum își punea părul după ureche în timp ce Wilkens *tot insista*... După ce mi-am dat seama că am rămas numai eu, eu sunt singurul care poate să se așeze în fața ei și să mârâie?

Ei bine, normal că m-am ridicat în picioare și am început să rag.

Totuși...

„O mișcare greșită, Sawyer."

Îmi trec mâna peste față. Abia rezist și așa. Ultimul lucru de care am nevoie este să fiu exmatriculat, să apar pe radarul directorului, pe radarul *oricui*, de fapt. Am noroc că Wilkens nu mă spune administratorului.

Sincer, însă, am noroc și că ieșirea mea nu a fost mai gravă, având în vedere nămolul toxic care mi-a invadat măruntaiele până în gât și aproape a dat pe dinafară în ultimele patru luni. Nu-mi aduc aminte de când nu am mai dormit toată noaptea. Nu-mi aduc aminte ultima

dată când m-am trezit fără senzația că am lavă topită în mațe și cenușă în gură.

Îmi trec neatent degetul peste cicatricea din palma stângă, o linie roz, umflată, încă dureroasă. Uit de existența majorității cicatricilor pe care le am, dar pe asta nu pot să o ignor. Serios: încercați să vă ignorați mâinile. Este imposibil.

Acum sunt puțin mai calm, mai echilibrat. Asta până în clipa în care o zăresc.

Ella vine spre mine cu privirea în pământ, mușcându-și buza de jos, cu manualele strânse la piept. Este prima dată când am ocazia să o privesc. Vreau să spun, să o privesc cu adevărat. Nu-mi pot imagina cât de grea a fost toată experiența pentru ea. Gândul mă umple de un sentiment fierbinte și greu de vinovăție. Am fost atât de copleșit de propria durere, încât am uitat că nu sunt singurul captiv în infernul pe care îl reprezintă acest an școlar.

În clipa în care privirea îi cade pe mine, înțepenește.

Din nou, *eu* sunt cel care îi provoacă teamă, lucru pe care îl resimt ca pe un pumn în stomac. Ca și cum aș fi călcat din greșeală pe coada unui pui de cățel.

Încă încerc să găsesc o replică potrivită, când observ cum se cocoșează, încercând să se facă mai mică și începe să se retragă lent. Exact asta făceam și eu când furam biscuiți din cămară crezând că sunt șmecher, în timp ce mama stătea deasupra mea cu brațele încrucișate, urmărindu-mă în tot acest timp.

Nu mă pot abține. Scot un hohot de râs.

– Hei, Graham! o strig. Te văd. Dar dacă vrei, mă pot preface că nu ne-am văzut.

Rămâne blocată și este evident că este jenată și roșește. Se uită peste umăr, de parcă ar avea de gând s-o șteargă oricum. Dar se gândește mai bine, se îndreaptă și se uită la mine.

Îmi îmblânzesc expresia, sperând că regretul meu este evident. Ella are umerii ridicați și se uită în continuare la mine ca și cum aș putea să mă transform în orice clipă într-un vârcolac adolescent. Chestia asta mă termină, așa că izbucnesc spunând:

– Hei, ce-ți face pisica?

„Abil, Sawyer, foarte abil."

– Pisica mea?

Ella clipește uitându-se la mine.

– Aha... ăăă, Edna? Ce mai face?

Mă frec la ceafă, strâmbându-mă.

Ella pufnește, zgomot care pe ea pare să o surprindă, iar mie îmi dă speranțe. Clatină din cap.

– Vrei să spui, Midna? Îi zvâcnește gura. Este... ăăă, grozav. I-am schimbat mâncarea, așa că acum vomită mai puține ghemotoace de blană.

Nu-mi vine să cred că asta este prima conversație pe care o avem după înmormântarea lui Hayley. Dacă e să mă iau după expresia Ellei, este de aceeași părere cu mine.

– Aha, *Midna*, asta voiam să spun. Și, hei, felicitări pentru mai puține ghemotoace de blană. E bine să ai... nu așa multe.

Îmi dreg vocea.

Și iată. Ella zâmbește. Chiar dacă este un zâmbet discret, îi luminează întreaga față și ochii uimitori ca un răsărit de soare. Acesta este momentul în care observ că vântul se joacă în părul ei întunecat, în timp ce soarele transformă șuvițele delicate în filamente roși-aurii, iar ochii, în chihlimbar strălucitor. Cum de nu am observat asta până acum?

Isuse, normal. Pentru că nu ar fi fost OK să observ.

Dar acum este OK?

La naiba, cât timp a trecut de când am spus ceva?

Ella își drege glasul, mutându-se inconfortabilă de pe un picior pe celălalt.

La naiba! Atât de mult. Clipesc de câteva ori, încercând să-mi limpezesc mintea.

– Deci... ăăă, cărțile tale. Îmi dreg glasul și mă uit în altă parte. Nu am distrus vreuna din ele, nu-i așa?

– Cărțile mele?

Se încruntă.

– Când am ieșit valvârtej din clasă și le-am dat pe jos.

Mă frec la ceafă.

– A, da.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit cel puțin să rămân să le ridic. Am fost un nesimțit.

Înclină puțin capul.

– Te-ai enervat foarte rău.

Expir zgomotos pe nas. „Uşurel."
– Da, adică, tipa aia care vorbea de parcă Hayley ar fi fost sora ei siameză?
Ella pufneşte.
– Cred că încerca să-l facă pe domnul Wilkens să se uite în decolteul ei. Ceea ce, bleah, e scârbos.
Îmi apăs degetul mare peste cicatricea din palmă.
– Toată chestia a fost scârboasă. Toată lumea care era acolo nu făcea altceva decât să caute un motiv ca să scape de a șaptea oră.
Deodată mă simt foarte obosit. Continui:
– Dar nu ar fi trebuit să țip, spun încet. Simt nevoia să fiu sincer cu ea. Viața mea a fost ca un coșmar. În unele zile îmi țin firea. Și în altele, îmi lovesc degetul mare de la picior într-un scaun și mă înfurii atât de tare încât aș vrea, aș vrea *literalmente* ca scaunul să fie viu și să-l omor lent.
Ella cască ochii și OK, poate am fost puțin prea sincer. Îmi dreg vocea.
– Ca… ăăă… să-ți faci o idee, ăăă, de cât de bine am gestionat situația.
Mă așteptam să fie mai reținută, dar când îi întâlnesc privirea, clipește des și ochii i se umplu de lacrimi.
– Fac chestia asta, spune ea, că atunci când mă trezesc, mă răsucesc și apuc telefonul ca să-i trimit un mesaj lui Hayley, gen întotdeauna. Dar atunci *îmi aduc aminte*. Și nu vreau decât să mă afund în saltea. Clatină din cap. În majoritatea nopților nu fac altceva decât să mă uit la petele de pe tavan. N-am știut până acum ce *liniște* este la ora trei noaptea.
– Cineva mi-a spus odată că o banană înainte de culcare ajută la combaterea insomniei, spun eu.
– Și? întreabă Ella ridicând o sprânceană.
– Și… aha, a funcționat de exact zero dăți.
Nu pot să nu observ cum i se luminează fața când râde.
– Îmi pare rău că ai probleme cu somnul, spun eu. Este chestia cea mai nașpa din lume.
Zâmbetul Ellei șovăie pentru că nu, evident că insomnia *nu* este chestia cea mai nașpa din lume.
Între noi se așterne o tăcere uriașă, în forma siluetei lui Hayley. Umerii Ellei se lasă din nou și sunt brusc panicat

de faptul că o pierd, ceea ce oricum nu are nici un sens, pentru că nu este a mea ca să o pot pierde.

– Ei bine, spune Ella, și are ton de la revedere, o să-i spun Midnei că ai salutat-o.

Se întoarce să plece, iar părul negru și mătăsos plutește în urma ei.

– Ella, stai.

Mă întind și o prind de încheietură ca s-o opresc. Își mută privirea de culoarea mierii la mine și scoate un mic icnet.

Felul în care cască gura, sunetul pe care îl scoate mă termină.

Dau drumul încheieturii, ca și cum pielea ei m-ar fi ars.

O senzație fierbinte, intensă mi se ridică din plexul solar, numai din cauza faptului că am atins brațul acestei fete și, normal, problema nu este că asta se întâmplă din cauza unei fete, ci din cauza *acestei* fete.

Haide, frate, este Ella. *Ella.*

– Grupul ăla de sprijin pentru cei în suferință este un căcat. Am vocea puțin răgușită și trebuie să-mi dreg glasul. N-au nici cea mai vagă idee cum se simte chestia asta. Dar eu știu. Dacă simți vreodată nevoia să vorbești… Fac un pas în spate ca să îi ofer spațiu. Ca să-mi ofer *mie* spațiu. Sunt aici, adaug.

Ella încuviințează din cap.

– Mulțumesc, apreciez. Îmi aruncă un zâmbet discret. Ne mai vedem, Sawyer.

O urmăresc în timp ce se îndepărtează și am în același timp un sentiment de ușurare și de apăsare. Îmi freamătă măruntaiele. Am senzația că am călcat cumva în străchini, iar sentimentul de vinovăție îmi străpunge stomacul.

Pentru că atunci când am atins-o am simțit ceva nou, dar familiar.

Pentru că ultima dată când am simțit asta atingând o fată, ei bine…

A fost atunci când am atins-o pe Hayley.

CAPITOLUL 5

ELLA

Este vineri după școală și sunt pe terasa casei lui Hayley. Îi simt deja absența. Fără Hayley care să le îngrijească, tufele de azalee de lângă treptele de la intrare s-au veștejit, la fel și grădina care era inundată de busuioc. Hayley înființase zeci de „stații de hidratare" pentru albine, care erau mici vase de ceramică umplute cu pietricele de culoarea albastru cobalt, din care albinele puteau să bea fără să se înece. Dar apa din ele este maro și mocirloasă și văd cel puțin o albină plutind pe suprafața ei. Trag adânc aer în piept, închid ochii și îmi înăbuș pornirea de a fugi.

Înainte să apuc să fac ceva, ușa se deschide. Bărbatul se sperie, la fel de șocat de prezența mea pe cât sunt eu de prezența lui. Mijește ochii verzi, pătrunzători.

– Ei bine, iat-o pe domnișoara Ella.

– Sean, spun eu, dintr-odată precaută. Faptul că am fost luată pe nepregătite mă face să fiu directă. Ce faci aici?

– Ei bine, bună ziua și ție, spune el, scoțând un pachet de țigări din buzunar.

Sean este fostul iubit al mamei lui Hayley. Părul blond-cenușiu este ciufulit, iar barba scurtă care îi acoperă falca nu reușește să-i atenueze frumusețea necizelată. Prima dată când l-am întâlnit am fost șocată de diferența de vârstă dintre el și Phoebe. Și nu era singurul lucru șocant la el.

„Să nu îndrăznești s-o spui", zisese Hayley, observându-mi expresia.

„N-o să spun!", am răspuns. „N-o să spun nimic despre faptul că iubitul mamei tale este..."

„Scârbos, Ella!"

„Haide, trebuie să recunoști."

Hayley a refuzat să articuleze cuvântul, dar știam că și ea îl considera sexy. La fel și Nia și câteva colege de clasă de-ale noastre. Sean este electrician și școala angajase firma la care lucra pentru aducerea la zi a circuitelor electrice ale unei aripi vechi a școlii. Hayley fierbea de furie de fiecare dată când observa pe cineva aruncându-i ocheade atunci când treceam pe lângă el pe holuri; i-a aruncat niște priviri ucigătoare lui Jackie atunci când a îndrăznit să flirteze cu el, în timp ce Sean avea un rânjet superior pe față.

Din păcate pentru ea, a durat câteva luni până când firma a finalizat lucrarea și până în acel moment farmecul original al lui Sean expirase. Bea prea mult, mințea și se certa cu Phoebe. Apoi a început să se furișeze afară din casă, iar Phoebe a aflat că o înșelase cu o femeie mult mai tânără. Nu am descoperit niciodată cu cine – lui Hayley nu-i plăcea să vorbească despre Sean sau Phoebe –, dar măcar ieșise din viețile lor.

Sau așa crezusem.

Acum nu-mi pot controla buza care se încovoaie de dezgust. Sean se uită la fața mea în timp ce țigara îi atârnă din gură.

– N-ai decât să mă judeci, dar și eu am iubit-o pe Hayley, să știi. Aruncă mucul de țigară și răsucește călcâiul ghetei pe filtru în timp ce mănunchiul de chei pe care îl are prins de curea zornăie, apoi spune: Furtuna a prăjit câteva siguranțe de la școala ta, așa că presupun că o să ne vedem prin zonă.

Îmi aruncă un ultim zâmbet strâmb înainte să se urce la volanul BMW-ului negru, strălucitor, parcat pe alee. Probabil că este nou; pe vremea când ieșea cu Phoebe conducea numai un van alb care avea inscripționate pe părțile laterale cuvintele SERVICII ELECTRICE CEDARBROOK. Mașina scotea un fum urât mirositor și de cele mai multe ori, nu pornea.

„Așa îi trebuie", spusese Hayley. „A distrus-o când conducea cu o sută patruzeci și cinci de kilometri pe oră într-o zonă de școală. Nenorocitul nu merită nici măcar o rablă."

SUV-ul reprezintă o îmbunătățire majoră. Îmi imaginez felul batjocoritor în care ar pufni Hayley. „Ar fi fost mai simplu să-și ia un tricou pe care să scrie «Compensez o lipsă»."

După ce pleacă Sean, împing ușa de la intrare și observ că în casă este beznă, cu excepția luminii care pătrunde printre lamelele jaluzelei.

– Phoebe? strig eu.

– În bucătărie, se aude o voce răgușită.

Îmi croiesc drum printre o serie de cutii de carton desfăcute, cu conținutul revărsându-se din ele. Pozele de pe pereți au fost date jos; rafturile sunt pe jumătate goale. Nu recunosc locul acesta care a fost la un moment dat ca

al doilea cămin al meu. Pare abandonat, ca o casă care a fost jefuită, apoi părăsită în grabă.

Ajung în bucătărie și lucrurile stau la fel: sertare și dulapuri deschise, toate pe jumătate goale. Phoebe e așezată la masă, printre cutii pline de oale și furculițe, aprinzându-și o țigară cu degete tremurătoare. Stă pe scaunul pe care stătea de obicei Hayley când ciuguleam câte ceva între filme, la petrecerile în pijama pe care le făceam împreună cu Sawyer. În fața lui Phoebe este o cană inscripționată cu Bugs Bunny și Taz și logoul Six Flags Over Georgia[3], de la excursia pe care am făcut-o cu Hayley în vacanța de primăvară în urmă cu câțiva ani.

Phoebe ține țigara cu o mână și cu un deget de la cealaltă mână desenează linii pe masă, în timp ce fruntea îi este brăzdată de riduri adânci. Nu observă mucul care cade pe linoleum.

Mama lui Hayley nu a fost niciodată un model pentru felul în care și-a crescut copilul. Dar întotdeauna a fost elegantă și aranjată. Femeia sfrijită din fața mea este îmbrăcată cu un tricou cenușiu plin de găuri, cu scrisul atât de estompat, încât abia dacă pot descifra simbolul Atlanta Braves de pe piept. Părul arămiu atârnă fără formă și este slinos, iar trăsăturile sunt lăsate din cauza tristeții. Până și ochii ei verzi care la un moment dat au fost strălucitori, acum sunt numai niște puțuri negre de durere, ca și cum suferința i-ar fi modificat chiar ADN-ul.

Aceasta nu este Phoebe pe care o cunosc. Și cum ar putea fi? Viața i-a fost răvășită de o tornadă, iar ea stă așezată pe moloz, uitându-se confuză la așchiile din mâinile ei și întrebându-se: „Acesta a fost patul fiicei mele sau podeaua din living?"

Mă simt vinovată din cauza mirării pe care o simt, din cauza gândului care îmi pare în minte: „Deci, de fapt, i-a păsat de fiica ei".

Asta îmi amintește de ceva ce mi-a spus *lola* mea când eram mică și furioasă pe mama.

– O urăsc! mă smiorcăisem eu.

– Nu, *anak*[4], spusese ea cu blândețe. O iubești pe *nanay*[5]a ta.

Când am insistat spunând că nu aveam cum s-o iubesc dacă o uram, *lola* mi-a șters lacrimile, cu un zâmbet înțelegător pe față:

– Iubirea nu este ca atunci când intri în apa unui râu și ești fie uscat, fie ud. Iubirea este râul însuși. Uneori curentul este liniștit și constant, așa cum este iubirea mea pentru tine.

Apoi m-a sărutat pe frunte.

– Și uneori, a continuat ea, trece peste roci ascuțite și cade în cascade periculoase. Schimbările bruște îl fac derutant și dureros, dar este același râu. Este tot iubire.

Cuvintele *lolei* îmi revin acum în minte și am senzația că le înțeleg în sfârșit. Cât de ușor ar fi dacă lucrurile ar fi atât de simple, dacă iubirea ar avea o calitate binară, ar *exista* sau *nu*! Dar în timp ce mă uit la ochii roșii ai lui Phoebe, îmi dau seama că adevărul este mult mai complicat.

Îmi dreg discret glasul.

– Bună, Phoebe.

– Deci. Mama lui Hayley se sprijină de spătar, iar atunci când întoarce privirea încețoșată spre mine, surprind în ochii ei un licăr din vechea fermitate. Ai venit, spune ea.

Încuviințez din cap, uitându-mă la toate cutiile. Numărul de ustensile de bucătărie al familiei Miller este aproape șocant. În tot timpul în care am fost prietenă cu Hayley, singurele dăți când doamna Miller a intrat în bucătărie a fost atunci când s-a dus după un tirbușon.

– Te... te muți? întreb eu.

Dintr-un motiv oarecare, posibilitatea aceasta îmi străpunge pieptul ca o săgeată. Deși Hayley a urât să locuiască cu Phoebe, atât de multe dintre amintirile *mele* sunt aici.

– Nu are nici un rost să rămân aici singură, spune Phoebe. Am strâns cea mai mare parte a casei, dar trebuie să strâng și camera lui Hayley.

Durerea îi traversează fața când rostește numele fiicei ei.

Este un gând bolnav, dar mă întreb dacă Hayley ar fi impresionată să o vadă pe mama ei așa. Devastată din cauza morții ei.

Îmi dreg vocea.

– Deci... vrei să strâng totul ca să poți depozita sau...?

Nu pot să îmi adun puterile ca să articulez alternativa: să arunce resturile vieții fiicei ei.

Scoate un hohot trist de râs.

– Sunt câteva lucruri pe care le vreau, dar nu mă pot uita la ele acum. În afară de asta, cred că Hayley ar prefera ca tu să-i umbli printre lucruri.

Are dreptate. Ar fi urât ideea ca mama ei să-i scotocească printre lucruri, fără nici o considerație pentru lucrurile care merită respect, pentru pietrele ei prețioase, neînțelegând nimic.

– O să pun deoparte lucrurile care cred că o să-ți placă și despre care cred că lui Hayley i-ar fi plăcut să le ai, promit eu.

Mă conduce pe hol și rămâne în fața ușii închise a camerei lui Hayley. Pe ușă sunt lipite în continuare poze cu Pedro Pascal și cu formația BTS pe care Hayley le-a tăiat din reviste și le-a printat în mod ilegal la imprimanta color de la școală. În centru este fotografia Polaroid făcută la balul Homecoming anul trecut. Este o imagine cu Sawyer, Hayley și cu mine. Hayley îmi șoptește la ureche ceva evident amuzant, pentru că am capul dat pe spate, gura deschisă și sunt la apogeul hohotului de râs. Sawyer se uită la noi cu un amuzament tăcut pe figură, în timp ce genele lui lungi îi aruncă umbre delicate pe obraji.

Eram atât de strălucitoare! Atât de frumoase! Imposibil de nemuritoare. Îmi aduc aminte acea seară. Îmi aduc aminte cum m-am gândit că urma să fim împreună pentru totdeauna, că Hayley era superbă, chiar și eu mă simțeam superbă, iar în acea seară mi-am permis să admit că și Sawyer era superb.

Cobor privirea în podea și clipesc apăsat.

– Am încercat să fac asta singură, spune Phoebe încet. Dar în clipa în care am intrat în cameră, nu m-am simțit cum trebuie. Ca și cum n-ar fi fost locul meu acolo. Și în timp ce mă uitam la lucrurile ei, la pereți, mi-am dat seama că este camera unei străine. Propria fiică.

Stau jenată în fața ușii, fără să știu ce să fac. Pun mâna ezitantă pe umărul ei, dar în clipa în care Phoebe îmi simte atingerea, se retrage. Își trage zgomotos nasul și se uită la mine cu umerii rigizi.

– Phoebe, îmi pare rău, știu că Hayley și cu tine...

Phoebe mă întrerupe cu un râs lătrat și dur.

– O, nu te obosi, Ella. Ce rost are? Hayley s-a dus. S-a dus într-o asemenea măsură, încât nu am nici măcar un trup la care să merg în vizită. Nu pot nici măcar să-i duc flori, așa cum ar face o mamă normală.

Mă retrag din cauza tonului ascuțit al vocii ei.

– Dar nu contează, continuă ea, cu un râs nesigur, care se transformă în ceva complet diferit. Pentru că nici măcar nu știu care erau florile ei preferate. Ce fel de mamă nu știe un asemenea lucru? Brusc mă privește în ochi. Dar sunt sigură că tu știi, nu-i așa?

Are vocea înfricoșător de liniștită.

– Floarea-soarelui, șoptesc eu, întrebându-mă dacă Phoebe știa despre micul tatuaj în formă de floarea-soarelui de pe glezna stângă a lui Hayley.

Dacă nu știa, nu va afla niciodată.

– Floarea-soarelui. Phoebe clipește ca și cum și-ar aminti unde este. Floarea-soarelui, zici, spune ea din nou, făcând un pas în spate. Păstrează tot ce vrei, spune ea cu tonul dintr-odată neutru. Restul voi dona.

Apoi se întoarce pe călcâie și se duce înapoi în bucătărie, lăsându-mă singură cu ceea ce a mai rămas din Hayley.

CAPITOLUL 6

ELLA

Inspir adânc. Durerea îmi flutură în plămâni, dar am o sarcină de dus la îndeplinire și trebuie să-mi țin firea. Trag de timp, dezlipind cu atenție pozele de pe ușa lui Hayley și încercând să nu mă uit prea mult la polaroidul cu noi trei.

Apoi smulg leucoplastul dintr-o smucitură și răsucesc clanța ușii.

Primul lucru care mă lovește este mirosul de iasomie, parfumul lui Hayley. Și uite-așa, o simt în cameră cu mine. Pentru o clipă chiar cred că se ascunde sub așternuturi, chicotind în timp ce parcurge Archive of Our Own[6], citind ficțiunea *Pokemon* scrisă de fani.

Cum aş putea să îi strâng lucrurile, când am senzația că Hayley poate să se întoarcă în orice clipă? Când această cameră este o capsulă perfect conservată a vremurilor când era în viață?

Luminițele intermitente sunt în continuare băgate în priză, ledurile sunt aprinse. Pe noptieră este o doză de sprite deschisă, cu urme de ruj mov pe margine. Pe tabla înrămată de deasupra patului ei sunt scrijelite cuvintele scrise cursiv: „Țelul ultimului an: să îi fac rost Ellei în sfârșit de bărbatul sexy pe care îl merită drept gustărică". Doar că ștersese cuvântul „gustărică" și îl înlocuise cu „prânz".

Chestia asta îmi încețoșează într-o asemenea măsură creierii, încât amețesc la propriu. Fac un pas în spate ca să mă echilibrez și lovesc veioza de lângă ușă. Aceasta cade, se lovește de perete și un bec explodează.

Mă sperii din cauza sunetului și dintr-odată, prietena mea este moartă din nou. Sunt în camera lui Hayley și am ceva de făcut.

– De unde să încep? mormăi pentru mine, cercetând camera în căutarea unui obiect simplu și nu foarte sentimental.

Văd noptiera și dulapul ei, amândouă pline de povești și glume de-ale noastre. Nu. Văd o grămadă de haine și ghiozdanul de școală aruncate în fotoliul papasan care era „locul meu". În nici un caz. Biroul ei pare locul cel mai sigur. Hayley ar fi trebuit să-și facă temele la el, dar nu am văzut-o să-l fi folosit niciodată pentru altceva decât ca loc în care să abandoneze lucrurile.

Precaută, de parcă aş înainta pe un teren minat, îmi croiesc drum până la birou. După cum era de așteptat, este plin de hârtii mototolite. În vârful grămezii este un amestec de cupoane pentru pensatul sprâncenelor și pentru dispozitive de îndepărtat ceara din urechi, de la mallul din apropiere.

– Bleah, Hayley, râd delicat.

Cupoanele mă ajută să mă centrez, îmi estompează durerea, așa că pot să mă apuc de treabă. Restul lucrurilor sunt în marea lor majoritate gunoaie, lucruri inutile pe care le azvârlise în ghizdan, numai ca să le arunce pe birou odată ajunsă acasă. Sunt câțiva fluturași pentru diferitele carnavaluri pe care liceul nostru le organizează

cu scopul strângerii de fonduri pentru cluburile și echipele sportive ale școlii.

Lui Hayley îi plăceau aceste carnavaluri, mai ales din cauză că erau unul dintre motivele principale din care Sawyer și cu ea se împrieteniseră. Nu aveam nici o oră împreună cu el, așa că luni întregi fusese numai „Tipul Sexy din Sala de Mese". Apoi, într-o bună zi, Hayley a apărut la masa noastră urmată de Sawyer. Stătuseră împreună la un carnaval la care eu nu ajunsesem pentru că fusesem bolnavă și în interval de o săptămână, „Tipul Sexy din Sala de Mese" devenise un element de bază în viața noastră.

Timpul se scurge prea repede când răscolesc grămada de (să fim sinceri, Hay) *gunoi* și în cele din urmă trebuie să mă uit la peretele pe care l-am ignorat, cel de deasupra patului ei, care este acoperit cu o combinație de poze, mâzgălituri și notițe pe care ni le-am trimis una alteia în timpul orelor.

Mă urc pe saltea, trecându-mi degetele peste marginea unei poze care mă înfățișează pe mine scoțând limba spre obiectiv. Dedesubt este o poezioară haiku pe care am scris-o. Am fost jenată când Hayley a lipit-o pe perete, dar mi-a spus să-mi țin gura, pentru că era artă.

De ce ai renunțat la chimie?
Acum Will C stă lângă mine,
Se bășește în somn.

Nu este artă, dar încep să râd și sunt dintr-odată etern recunoscătoare pentru faptul că Hayley nu a aruncat niciodată nimic.

Nu departe este o poză pe care Jess ne-a făcut-o mie și lui Hayley când eram așezate la masa din bucătărie, la mine acasă, și aveam gurile pline de mâncare. Nu am observat-o niciodată pe mama în fundal, cu o expresie ușor îngrozită pe față. Sub această poză este o altă hârtie ruptă dintr-un caiet, pe care Hayley și cu mine ne-am scris mesaje.

E, sunt la ciclu și cred că o să omor pe cineva dacă diseară la cină nu o să mănânc rulourile lumpia făcute de mama ta.

vorbești serios cu fața asta furioasă pe care mi-ai desenat-o?

da, știi că mama le face numai pentru zile de naștere și ocazii speciale, iar ciclul tău nu este o astfel de ocazie, regret

bine, care este rețeta, putem face singure

avem nevoie de ingrediente, dar Manila Mart este super departe frate și traficul pe Atl este ca naiba, așa că o să ajungem oricum numai foarte târziu și ☹ ☹ ☹

E, bietul meu pui de pasăre, nu-ți face griji, o să fie ok

Zâmbesc, amintindu-mi cum Hayley și cu mine făceam o listă de cumpărături la masa din bucătărie, când mama a apărut în spatele nostru, a văzut ce scriam și și-a dat ochii peste cap. S-a dovedit că mama avea foi de lumpia în congelator și având în vedere că fusese ziua ei liberă și era într-o stare bună de spirit, ne-a ajutat să facem o grămadă de lumpia delicioase. Mama se distrase învățându-ne cum să împachetăm carnea astfel încât să nu umplem prea mult rulourile.

Nu s-a bucurat când Hayley a pariat cu mine că nu pot să-mi îndes trei rulouri în gură în același timp, iar eu i-am dovedit că puteam, înfigându-mi chiar patru.

Dar sunt de asemenea atât de multe lucruri despre care uitasem, cum ar fi o fotografie făcută în timpul unui picnic în Parcul Centennial. Este tot grupul nostru. Nia, arătând superb, ca de obicei, cu vata de zahăr roz la buze. Beth, chiar lângă ea, cu brațele înfășurate în jurul lui Rachel, care are un zâmbet larg pe față. Și desigur, Scott. În imagine Scott are brațul în jurul umerilor mei, dar se uită la Hayley, care îl mușcă jucăuș de umăr pe Sawyer.

Sunt mai multe instantanee la întâmplare: Sawyer lăsând-o pe spate pe Hayley în timpul unei ploi, cu hainele ude leoarcă. Scott sărutând obrazul lui Hayley în timp ce ea se strâmbă de râs sau dezgust, imposibil de spus. Alta în care arată degetul către cameră, cu câteva șuvițe de păr atârnând peste fața cu o expresie plictisită.

Hayley alergând pe pistă, Nia lângă ea, amândouă la câțiva pași de linia de sosire în timp ce noi, ceilalți, le aclamăm din tribune. Beth și Rachel îmbrăcate ca personaje din Schitt's Creek pentru Halloween.

Tristețea mea devine mai intensă pentru că îmi dau seama că încă înainte să fi murit Hayley, trecuseră luni bune de când nu mai fuseserăm fericiți cu toții împreună, așa cum eram în aceste poze. Spre sfârșit fuseserăm numai eu, Hayley și Sawyer de cele mai multe ori.

Eu aveam echipa de înot și examene pentru care trebuia să mă pregătesc. Iar Hayley era căpitanul echipei de atletism, ceea ce, spre sfârșit, o stresa *rău*. Antrenoarea punea multă presiune pe ea. „Aproape că nu mai este plăcut", mi-a spus, cu o privire învinsă pe care nu o mai văzusem niciodată în ochii ei.

Mă încrunt îndreptând colțul unei fotografii. Dacă mă gândesc mai bine, spre sfârșit, Hayley a fost stresată tot timpul, nu-i așa? Școală, sport, aceleași mizerii pe care le înghițea de la Phoebe... Ultima lună din clasa a XI-a își lăsase amprenta. Sperasem că după începutul verii avea să fie mai relaxată și să semene mai mult cu cea care fusese întotdeauna.

Dar nu a apucat.

În următoarele două ore dezmembrez în liniște viața pe care Hayley și-o construise. Așez cu grijă pozele într-o cutie, punându-le deoparte pe cele pe care cred că Hayley ar fi de acord să i le dau mamei ei.

Cu hainele ei nu este atât de greu cât crezusem că va fi. Îi cunosc garderoba atât de bine încât este ușor să separ lucrurile care vor fi date, de cele care vor fi păstrate. Găsesc un tricou Field Day din gimnaziu, pe care Hayley îl folosea pe post de bustieră și îl pun deoparte pentru Phoebe, împreună cu niște bijuterii. Unele dintre ele sunt moșteniri de familie, transmise de la bunica lui Hayley. Nu prea le purta și prefera să le țină în siguranță în cutia de bijuterii.

„La urma urmelor, astea sunt singurele lucruri pe care le pot moșteni de la Phoebe care nu au legătură cu trauma sau alcoolismul", mi-a spus ea la un moment dat cu o expresie ironică pe față.

Acum toată moștenirea lui Phoebe se termină cu ea.

Păstrez o singură bijuterie, unul dintre colierele lui Hayley. Este un lănțișor delicat de aur, cu un pandantiv: un bănuț de aur pe care este gravat conturul statului Georgia. M-am mirat când și-a folosit primul salariu ca să-l cumpere.

„Dar întotdeauna te-ai plâns cât de nașpa este statul ăsta!“, am spus eu.

„Dar este locul în care ne-am cunoscut și ne-am îndrăgostit“, a spus ea ciupindu-mă de nas.

Îmi pun lănțișorul la gât și împing bănuțul în adâncitura gâtului. Este mic, dar simt un val de căldură în piept știind că a fost al lui Hayley.

După mai multe ore de muncă am redus tot ce a rămas din Hayley și din camera ei, la câteva cutii. Mă simt amorțită și mă așez pe canapeaua fără așternuturi, de unde mă uit prin cameră, căutând ceva familiar. Orice care să-mi aducă aminte de micul colț de lume pe care l-am creat împreună.

În curând aici se va muta altă familie care își va crea propriile amintiri, fără să știe că o fată pe nume Hayley și o fată pe nume Ella au deslușit la un moment dat marele mistere ale lumii chiar sub acest acoperiș. Atunci am o revelație: nu mai există trup, nu mai există cameră, nu mai există casă.

O să fie ca și cum Hayley nici nu ar fi existat.

Plânsul mi se acumulează în gât și am un sentiment îngrozitor de pustiu. Însă atunci simt ceva ciudat sub palmă. Apăs salteaua și îmi dau seama că nu mi-am imaginat. Sub saltea este ceva dur și plat.

Mă încrunt, îndes mâna în spațiul strâmt dintre somieră și saltea. Degetele mele ating un obiect dur. Scot o agendă neagră, fără nici o mențiune pe copertă. O deschid la prima pagină, dau peste cuvintele „Acest jurnal îi aparține lui Hayley“ și îl închid imediat.

Jurnalul lui Hayley.

Aud pași pe hol. Phoebe. Dacă Hayley ar afla vreodată că mama ei i-a citit jurnalul, s-ar ridica din morți ca să mai moară o dată de rușine.

Fără să mai stau pe gânduri, îmi îndes jurnalul în ghiozdan. Apoi sting luminile și plec din camera lui Hayley pentru ultima dată.

CAPITOLUL 7

ELLA

Joia următoare, se face ora 3.15 și se sună de ieșire. A mai trecut o zi de școală.

Îmi strâng încet lucrurile și în timp ce ies din școală, îi salut din cap pe domnul Wilkens și doamna Langley, care stau de vorbă în fața clasei. Le văd pe Nia, Rachel și Beth în față, îmbrățișându-se înainte să plece fiecare în drumul ei, Nia la tenis, iar Rachel și Beth probabil la Beth acasă, în Honda ei ponosită.

Toată lumea se grăbește spre următoarea activitate, cu excepția mea. Mama are tură lungă la spital, tata lucrează până târziu, iar Jess este la Kelly. Oricât de greu ar fi fost să fiu cu părinții mei, să le simt dezamăgirea, este la fel de greu să suport ideea unor ore lungi de liniște, singură acasă.

Având capul plecat și gândurile oriunde altundeva, numai în prezent nu, nu sunt atentă unde mă poartă pașii. Dar traiectoria mea are o oarecare direcție: tribunele de lângă terenul de fotbal și pista de alergare.

Aici o așteptam pe Hayley după antrenamentele ei. Mă așezam în tribune, îmi făceam temele, citeam sau ascultam muzică și mă uitam din când în când la Hayley. De obicei era concentrată pe timpul sprintului de două sute de metri, dar din când în când îi surprindeam privirea și făceam fețe caraghioase sau mimam: „Ăsta este nesimțitul despre care ți-am spus".

Dar azi locul meu obișnuit este ocupat de un grup de băieți din clasa a X-a. Sunt împrăștiați în tribune și vapează, iar deasupra capetelor lor plutesc nori de aburi cu aromă Froot Loop. Aerul miroase a bomboane pentru că fac un concurs de inele de fum, indiferenți la prezența mea.

Lucrurile lor sunt răspândite, picioarele lungi crăcănate peste gradenele metalice, așa că nu am cum să trec pe lângă ei fără să le intru în spațiul personal.

Pentru o clipă stau și privesc.

Unul dintre băieți tocmai a reușit să facă un inel impresionant și mă zărește.

– O, la naiba! strigă el, aproape răsturnându-se.

Ar fi fost mai amuzant dacă nu s-ar fi uitat toți la mine (sau mai degrabă, nu s-ar fi uitat deloc la mine) ca și cum aș fi Gordon, pe punctul de a-i transforma în pietre numai din priviri.

Îmi dreg glasul.

– Vă deranjează dacă mă strecor pe lângă voi?

Drept răspuns toți băieții sar în picioare, adunându-și lucrurile. N-am văzut niciodată un grup de băieți de clasa a X-a mișcându-se cu atâta eficiență.

Îmi ocup locul obișnuit în tribune, urmărind antrenamentul de pe stadion. Este toamnă, ceea ce înseamnă că este sezonul pentru alergare, iar echipa se încălzește în acest moment, întinzându-se și ridicându-se pe vârfuri ca să-și relaxeze mușchii.

Chiar și în dezordinea de gânduri din capul meu există un lucru anume de care nu pot să uit de când am strâns lucrurile din camera lui Hayley, vinerea trecută. În această clipă face o gaură în ghiozdanul meu, strigându-mă.

Jurnalul lui Hayley.

N-ar trebui să îndrăznesc nici măcar să iau în considerare această variantă. Păzesc agenda care conține gândurile cele mai personale ale lui Hayley, ca și cum ar fi Inelul puterii. Dacă această agendă ar ajunge în mâinile greșite, ar distruge întregul univers al lui Hayley.

Ea era ca o carte deschisă în atât de multe feluri. Așa că atunci când Sawyer a glumit spunând că ar vrea „să vadă dacă este ceva acolo despre mine", am fost amândoi șocați de vehemența răspunsului ei.

„În nici un caz", a izbucnit ea. „Am nevoie de un singur loc, doar un loc, în care să scuip totul. *Totul*. Chiar și mărturiile mele cele mai întunecate și infame, știind că nu mă va judeca nimeni."

Duc mâna la colierul de la gât, trecându-mi absentă degetul peste marginea micului pandantiv.

Jurnalul ei, gândurile ei, caligrafia ei. Nu o voi mai simți niciodată mai vie decât atât. În afară de asta, nu este nimic acolo ce să nu fi împărtășit oricum cu mine.

Corect?

Cu degetele pline de furnicături, deschid fermoarul ghiozdanului și extrag cu atenție jurnalul negru. Îmi trec

mâna peste coperta de pânză și ating spirala cu degetul. Mă surprinde alegerea pe care a făcut-o. Hayley era genul care lipea abțibilduri peste tot. Dar dacă ai într-adevăr nevoie să-ți ascunzi gândurile, presupun că un jurnal neutru, negru este varianta cea mai potrivită.

Totuși, este ciudat și probabil încă un motiv din care *nu* ar trebui să-l citesc.

Și totuși...

Îmi strecor un deget sub copertă și o lovesc, ridicând-o.

„Doar o pagină, Hayley. Îți promit să duc în mormânt cu mine orice ai scris aici. Am nevoie de tine pentru o singură pagină."

Deschid jurnalul.

Mă sperie un sunet puternic de pași care înaintează pe gradene. Cu inima bubuindu-mi în piept, înfund jurnalul în rucsac și mă răsucesc spre sursa zgomotului. În picioare lângă mine este Sawyer, care mă privește.

– O, la naiba, țip eu și îmi dau seama că am sunat exact ca fraierul ăla de clasa a X-a de mai devreme. Îmi pare rău, nu mă așteptam să te văd.

– În mod evident.

Gura lui Sawyer tresare.

– Știi, ar trebui să nu ne mai întâlnim așa. Să vedem... Își pocnește degetele și continuă: Aproape mi-ai provocat un infarct în prima zi de școală. Apoi am luat-o razna în timpul întâlnirii ăleia pentru susținere psihologică. Iar acum ai reacționat ca și cum aș fi măcelarul dintr-un film de groază pentru adolescenți. Conduc cu un punct, așa că dacă mă mai sperii o dată, o să fie egalitate.

Se așază și se sprijină de gradenele din spatele lui, cu coatele rezemate de băncile de metal. Are blugii lăsați pe coapse și când se apleacă, între curea și tivul bluzei se zărește o fâșie de piele plată, bronzată. Mut repede privirea.

– O sperietură, spun eu. Am înțeles. Se rezolvă.

Se uită la mine dintr-o parte.

– Îmi cam distrugi locul, Graham. Vin aici uneori. De obicei nu e nimeni. Îmi place singurătatea.

Simt cum mi se înfierbântă obrajii.

– A, pot să plec...

Mă aplec să-mi iau rucsacul, dar pune mâna pe mâna mea.

– Glumesc.
– O, dah. Scuze.
Expir, simțindu-mă penibil. Și ce naiba ar trebui să fac cu mâinile? Mai ales că mâna lui este în continuare peste mâna mea.
Sawyer își retrage mâna.
– Știi, mă întrebam înainte dacă ăsta a fost primul tău cuvânt.
– Care cuvânt? întreb în timp ce mi se învârte capul. „Dah“?
Sawyer râde.
– „Scuze“. Este cuvântul tău preferat, mai ales când nu ai pentru ce să-ți ceri scuze. Ar trebui să îl folosești mai puțin.
Răspunsul meu este automat.
– Ai dreptate, scu…
Îmi pun mâinile peste gură. Sawyer lasă bărbia în piept și scoate un hohot de râs.
Pentru o clipă nu facem altceva decât să ne uităm la echipa de cros, care începe să alerge pe pistă în timp ce aerul umed răsună de ecourile îndepărtate ale fluierelor și strigătelor. Tăcerea alături de Sawyer este expansivă, eliberatoare. Foarte diferită de tăcerea tensionată, claustrofobică, de acasă.
Atunci îmi dau seama de ceva.
– Stai așa, tu n-ar trebui să fii acolo? întreb făcând semn spre stadion.
– Ha?
– Nu ești în echipa de cros? Parcă îmi aduc aminte că Hayley mi-a tras clapa de câteva ori pentru că s-a dus la concursurile tale.
Văd o umbră în privirea lui.
– Ai fi putut veni și tu, știi? spune după o fracțiune de secundă.
– Tentant. Pare fascinant să mă zgâiesc la linia de sosire în timp ce tu alergi cinci kilometri, îl tachinez.
Sawyer zâmbește discret.
– A trebuit să renunț. Ziua nu are suficiente ore. Școală, sport, job de chelner. A trebuit să aleg două dintre ele.
Îi urmăresc privirea, care este îndreptată spre pistă.
– Cred că îți lipsește, spun eu cu blândețe.
Ridică din umeri.

– Nu e mare lucru. Primesc bacșișuri bune și managerul de la La Michoacana mă lasă să-mi fac programul așa cum vreau. Oricum nu urma să câștig vreo medalie olimpică. În afară de asta – zâmbește din nou discret –, primesc chipsuri și salsa nelimitat.

– O, ei bine, ar fi trebuit să începi cu asta. Asta explică tot.

Râdem amândoi. Îi arunc o privire pe furiș, mă uit la marginea întunecată a genelor lui, la cicatricea argintie care îi taie sprânceana în două, la cicatricea nouă, încă rozalie și umflată, din palma lui. Apoi expresia îi devine serioasă.

– Mi-e dor de ea, însă, spune el încet.

Mi se strânge pieptul.

– Și mie la fel. Atât de mult, încât uneori am impresia că nu pot respira.

Închide ochii și expresia îi este traversată de o umbră. O parte din mine este disperată să știe ce gândește; cealaltă parte este îngrozită să afle.

– Care au fost ultimele cuvinte pe care i le-ai spus? îl întreb.

Sawyer se mișcă puțin, își trece o mână peste falcă și spune fără să mă privească în ochi:

– Vrei să știi adevărul?

– Întotdeauna.

Oftează.

– N-aș putea să-ți spun nici dacă viața mea ar depinde de asta. Urăsc ideea că s-ar putea să fi fost ceva banal. Dar... ei bine, ultimele luni au fost... Își drege glasul. Doar că se întâmplau multe lucruri. Ultimele săptămâni sunt amestecate în capul meu. Poate este mai bine că nu-mi aduc aminte părțile dureroase.

– Eu aș accepta orice, spun eu cu vocea tremurând. Dureros, rău, oricum ar fi. Aș accepta orice. Pentru că nu-mi amintesc ultima mea zi cu Hayley, Sawyer. Nu-mi amintesc nici un pic din ea. Cum ne-am pregătit, petrecerea, drumul... drumul spre casă... Totul este învăluit într-o ceață groasă și orbitoare. Vreau atât de tare să-mi recapăt amintirile! O vreau pe *ea* înapoi...

Vocea nu mă ajută și îmi dau seama că plâng prea tare ca să continui.

Dintr-odată sunt învăluită de Sawyer. Mă strânge la piept, are un braț în jurul taliei mele și cu cealaltă mâna îmi mângâie ceafa, încurcându-și degetele în părul meu. Mă trage aproape, mă lipește strâns de corpul lui. Îi simt bătaia inimii în obraz și mirosul parfumului său mă amețește.

– Știu, îmi șoptește în ureche. Știu, Ella.

Și chestia este că într-adevăr știe. S-ar putea să fie singurul care știe.

– Toate astea… Trag aer în piept tremurând. Totul este din vina mea. Dacă aș fi condus mai încet, dacă aș fi fost mai responsabilă, mai atentă…

– Hei, nu. Se retrage ca să mă fixeze cu o privire înflăcărată. Ascultă-mă. Mă strânge dureros de umăr. *Nimic* din ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

Cu o delicatețe incredibilă, își trece degetul mare peste obrazul meu, ștergându-mi lacrimile. Are o expresie serioasă, gravă.

– Nimic, șoptește din nou.

Și poate este vorba despre eliberarea pe care o aduce o porție bună de plâns. Poate este vorba despre faptul că amurgul timpuriu m-a făcut să mă simt ca și cum am fi singurii doi oameni din lume, conferind vorbelor lui o anumită gravitate. Sau poate este vorba numai despre felul în care se uită la mine acum, ca și cum pentru prima dată cuiva i-ar părea rău nu *pentru* mine, ci *alături* de mine.

Oricare ar fi motivul, îl cred.

– Mulțumesc, șoptesc eu.

Cerul a căpătat o nuanță de roșu auriu de la soarele care apune. Echipele au intrat în sălile de sport și terenul este cuprins de liniște din nou. Greierii se încălzesc pentru concertul de noapte. De peste câmp, din tufișurile umede, se aude orăcăitul broaștelor. Pe când nuanțele de roz ale cerului se transformă în violet, pare că noaptea este poftită aici numai pentru noi. O pală de vânt aduce aroma de wisteria și caprifoi până la noi, răvășindu-ne delicat părul. Mă uit la șuvițele negre, groase ale lui Sawyer dansând în vânt. Sunt dintr-odată foarte conștientă de degetele lui atingându-mi colțurile gurii, de distanța foarte mică dintre fețele noastre.

Un gând nepoftit îmi apare în minte: „Ora aurie îl flatează pe Sawyer".

Îmi aduc aminte acum cât de caraghios de maniac de fericită era Hayley când a început să se vadă cu Sawyer. Toate atingerile, privirile, cuvintele pe care le-au împărtășit, o făceau să zâmbească, să amețească, îi furau concentrarea. Trebuia s-o conving să mergem să ne facem temele, să repet lucrurile pe care i le spuneam. Mă enervam, dar Hayley mă apuca de mâini și mă învârtea. „O să înțelegi într-o bună zi, E", îmi spunea.

Și acum, să ferească Dumnezeu, înțeleg.

CAPITOLUL 8

SAWYER

Este noapte de-a binelea când derapez și mă opresc în fața casei mele. Mă sprijin de ușa tocită și fac o pauză înainte să intru. Când răsucesc mânerul ușii, după care pășesc în casă, pulsul mi s-a potolit puțin.

– O, Doamne! Uau, Callan, vino aici, n-o să crezi, președintele a ajuns în sfârșit! Vocea vine de undeva, de sub masa din bucătărie. Adică, îți vine să crezi că suntem *demni* să luăm cina cu el?

Îmi dau ochii peste cap.

– Tu ești motivul pentru care Callan este atât de melodramatic, mamă.

Capul mamei apare de sub masă și ochii ei căprui sunt căscați într-o mirare simulată.

– *Moi?* Dramatică? Niciodată. Acum vino aici, am nevoie de ajutorul tău ca să repar asta.

Capul îi dispare din nou.

– Rahat, am crezut că am reparat chestia aia, bombănesc eu, băgându-mă sub masă lângă ea.

– Vocabularul, spune mama pe jumătate convinsă, în timp ce se luptă cu piciorul rupt al mesei. Ține ăsta sus în timp ce eu aduc lipiciul pentru lemn.

Va fi a treia oară când reparăm acest picior. Nici unul dintre noi nu articulează ceea ce este evident: avem nevoie de o masă nouă. Dar chiria a crescut luna trecută

și nu este ca și cum mama ar putea să-și ia *al patrulea* loc de muncă.

Țin piciorul cu ambele mâini și o privesc pe mama care se încruntă din cauza concentrării în timp ce aplică lipiciul. Are părul fin, castaniu, dat pe spate și un machiaj discret. Ani de zile, de fiecare dată când am ieșit undeva, oamenii au presupus că suntem frați. Când aud că este mama mea, nu cred. „Pari mult prea tânără să ai un copil atât de mare!"

Și au dreptate. Mama are numai treizeci și trei de ani. Eu voi împlini optsprezece luna viitoare. Faceți și voi calculul.

Pare tânără pentru că este tânără. *Deși*, mă gândesc urmărind cu emoție grimasa provocată de efort de pe fața ei, i-a fost greu în ultima vreme. Trei servicii, doi copii, nici un pic de ajutor. Chestia asta își lasă amprenta.

– Aud de aici cum te îngrijorezi, geme mama. Oprește-te. Sunt bine. Aplică ultima porțiune de lipici cu încântare. Gata! Nasul i se încrețește. Se apleacă spre mine și adulmecă. Uau, Sawyer, am crezut că am uitat să mă dau cu deodorant, dar vine de la tine!

– *Mamă.*

Cum? Cum reușește să mă facă să mă simt ca și cum aș avea opt ani?

– Te-ai dus la alergat? mă întreabă, târându-se cu spatele ca să iasă de sub masă.

Mă ridic și îmi scutur blugii.

– Ceva de genul ăsta, bălmăjesc eu.

– Hei, asta e grozav! Mama își ia șorțul Waffle House și poșeta. Se oprește și expresia îi devine sobră pentru puțin timp, când spune: Sunt sigură că ți-a fost dor de alergare.

Este aproape același lucru pe care l-a spus Ella în tribune. Dar, sincer, nu mi-am dat seama că alerg decât după un kilometru și jumătate. Nu asta fusese intenția mea.

În clipa asta țineam mâinile pe fața Ellei; în clipa următoare spuneam că întârziasem la cină, precipitându-mă peste gradene din cauza vitezei cu care încercam să plec.

„Este una dintre prietenele tale cele mai apropiate", mă gândeam. Calm și rezonabil. „Nu făceai altceva decât să fii alături de un prieten, într-un moment în care avea

nevoie." Și acela a fost momentul în care mi-am dat seama că vântul îmi înțepa ochii și plămânii îmi erau înfierbântați.

Alergam cu viteză *maximă*.

Presupun că am crezut că aș fi putut fugi suficient de repede ca să ard sentimentul ăsta pe care nu pot să-l identific, sentimentul care nu se lasă ignorat. Cu cât picioarele împingeau mai tare, cu atât mai tare mă dureau plămânii și cu atât îmi era mai ușor să mă concentrez numai pe efortul mușchilor.

Dar după un sprint de cinci kilometri nu am reușit decât să obosesc și să ajung gâfâind în pragul ușii. De cum m-am oprit, am fost copleșit de amintirea Ellei în brațele mele, de căldura corpului ei. De ochii ei mari, căprui, înecați în lacrimi, uitându-se la mine ca și cum aș deține toate răspunsurile.

„Rahat! Nu se poate să am sentimente pentru Ella. Este inadmisibil."

– Hei, Broody Brooderson, vorbesc cu tine. Îți place de ea?

– Ce? Mă alarmez și mă ciupesc de nas. Nu. Poate. Da? Ăăă, dar nu pot. Dau drumul brațului pe lângă corp. Nu, răspunsul este nu.

Mama clipește spre mine.

– Ai... niște sentimente foarte complicate față de noua noastră cafetieră.

Stă în picioare lângă chiuvetă, cu mâna pe un aparat care nu era acolo azi-dimineață. Mama se referă la orice obiect din lume folosind pronumele „ea". Lămpi, periuțe de dinți, burgeri. Spune că asta o face să se simtă mai bine. Ca și cum s-ar răzbuna pe patriarhat, sau ceva de genul ăsta.

– Îmi pare rău că nu-ți place de ea, dar mi-a dat-o Linda, de la muncă. Tocmai au primit cel mai nou model de Keurig, iar vechea noastră cafetieră era pe ducă. Se uită la mine cu viclenie. În afara cazului în care nu vorbeam despre doamna Cafea, aici de față.

– Of, mamă. Mă întorc ca să nu-mi vadă obrajii înfierbântați. Știi despre cafeină că oprește creșterea?

– Bine, domnule președinte, dacă așa ai de gând să fii, secretos. Mama își suflă o șuviță de păr de pe față. *Callan*,

strigă ea, dacă trebuie să vin după tine, jur pe ce am mai sfânt că...

O mică furtună albastră se izbește de stomacul meu, scoțându-mi aerul din plămâni.

– În sfârșit! oftează mama în timp ce mă apuc de piept și gâfâi.

– Domnule președinte! Domnule președinte! strigă frățiorul meu, Callan, îmbrăcat în pijamaua imprimată cu Thomas the Tank în timp ce sare în sus și-n jos, cu mâinile înfășurate în jurul taliei mele.

– Hei, frate, spun eu, ciufulindu-i moțul de păr castaniu.

Chiar și când mă lovește fizic, este persoana care mă face să zâmbesc cel mai ușor.

– Callan, spune mama suspicioasă, ce făceai? Iar mâncai creioane de ceară? Spune-mi că nu mâncai creioane.

– Nu! spune Callan înainte să-și azvârle capul pe spate și să-mi ofere cel mai colorat zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

Negru, albastru, roșu, magenta... Aha, întregul curcubeu. Mă mir că mai poate vorbi cu toată ceara pe care o are în gură.

Mama oftează.

– Asigură-te că nu înghite prea multă, Saw. Își verifică ceasul și spune: Rahat, am întârziat.

– Rahat! țipă Callan jubilând. Rahat, rahat, rahat!

Mărșăluiește intrând în sufragerie, accentuând fiecare cuvânt. Mama îmi aruncă o privire lungă și plină de suferință.

– Am înțeles, spun eu.

– Merci, Saw. Apoi îmi zâmbește obosită. Cina este în cuptor. Poți să aștepți mâine autobuzul împreună cu Callan?

– Sigur. O bucată de hârtie de pe partea laterală a frigiderului îmi atrage atenția. Observ cuvintele „invitată" și „al treilea interviu". O smulg de pe frigider și o opresc pe mama la ușă: Mamă! Scutur hârtia spre ea. Mamă, asta este grozav. De ce nu mi-ai spus? Este incredibil!

– O, Sawyer, nu e mare lucru. Aș fi asistent executiv, nu astronaut.

– Mamă, am văzut fișa postului. Am văzut câte zerouri avea salariul. Și beneficiile...

– Sawyer, nu-ți face speranțe...

– Dacă ai ajuns deja până în faza asta, în acest moment este vorba numai despre o compatibilitate de convingeri, nimeni nu este mai plăcut decât tine. Mamă, dacă primești jobul ăsta...

– Taci. Tonul i se îmblânzește, ochii îi strălucesc. Dar mersi, Saw. Înclină capul pe spate ca să strige: Callan, mama pleacă, vii să-mi spui pa sau nu?

Un nou uragan albastru își face apariția, dar reușesc să-l prind pe Callan înainte să se izbească de mama. O strânge cu putere, iar ea îi sărută creștetul de cel puțin zece ori.

Eu aș fi protestat, chiar și când eram de vârsta lui Callan, dar el nu face altceva decât să o strângă mai tare în brațe.

– O, am întârziat atât de mult, încât aș putea la fel de bine să nu mă mai duc deloc. Mama se retrage din îmbrățișare și oftează. Glumeam. Din păcate. Paaa!

Îi facem cu mâna mamei în timp ce dă cu spatele pe aleea de acces auto. A început să burnițeze puțin și aud ștergătoarele de parbriz scârțâind în timp ce sunt târșâite pe sticlă.

„Pe astea chiar *va trebui* să le înlocuiesc", mă gândesc eu.

Știu că este periculos să-mi fac speranțe, dar nu mă pot abține și îmi imaginez cum ar fi dacă mama ar obține acel job. N-ar mai trebui să fac o listă cu prioritățile lucrurilor care trebuie înlocuite sau reparate în casă. Aș putea să merg pur și simplu la AutoZone, să iau ștergătoarele de parbriz, poate chiar un lichid pentru geamuri. N-ar mai trebui să-mi fac griji pentru mama care conduce pe o furtună neașteptată.

Am putea lua cina la masă fără să ne temem că spaghetele s-ar putea prăbuși pe podea în orice clipă. Mama ar putea să-și ia o zi liberă – nu, *weekendurile*! Două zile întregi! Ar putea să-l ducă pe Callan la bibliotecă, sau în parc, sau chiar la grădina zoologică. Visul cel mai mare al lui Callan este să vadă o gorilă spate-argintiu.

Visul cel mai mare al mamei este să doarmă șapte ore neîntrerupte. Acest job le-ar oferi toate astea și chiar mai mult.

Simt că cineva mă trage de cămașă.

– Saw-Saw, șoptește Callan.

– Aha, amice?

– Trebuie să stăm în continuare lângă ușă? Mi-e foame, șoptește el în continuare.

– Îmi pare rău, Cal. Închid și încui ușa casei. Mai întâi trebuie să-ți curățăm gura de creioane. Apoi, mâncarea.

Callan se smiorcăie pe drum spre baie, îngânând: „Mai întâi, mâncare! Mai întâi, mâncare!“ Cu excepția acestui lucru, este destul de ascultător, ținând gura deschisă în timp ce scot cu periuța bucăți mari de ceară colorată dintre dinții lui. Fac tot ce pot, dar unele bucăți sunt bine înfipte. Mă uit la pauzele dintre dinți, pline de culorile curcubeului, întrebându-mă ce să fac.

– Pari furios, spune Callan.

Râd.

– Nu sunt supărat, amice. Așa arată fața mea când gândesc.

Până la urmă mă hotărăsc să aștept până după masă ca să văd cum stau lucrurile. Poate mâncarea o să înmoaie ceara și nu este ca și cum nu ar mai fi mâncat creioane de ceară până acum. Deși cred că data trecută era un pachet cu opt culori și am făcut greșeala să-l înlocuim cu un pachet cu șaisprezece culori. Callan a fost răbdător, dar nici prin cap nu-i trece să mă lase să-l curăț cu ața dentară, așa că mergem la cină.

Callan sporovăiește despre ziua pe care a avut-o la școală, în timp ce eu scot mâncarea din cuptor și sting focul. Bucătăria se umple de miros de vită și ceapă. Până și Callan se oprește din vorbit o clipă ca să se bucure de mirosul plăcut.

Nu-mi vine să cred că mama și-a făcut timp să ne pregătească cina, având în vedere tot ce se întâmplă. Se descurcă de una singură de atât de mult timp, încât probabil ar spune că s-a obișnuit așa. Având în vedere lucrurile prin care a trecut și tot ce a trebuit să facă pentru a menține familia unită, aș spune că este o situație cu care nimeni nu ar trebui să se obișnuiască.

Callan îndreaptă un deget spre fața mea și-mi întrerupe gândurile.

– Supărat sau te gândești?

„Amândouă."

– Mă gândesc, spun eu. Callan, ce-ai zice de un picnic în living?

– Aș spune că este o idee grozavă!

Callan bate din palme și începe să țopăie.

– Foarte bine. Am știut eu că ești un tip deștept. Callan pare să ia lucrurile în serios. Du-te să iei câteva perne și așază-le în fața televizorului. Vrei să alegi ceva de pe Netflix?

Nici nu mi-am terminat bine fraza, că el a zbughit-o din bucătărie. Mamei nu-i place să mâncăm în fața televizorului, dar lipiciul pe care l-a aplicat pe lemn are nevoie de o noapte ca să se întărească și nu vreau să-mi asum riscul ca fratele meu să se accidenteze.

Pun câte o porție de mâncare pentru mine și Callan, iar restul împachetez pentru mama. Iau câteva șervețele pe care mama le-a adus de la Waffle House și duc farfuriile în sufragerie.

După cum mi-am imaginat, o să ne uităm la *Avatar: Ultimul Războinic al Aerului* a patra oară. Și nu mă enervez.

– Mestecă și înghite mai întâi, spun oftând atunci când Callan încearcă să interpreteze genericul cu gura plină de vită și tăieței.

Imediat ce Callan se liniștește și se uită la televizor cu bărbia sprijinită pe mâini și farfuria goală, îmi dau seama că am ajuns la partea serii care mă îngrozește.

Partea în care nu are ce să-mi distragă atenția suficient ca să nu mă gândesc la Ella.

Stau pe jos, cu spatele sprijinit de canapeaua noastră veche și ponosită și imaginile din fața ochilor mei devin tulburi în timp ce în minte îmi apar scenele de mai devreme, din tribune.

Am vrut s-o sărut.

Imediat ce-mi apare în minte acest gând neinvitat, știu că este adevărat.

Dar niciodată… vreau să spun, cât timp am fost cu Hayley, a existat o *limită* foarte clară în mintea mea și știam că *niciodată* nu aș…

Totuși, a existat acea ocazie anul trecut. Ella se smiorcăia pentru că un nenorocit pe care îl invitase la bal o refuzase. Eram la Hayley în cameră. Eu stăteam pe jos, iar Hayley se plimba de colo-colo vociferând, nevenindu-i să creadă că exista în lume cineva care ar fi putut s-o refuze pe Ella.

„Sawyer! Adică, Ella este superbă! Nu? Acesta este adevărul obiectiv! Nu crezi că Ella este superbă?", a spus Hayley.

Ella s-a făcut roșie ca o pătlăgică.

„Sawyer, nu răspunde la asta", m-a implorat ea.

„Este ca și cum ar fi sora mea, Hay", am spus eu în timp ce inima a început să-mi bată inexplicabil de repede. M-am întors spre Ella: „Ești ca și sora mea. Ar fi ciudat dacă aș spune..."

„Mănânci rahat, Sawyer!", a strigat Hayley, ieșind din cameră și trântind ușa.

Am rămas singur cu Ella în cameră, perpelindu-ne în cea mai insuportabilă tăcere inconfortabilă.

Nu știu de ce nu am putut nici măcar să mă gândesc la întrebarea lui Hayley. Pur și simplu nu am putut. A existat un blocaj sau ceva de genul ăsta.

Dar am izbucnit:

„Ella, tipul ăla este un dobitoc. Cel mai mare idiot care a existat vreodată."

S-a întors pe burtă și și-a îngropat fața într-o pernă.

„Nu trebuie să spui lucruri numai ca să mă faci să mă simt mai bine. Asta mă face să mă simt penibilă."

M-am frecat la ceafă.

„Nu ești penibilă. Iar eu... eu nu fac asta. Doar spuneam."

Dar ultima parte am spus-o destul de încet, așa că nu cred că m-a auzit și îmi aduc aminte că m-am gândit: „Poate este mai bine așa".

Și poate este mai bine așa chiar și acum.

Pentru că a fost greu să ignor cum este Ella când am fost atât de aproape de ea.

Adică superbă. Nu am putut s-o spun atunci, dar Ella este superbă. Și este inteligentă și blândă, și amuzantă, și miroase a vanilie, și este...

Prietena cea mai bună a lui Hayley.

Motiv din care o să adun toate aceste gânduri pe care tocmai le-am avut, o să le pun într-o cutie pe care o s-o împing într-un colț al minții mele și n-o s-o mai deschid niciodată.

CAPITOLUL 9

ELLA

Luni dimineață îmi scot sacul pentru sport din dulap și trântesc ușa mai tare decât este nevoie.

Au trecut câteva zile și mă gândesc în continuare la ceea ce s-a întâmplat cu Sawyer în tribune. De fiecare dată când închid ochii îi simt respirația călduță lângă ureche, pulsul lipit de pielea mea. Pot, de asemenea, să văd teroarea din ochii lui în momentul în care și-a revenit și s-a smuls de lângă mine, bălmăjind ceva despre cină, după care a fugit. De parcă n-ar fi știut cum să plece mai repede.

Este un bun factor de amintire pentru mine. Că se gândește la mine ca la o prietenă. Nimic altceva decât o prietenă. Vreau să spun, plângeam ca un bebeluș. Ce-ar fi putut să facă? Să mă lovească prietenește pe spate și să plece? N-a făcut asta pentru că s-a purtat ca un prieten bun.

Atunci de ce nu pot să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat? *De ce?*

Cu cât fac eforturi mai mari să nu mă gândesc la Sawyer, cu atât mai multe detalii îmi revin în minte. Cum ar fi înțelegerea deplină din privirea lui în momentul în care am mărturisit cât de vinovată mă simt. Căldura palmelor lui pe umerii mei, bătătura de pe degetul mare pe care am simțit-o atunci când mi-a șters lacrimile de pe obraz, spunându-mi: „Nu este vina ta…"

Trebuie să încetez. *Cum* naiba o să mă opresc?

Implor universul să mă ajute să-mi mut gândul de la Sawyer, iar universul răspunde.

În drum spre ora de sport, simt că mi-a venit ciclul.

– Rahat, șuier eu, intrând grăbită în vestiarul fetelor. Rahat, rahat, rahat!

De ce mi-a venit cu trei zile mai devreme? Din cauza stresului? Sunt blestemată? Oricum, având în vedere că nu mă așteptam, probabil nu am tampoane.

Atunci am o altă revelație. Scotocesc panicată prin sacul de sport, șoptind: „Te implor, te implor, te implor", dar degeaba. Într-adevăr, azi-dimineață mi-am pus în sac pantaloni albi pentru sport. La ce m-oi fi gândit? Care este rostul pantalonilor de sport albi? Care este rostul scaunelor albe, al covoarelor albe, al pantalonilor albi, al *oricărui* lucru alb?

Sap cu înverșunare prin sacul de sport și ghiozdan, înfigându-mi degetele în toate ungherele, dar se pare că Ella din trecut nu a fost foarte drăguță cu Ella din prezent și nu a pus în geantă o rezervă secretă de tampoane.

Mă las cu greutate pe una dintre băncile dure din beton și mă lupt cu lacrimile. În urmă cu șase luni abia dacă aș fi observat chestia asta. Hayley întotdeauna înfigea tampoane și absorbante de rezervă în buzunarele laterale ale rucsacului ei pentru că „Nu știi niciodată când te lovește Săptămâna Rechinului și nici când o altă fată va avea nevoie".

O altă fată are acum o nevoie stringentă.

Arunc o privire sumbră spre restul încăperii. În vestiar sunt mai multe grupuri de fete care se dau cu deodorant, își aranjează pantalonii, se uită la mine și șoptesc. Cobor privirea pentru că nu vreau să le ofer un motiv suplimentar de discuție și nici să mă compătimească.

Îmi îngrop fața în palme. O să aștept până pleacă toate din vestiar și o să îmi îndes un ghemotoc imens de hârtie igienică în chiloți, după care o să mă rog.

Cineva mă bate pe umăr.

Ridic privirea și o văd pe Seema Patel, fata care mi-a oferit Sour Patch Kids în prima zi.

– Nu sunt sigură, dar cumva de asta ai nevoie?

Îmi oferă o gamă de tampoane, pe care le ține desfășurate în evantai. Are pentru flux ușor, normal, super și super plus.

Seema și cu mine am fost prietene la gimnaziu. A venit de multe ori la mine ca să ne jucăm și știu că undeva în fundul dulapului meu este o brățară a prieteniei pe care mi-a făcut-o într-o tabără. Dar când m-am împrietenit cu Hayley, m-am îndepărtat de Seema, fiecare orientându-se

spre propriul grup de prieteni. Nu am prea văzut-o până în urmă cu câteva luni, când a fost angajată, la fel ca mine, ca salvamar la Y. Iar acum este în fața mea, ca un înger păzitor.

Se uită la mine în timp ce clipesc spre tampoane.

– Îți ia prea mult timp să te hotărăști, o să lași o urmă sângerie de fund pe bancă.

Expir un hohot de râs, iau un tampon pentru flux normal și costumul de sport și mă îndrept spre o cabină de toaletă.

– Ești sigură? strigă ea după mine. Nu trebuie să-ți fie rușine să iei un tampon super plus. Mai ales nu trebuie să-ți fie rușine de mine. La naiba, sunt unele zile în care le fac praf pe cele ultra. Frate, este atât de mult sânge, că mă întreb „Cum de mai sunt în viață?"

Când ies din cabină este în continuare acolo, sprijinită de unul dintre dulapurile tapetate cu pliante pentru următorul Carnaval de Toamnă. Carnavalul de Toamnă a fost întotdeauna evenimentul meu preferat din an, cu labirinturi din porumb, mere caramelizate și baloturi de fân împrăștiate peste tot. De obicei Hayley și cu mine ne ofeream voluntare pentru cabina clasei a X-a. Anul trecut a reușit să-l convingă pe Scott să se ofere voluntar pentru bazinul cu apă și a fost genial să urmărim echipa de baseball nimerind ținta de fiecare dată, ceea ce l-a făcut pe Scott să cadă în apă de nenumărate ori. Acum nici nu-mi imaginez cum ar fi să mă duc.

– Mulțumesc, Seema. Știi, sunt impresionată de... lipsa ta de repulsie vizavi de acest subiect, spun eu.

De fapt, sunt mai mult decât impresionată, de fapt mă face să mă simt de-a dreptul sentimentală. Pentru că nu am mai cunoscut decât o persoană care nu se rușina de subiectele stigmatizate pe nedrept.

– Ce? Nu e mare lucru, dă ea din mână ca să accentueze banalitatea subiectului. Am lucrat ca asistent veterinar la Spitalul Veterinar Cedarbrook în ultimele două veri. Chestia mea preferată era să curăț abcesele pisicilor. Menstruația este plictisitoare.

Mărturisirea ei îmi provoacă un hohot sănătos de râs.

„Lui Hayley i-ar fi plăcut de fata asta." Sentimentul de vinovăție, tristețe, invidie... pe care mi-l provoacă acest gând îmi întoarce imediat stomacul pe dos. Clatin din

cap, încercând să fac una cu pământul aceste sentimente de rahat.

– Ei bine, îți rămân datoare, spun eu, simțindu-mă penibil în timp ce ne îndreptăm spre ușile sălii de sport.

– Ooo, o să țin minte, spune ea cu o voce jucăușă.

Am mâna pe clanța ușii, când Seema mă oprește.

– Dă-mi telefonul tău, spune ea.

– Ce? De ce?

Fac un pas în spate.

Seema își dă ochii peste cap.

– Șșt. Vreau numai să facem schimb de numere de telefon. Lucrăm împreună și facem sport și engleză împreună, iar acum facem schimb de tampoane. Sunt destul de sigură că asta înseamnă că suntem din nou prietene. În plus, *nu* vreau să rămân cu Robert pe cap la proiectele de grup.

Îl aud pe antrenorul Cud de partea cealaltă a ușii suflând în fluier. Dacă nu ajungem acolo în cinci secunde, ne va pune pe lista întârziaților și o să fim trimise la detenție.

Seema ține mâna întinsă, așteptând să-i dau telefonul.

– Bine, poftim.

Facem schimb de numere de telefon și intrăm în sala de sport. Antrenorul Cud se uită urât la noi când ne vede, dar nu ne pune întârziate. A fost antrenorul de alergare al lui Hayley, el însuși fostă vedetă de sprint a liceului North Davis. Este suficient de tânăr ca să-și aducă aminte cum este să fii adolescent și nu vrea să credem că este un idiot. Hayley avea sentimente contradictorii față de el. „Este antrenorul Cud sau Crud? Tipul ăsta trebuie să-și aleagă stilul", spunea Hayley întotdeauna în timp ce gemeam amândouă. Dar în unele zile, cum este cea de azi, dorința lui de a fi șmecher ne avantajează.

Gem când îi văd pe elevi driblând și aruncând mingi de baschet. Urăsc baschetul. Sunt foarte nepricepută la acest sport și azi nu am chef să mă fac de râs.

– Vrei să fim partenere? mă întreabă Seema, dar abia dacă o aud pentru că în colțul opus al sălii, Sawyer Hawkins, îmbrăcat într-un tricou cenușiu și pantaloni de trening, face concurs de tracțiuni cu Thomas Jones.

Din expresia nemulțumită de pe fața plină de pistrui a lui Thomas, este evident că Sawyer conduce și mi se

strânge stomacul când mă uit la mușchii sculptați ai brațelor lui în timp ce se încordează și se relaxează la fiecare tracțiune.

Ieri în tribune Sawyer a fost atât de delicat.

Dar dacă nu ar fi delicat? Asta cum ar fi? Cum ar fi dacă în loc de bara de metal, ar strânge încheieturile mele? Dacă le-ar apuca la fel de ferm? Dacă mi-ar bloca încheieturile la pământ?

Dacă m-ar pune pe *mine* la pământ?

Dumnezeule sfânt și bun, ce se întâmplă cu mine? Îmi ating fața cu degetele, descopăr că am obrajii în flăcări și mă rog să nu observe nimeni.

Nu este ca și cum aș fi *călugăriță*. Adică, am fost iubita lui Bradley Clark aproape toată clasa a X-a. Ne-am sărutat, am făcut chestii. Fără *sex*, nu am făcut *asta* încă, dar... vreau să spun, alte chestii. Toată relația cu Brad a fost simplă și curată. Când s-a mutat în alt stat, nici măcar nu am plâns. Hayley m-a întrebat dacă sunt OK și i-am spus că sunt mai mult decât OK. Ceea ce trăisem alături de Brad fusese frumos, la urma urmelor.

Fusese bine.

Când i-am spus lui Hayley asta, când am folosit cuvântul „bine“, mai ales ca să descriu giugiulelile cu Brad, m-a dus la mașina ei și a condus până la un magazin care vindea bețigașe aromate și vibratoare. A fost atât de enervată când nu ne-au lăsat înăuntru pentru că eram minore!

– Și fetele merită orgasme, dobitocule! a strigat ea în fața vitrinei înainte să se așeze pe trotuar lângă mine.

– De unde știi că nu am avut nici un orgasm? am întrebat în timp ce mă jucam cu șireturile. Pentru că nu știu... a fost destul de drăguț, deci poate am avut.

– Te rog. Și-a aruncat părul lung și roșcat peste umăr. Când știi, *știi*. Iar tu chiar meriți să știi, la naiba.

Apoi s-a uitat prin geamul vitrinei și i-a aruncat o privire urâtă vânzătorului.

– E OK. Nu mă deranjează, jur. Am ridicat din umeri. Chiar nu-mi pasă... ăăă... dacă am unul.

Ce mai *privire* mi-a aruncat Hayley! M-a tras la pieptul ei și m-a legănat de câteva ori.

– O, scumpa, *scumpa* mea căpșună crescută organic!

– De ce ești așa?

Vocea îmi era înăbușită de cămașa ei.

– Într-o bună zi. Într-o bună zi vei înțelege, puișor de pasăre.

Și m-a sărutat pe frunte.

Chiar nu m-am gândit la cuvintele lui Hayley de atunci.

Dar dintr-un motiv anume mi le-am amintit acum, în timp ce mă uit la Sawyer întinzându-și gambele.

Hayley nu a vorbit niciodată despre viața ei sexuală cu Sawyer. Sigur că *își dorea*. Dar faptul că ar fi vorbit despre Sawyer și că ar fi trebuit să stau pe canapea lângă el în seara în care ne uitam la filme, sau vizavi de el la Starbucks, a făcut-o să se abțină. Mi se părea ciudat și penibil să-mi imaginez că mi-ar fi dat sticla de ketchup, iar eu m-aș fi uitat la degetele lui și m-aș fi gândit „A folosit acele degete ca să-i facă chestia aia lui Hayley?“

Dar acum îmi cam doresc să fi știut…

Chiar atunci simt o durere explozivă în partea laterală a capului când ceva mă lovește cu o asemenea forță, încât mă împleticesc pe picioare. La început cred că m-a lovit karma, prompt și iute. Dar văd o minge de baschet care se îndepărtează de mine.

– Ce naiba ai, Scott? Seema apare în fața mea, ghemuindu-se ca să se uite în ochii mei umezi. Ești bine, Ella?

– A fost un *accident*. Scott trece în viteză prin raza mea vizuală, dar îi sesizez grimasa crudă. Ella știe ce este un accident. Nu-i așa, Ella? Măcar ăsta a fost un accident minor, în care nu a murit nimeni.

– Taci din gură, mitocanule, mârâie Seema.

Mi se contractă laringele. Mi se umezesc ochii și probabil mi-am mușcat limba, pentru că am gust de sânge în gură. Mă deranjează scârțâitul zgomotos al pantofilor de sport, ecoul țipetelor adolescenților gălăgioși, privirea acuzatoare din ochii lui Scott… Trebuie să plec de aici.

Sar în picioare și mă împleticesc spre ușă.

– Domnule antrenor, trebuie să mă duc la cabinetul medical, spun cu o voce tremurată.

Întorc privirea spre locul în care Sawyer îl urmărește pe Thomas forțându-se să facă o tracțiune. Ca norocul, nu a văzut manifestarea mea jenantă.

– Ia biletul de voie pentru coridor, Graham, strigă la mine antrenorul. Iar tu, Logan, cinci ture pentru că ai fost mitocan.

– Vrei să vin cu tine? întreabă Seema printre protestele lui Scott.

Dar singura prezență pe care mi-o doresc este a lui Hayley.

Ea ar ști ce să facă. M-ar ajuta să mă ridic, m-ar scutura și mi-ar spune că ar fi trebuit să-mi scot tamponul și să i-l arunc lui Scott în mutră.

Bleah. Râd și-mi șterg lacrimile de la ochi. Și atunci îmi dau seama care este singurul lucru care mă va face să mă simt mai bine.

– O să fiu bine, dar îți mulțumesc din suflet, îi spun Seemei.

Apoi alerg până la vestiarul fetelor, mă schimb în hainele de școală și mă îndrept în direcție opusă față de cabinetul medical.

Un loc în care îmi plăcea să mă ascund împreună cu Hayley era culoarul enciclopediilor din bibliotecă. Nu cred că a împrumutat cineva o enciclopedie de când a fost inventat Google, așa că era locul perfect în care să ne cuibărim într-un colț și să mâncăm Sour Skittles.

În timp ce mă îndrept spre bibliotecă, trec pe lângă biroul lui Wilkens și ezit o fracțiune de secundă, întrebându-mă dacă ar trebui să încerc să vorbesc cu el despre sentimentele mele. Dar ușa este închisă, iar în față este un panou care anunță: ÎN CONSULTAȚIE.

Pentru că nu mai este nimic altceva care să mă oprească, împing ușile duble ale bibliotecii și mă îndrept spre zona din spate. Mă așez pe podea, înghesuindu-mă între rafturi. Apoi deschid fermoarul rucsacului și scot cu mișcări lente și pline de respect jurnalul lui Hayley. Îmi trec degetele peste colțuri, îl strâng în brațe ca pe o relicvă. Închid ochii.

„Iartă-mă, Hayley. Pentru tot. Pentru Sawyer. Pentru ceea ce fac. Sunt praf. Nu știu cum să depășesc ceea ce simt. De fapt, nici nu cred că pot. Sunt distrusă fără tine și singura persoană care mă poate ajuta să depășesc faptul că te-am pierdut… ești tu."

Și cu această ultimă implorare disperată, deschid jurnalul lui Hayley și încep să citesc.

CAPITOLUL 10

JURNALUL LUI HAYLEY

Obișnuiam să fac mișto de filmele sau poveștile în care o fată îngrozitor de banală mănâncă cereale într-o dimineață îngrozitor de banală de marți înainte să plece la școală și poc, află că de fapt este prințesă. Ei bine, ar trebui să spun că făceam mișto în mod public, pentru că adevărul îngropat adânc în sufletelul meu este că mă făceau să sufăr și să tânjesc să mi se întâmple chiar mie un asemenea lucru, din cauză că știam că era ceva ce nu avea să mi se întâmple în veci.

Până acum.

Abia pot să țin pixul în mână din cauza felului în care îmi tremură mâna pentru că, pentru că, *pentru că* ce mi se întâmplă este mult mai bine decât dacă aș fi aflat că sunt prințesa unei țări inventate.

Ceea ce vreau să spun este că sunt îndrăgostită până peste urechi, peste măsură, nebunește de îndrăgostită. Și știu că este adevărat pentru că sentimentul este atât de puternic, încât nici măcar nu-mi mai pasă că am scris o asemenea dulcegărie. Hayley din trecut nu ar fi putut în ruptul capului să scrie ceva atât de grețos, dar acum nu vreau decât să mă ascund într-o pajiște și să-mi imaginez buzele lui și... Dar hai să dau puțin înapoi.

A început la carnavalul pentru strângere de fonduri la care *E* și cu mine ne-am înscris voluntare. Aș vrea să-mi aduc aminte care a fost, dar după trei ani, toate amintirile se contopesc într-o ceață adorabilă, lipicioasă, cu aromă de vată de zahăr.

În plus, asta e ideea, nu? Că era un carnaval îngrozitor de banal, în parcarea îngrozitor de banală a unei școli. Dar providența și-a spus cuvântul. *E* s-a îmbolnăvit, așa că a trebuit să-mi fac tura de voluntariat la standul de aruncat inele de una singură. În aer se simțea miros de iarbă și gogoși, iar eu mă ocupam de standul meu în mod remarcabil. Îmi țineam părul cu o mână și îmi făceam vânt cu cealaltă, când *S* a venit agale la tejghea, mâncând floricele dintr-un pahar de hârtie.

Am fost lovită de mirosul de parfum și unt cald, iar el era atât de frumos, încât pentru o clipă a trebuit să mă uit în altă parte.

Mi-a inspectat standul, cercetând sticlele, inelele ieftine de plastic și în cele din urmă, pe mine. Aș putea să jur că am observat cum privirea i-a zăbovit asupra gâtului meu descoperit, dar am fost sigură că era doar ceva ce mi-aș fi dorit să se întâmple.

Oricum, m-am fâstâcit și mi-a scăpat întrebarea:

– Vrei să joci?

A așezat paharul cu popcorn pe tejghea și a apucat unul dintre inelele aruncate în dezordine pe masa de lemn.

– Am senzația că aș rata ceva dacă nu aș juca. A aruncat inelul în aer și l-a prins, după care a adăugat: Toată lumea susține că este jocul cel mai mișto de la carnaval.

– Atunci ce mai aștepți?

Mi-am dat drumul la păr și l-am trecut peste umărul dezgolit. Nu mi-a scăpat felul în care privirea lui a urmărit mișcarea, ceea ce m-a făcut să scap unul dintre inelele de plastic din cauza tremurului degetelor.

Am apucat câteva inele și le-am așezat într-o grămadă lângă el. *S* a reușit să prindă două dintre ele înainte ca acestea să se rostogolească jos de pe tejghea.

– Costă cinci dolari, am spus întinzând palma.

– Accepți numai numerar?

– Nu, dar dacă plătești cu cardul, costă cincisprezece dolari, am spus eu.

I-a scăpat un hohot de râs, dar când am ridicat din sprâncene, s-a oprit.

– Ar fi trebuit să știu că nu glumești, a mormăit el. Și-a înfundat mâna în buzunar și a început să scormonească. Auzeam zăngănitul monedelor. Stai să ghicesc. Ai aflat recent că taxele de procesare Square[7] sunt folosite pentru finanțarea unor grupări periculoase care luptă împotriva fungilor, iar tu ești prietena ciupercilor.

Venise rândul meu să râd.

– Îmi plac la nebunie ciupercile, dar nu ai ghicit. Nu mă deranjează Square. Este o platformă micuță și prietenoasă pentru afacerile mici. Adevărul este că am uitat să iau cititorul Square de la doamna Langley și nu

numai că ar trebui să dau de ea, dar ar trebui să dau și de directorul Cantrell ca să-mi dea un adaptor, pentru că telefonul meu nu are mufa potrivită. Dar motivul principal? Am smuls bancnota de cinci dolari din mâna lui. Am uitat să descarc aplicația și ăsta este deranjul cel mai mare dintre toate.

Gura lui *S* a zvâcnit, ca și cum ar fi avut o replică pe care nu o spunea și toate hohotele de râs din piept i se adunaseră în ochi, făcându-i să strălucească.

Și-a dres glasul.

– Corect.

I-am explicat regulile și m-am așezat într-o parte, urmărindu-l în timp ce și-a dat părul la o parte din ochi și s-a concentrat pe grupul de sticle.

S a aruncat cu atenție zece inele și a ratat toate aruncările. Pescuia în buzunar după alte monede, când i-am aruncat o minge de baschet St. Louis Cardinals în față.

– Ce-i asta?

Avea o privire circumspectă.

– Premiul tău.

– Dar nu am nimerit nici un inel.

– Pentru că jocul este măsluit. Am lovit mingea de tejghea. Nu aveai cum să câștigi. Am ridicat inelul și i-am arătat că era numai cu puțin mai larg decât gâtul sticlelor. Vreau să contribui la restabilirea dreptății.

S a zâmbit privind în jos și a dat din cap.

– Acum are sens. Toată seara ai împărțit premii în stânga și-n dreapta.

– Nu fac altceva decât să le returnez oamenilor nevinovați lucrurile de care aruncarea inelelor i-a văduvit zeci de ani.

A mijit ochii spre mine sprijinindu-se de tejghea.

– Nu crezi că directorul Cantrell o să se enerveze?

– De ce? am întrebat. Ai de gând să mă pârăști?

– Sigur că nu. În afară de asta, îmi place ideea că voi împărtăși un secret cu tine, a spus el în timp ce privirea i-a fost traversată de ceva fierbinte și întunecat.

Nu leșin. Nu sunt una din alea care leșină. Dar felul în care a vorbit, felul în care vocea i-a devenit gravă, m-a făcut să amețesc puțin. În timp ce îl priveam îndepărtându-se, a trebuit să-mi scutur capul, să îmi

limpezesc mintea, pentru că nu eram sigură dacă îmi imaginasem numai, sau *S* flirtase cu mine. Da, știu, nu este ceva ce mă caracterizează, dar adevărul este că mi-am imaginat că nu eram genul lui.

El era genul meu?

Ăsta este farmecul lui *S*: este genul tuturor.

Chiar și atunci când nu-ți imaginezi că ar putea fi.

Motiv din care nu am putut să mi-l scot din cap după acea seară la carnaval. Începusem să-mi pierd speranța, pentru că nu l-am văzut la școală toată săptămâna următoare. Începusem să cred că poate doar îmi imaginasem toată scena.

Dar într-o zi după școală, după ce mi-am luat cafeaua rece pe care barista de la Honey Bean o pusese pe tejghea, m-am răsucit pe călcâie și m-am izbit de *S*, vărsându-mi băutura pe tricoul lui.

– La naiba! Îmi pare foarte, foarte rău! Dă-mi voie, pot să...

M-am repezit spre cel mai apropiat teanc de șervețele și am apucat câteva. Am început să șterg ca o nebună tricoul plin de cafea. *S* m-a apucat cu blândețe de încheietură. Evitasem să-l privesc, dar când a făcut acest gest, m-am oprit și am ridicat ochii spre el.

Râdea și clătina din cap.

– Hayley, e OK. Tocmai am terminat o alergare.

Atunci am văzut cu ce era îmbrăcat și stomacul mi s-a răsucit în felul acela care îmi încleștează pumnii. Hainele lui de sport erau destul de simple, pantaloni de trening și un tricou gri, dar brațele și gambele erau ca niște opere de artă. Sculptate, cioplite, o imagine care mă tâmpea.

– Sincer, sunt transpirat și scârbos, a spus *S*. Cred că tocmai m-ai făcut să miros mai bine. Mă ținea în continuare de încheietură. Dă-mi voie să-ți cumpăr altă cafea.

Așa că mi-a cumpărat o altă cafea cu gheață și mi-am imaginat că avea treabă, prieteni cu care urma să se întâlnească, dar a reușit să facă rost de două fotolii într-un colț retras și... am vorbit.

Ei bine, eu am vorbit. El a ascultat. Adică, a ascultat cu adevărat. Sub privirea lui constantă și superbă, am început să-i spun lucruri pe care nu i le spun decât lui *E*. Cumva m-a făcut să fiu sinceră. Să mă simt văzută.

Puternică. De parcă nu aș fi fost vinovată pentru nimic din mizeriile din viața mea.

Voiam numărul lui de telefon. Dar îmi era prea frică să i-l ofer pe-al meu. Încă îmi era teamă să nu mi se spună: „O, eram doar amabil".

Dar nu a fost nevoie să fac nimic din toate astea.

– Dă-mi telefonul tău, mi-a spus el.

Când i l-am dat, și-a salvat numărul.

– Acum ai numărul meu. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, *orice*, sună-mă. Trimite un mesaj.

„Și dacă singurul lucru pe care îl vreau este să simt buzele tale lipite de ale mele?", îmi venea să întreb.

S mi-a aruncat un zâmbet blând. Binevoitor. Mi-am spus că era numai un om bun, un prieten bun.

Dar câteva zile mai târziu eram la seara amatorilor într-un bar. *P* făcuse ceva ce mă enervase (nimic nou). Toată lumea dormea pentru că a doua zi era școală. Nu voiam să deranjez pe nimeni, mai ales pe *E*. Avea un test a doua zi și îmi păsa mai mult de notele ei decât de ale mele.

Stăteam la bar și beam vodcă cu sifon ascultând glumele proaste pe care le făcea amatorul de pe scenă. Barmanului îi plăcea să se uite în decolteul meu, așa că nu îmi cerea niciodată buletinul, iar eu mă pileam încet, încet. Asta nu era ceva ce obișnuiam să fac. Doar că avusesem două săptămâni grele.

Acționasem fără să gândesc. În secunda doi după ce *P* țipase la mine, eram deja cocoșată deasupra celui de-al doilea pahar de vodcă.

La al treilea pahar, știam că intrasem în bucluc.

Aveam nevoie să mă ducă cineva acasă, dar mi-era prea rușine să sun pe vreunul dintre prietenii mei. Nu puteam să fac așa ceva, să îi trezesc pentru că nu eram în stare să gestionez mizeriile din viața mea.

Și atunci mi-am amintit de oferta pe care o primisem recent.

Deja îi scriam un mesaj înainte să mă fi hotărât să fac asta.

„Dacă ieși prin zonă, aș avea nevoie să mă duci acasă cu mașina. DAR NUMAI dacă ț-ie în drum." Ecranul era tulbure, iar degetele mele păreau prea mari pentru butoane.

„Unde ești, Hayley?"

Aceste trei cuvinte au fost suficiente ca să simt un fior.

A ajuns atât de repede, ca și cum *chiar* ar fi fost în zonă. Mi-am plătit nota și m-am împleticit în parcare, unde *S* stătea lângă mașină, cu expresia întunecată și serioasă. Când m-a văzut și și-a dat seama că aveam nevoie să mă sprijin de balustradă ca să merg, a venit la mine.

– Hayley, ești bine?

Am încercat să stau dreaptă, dar m-am împleticit imediat în față. *S* m-a prins și m-am izbit cu tot corpul de el.

– Nu, presupun că nu ești, a șoptit el de lângă fața mea.

– Ai venit, am oftat eu.

– Normal că am venit, a spus el.

M-a ajutat să intru la el în mașină, așezându-mă cu grijă pe scaunul din dreapta și cuplând centura.

I-am spus adresa și probabil am adormit, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă ajuta să mă dau jos din mașină. Am rămas cu brațele înfășurate în jurul gâtului lui după ce m-a scos afară.

– Ești perfect, i-am șoptit în ureche.

– Vorbește băutura din tine. Mama ta este acasă?

– Aha, dar probabil e kaput. Ne-am certat, așa că s-a tratat cu Xanax și vin. Mi-am îngropat fața în gâtul lui. Miroși perfect.

– Rahat, chiar nu vreau ca mama ta să... Nu vorbi, OK?

Mi-a luat cheile și a deschis ușa. În timp ce eu m-am schimbat, el s-a furișat în bucătărie ca să-mi aducă apă și a reușit chiar să găsească o cutie de ibuprofen.

Când s-a întors, eram deja în pat, îmbrăcată cu pantalonii de pijama și maioul scurt. *S* a înghețat în pragul ușii când m-a văzut, privindu-mi picioarele dezgolite și zăbovind asupra buricului. A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a deschis, avea un aer îngrijorat.

Dar văzusem privirea din ochii lui. Și, Doamne, voiam să o văd iar.

– Stai pe-o parte, te rog. Pune-ți perne în spate ca să nu te rostogolești. Uite apă și ibuprofen. Le așez pe noptieră, dacă ai nevoie de ele.

A îngenuncheat și a ajuns cu ochii la nivelul ochilor mei. Lumina lunii intra printre lamelele jaluzelelor, iar o rază îi lumina ochii, aprinzându-i privirea.

– Ți se pare că sunt frumoasă? am șoptit eu.

Privirea lui s-a îmblânzit.

– Mi se pare că ești foarte beată, Hayley, a murmurat el. Mi-a dat părul la o parte de pe față. Îmi scrii mâine, să știu că ești OK?

Am întins mâna și i-am cuprins obrazul, aducându-l mai aproape de mine. Am ridicat capul și am lăsat numai doi centimetri între buzele noastre. Mi-am dat seama că își ținea respirația.

– Vreau să te sărut, i-am mărturisit. Ce ai face dacă te-aș săruta acum?

A strâns pleoapele și a expirat brusc.

– Hayley. Avea vocea mai răgușită decât înainte. Întreabă-mă altă dată. Dacă îți aduci aminte de discuția asta.

Sigur că mi-am amintit-o.

A doua zi m-am trezit mahmură și îngrozită. Eram terifiată. Stricasem orice șansă cu *S*?

Mi-am amintit că îmi ceruse să-i trimit un mesaj. Mi-am amintit că îmi spusese să „îl întreb altă dată".

Când mi-am revenit puțin, i-am scris, întrebându-l dacă puteam să ne întâlnim mai târziu în acea zi. A spus că puteam să mă duc la el după școală.

M-am îmbrăcat cu o rochie galbenă fără mâneci și decolteu adânc. Îmi scotea în evidență ochii și roșul din păr.

Când *S* a deschis ușa, a căscat ochii. N-am așteptat; am trecut pe lângă el. Deja tremuram de dorința să fiu cu el.

Am intrat în bucătărie și am pus mâna pe bufetul din mijlocul încăperii ca să mă echilibrez.

– Hayley?

S era chiar în spatele meu. Simțeam căldura corpului lui. M-am răsucit pe călcâie.

– O să te mai întreb o dată, am spus cu vocea răgușită. Ce ai face dacă te-aș săruta acum?

Pieptul lui *S* se înălța și cobora lent, controlat. Ca și cum ar fi încercat să rămână calm. Dar vedeam furtuna din privirea lui.

– Ar fi mai ușor să-ți arăt, a spus el în cele din urmă, și ne-am apropiat unul de altul în același timp.

Când și-a lipit buzele de ale mele, erau deja deschise, flămânde, mângâind cu limba buza mea de sus, iar eu am

deschis gura pentru el, sperând să mă devoreze, să mă înghită cu totul.

I-am strâns părul în pumn, trăgându-l cu forță spre mine. A gemut încântat și când mi-a lins limba, iar eu am gemut, mâinile lui puternice mi-au cuprins coapsele și m-au ridicat pe tejghea.

S a pășit între picioarele mele, iar eu l-am cuprins, ținându-l aproape, împingându-l în mine.

M-am retras icnind când l-am simțit lipit de mine.

– Asta se întâmplă atunci când mă săruți. Doamne, asta se întâmplă când *mă gândesc* să te sărut.

Chipul lui frumos era răvășit de dorință. Trezea în mine ceva ce nu știusem că există. Și-a trecut mâinile peste corpul meu, apucându-mă de coapsele goale și trăgându-mă mai aproape.

– Nu ești frumoasă, Hayley, a spus el excitat, sărutându-mi gâtul, maxilarul, clavicula. Ești superbă.

Tremuram ca o frunză.

– Vreau să...

– Șșt, m-a potolit el, apucându-mi buza de jos cu dinții și sugând. Știu ce vrei. Ai răbdare.

A început cu un mic foc, numai câteva flăcări într-un cerc de pietre.

Iar acum este un pârjol, care arde păduri, țări și planete. Nu are sfârșit. Și nici nu-mi doresc să aibă. Deja știu: chestia asta o să mă devoreze până nu o să mai rămână nimic din mine.

CAPITOLUL 11

ELLA

Este ora 5.30 p.m. Este timpul să suflu în fluier, anunțând zece minute de înot pentru o grupă de adulți. Scot trei sunete scurte ștergându-mi transpirația din ochi în timp ce Seema, care este în foișorul salvamarului vizavi de mine, face același lucru.

Bazinul de înot unde suntem angajate ca salvamari este de dimensiune olimpică, cu un culoar lent și scurt într-o parte și o piscină separată, cu o cascadă-ciupercă, pentru

copii. A fost o mare șmecherie când a fost construit, iar când eram mică îmi imaginam că particip la olimpiadă, forțându-mă să termin toate turele, prefăcându-mă că la sfârșitul fiecărei curse mă aștepta o medalie de aur.

Am senzația că asta a fost în altă viață, visul unei alte persoane.

Acum, copii cu fețe acre se cațără dintr-o parte eliberând apa, cu excepția celor câțiva adulți care înaintează pe culoare.

Mă duc la Seema, care se bate cu palma peste picioare uitându-se la cer, ca și cum ar încerca să-și amintească ceva.

– Nu vorbi, izbucnește ea înainte să apuc să spun ceva. Aproape că mi-am adus aminte condițiile pentru ca o probă de uraniu să fie supercritică. Mă rog, în afară de varianta că ar fi înrudită cu una dintre mătușile mele.

Zâmbesc plină de compasiune.

– Chimie pentru avansați?

Seema oftează, masându-și fruntea.

– Aha. Am un mare test mâine. Cum naiba o să intru la școala de veterinari, dacă nu reușesc să mă descurc la asta?

Zâmbesc. Întâmplarea face că știu despre Seema că este genială și are un A la Chimia pentru avansați. Dar ea vrea A plus. Ceea ce înțeleg. Îmi aduce aminte de o fată pe care o știam, o fată pe nume Ella, a cărei teamă cea mai mare era să ia un B minus.

– Vrei mai mult timp ca să înveți? Pot să închid singură în seara asta.

– Serios? Aruncă un ochi la vestiare. Chiar dacă electricianul este aici? Ai părut destul de îngrozită când a apărut.

Nu se înșală. După ce am făcut pontajul, am avut o surpriză neplăcută când am dat de Sean stând de vorbă cu șeful meu, Kyle, despre luminile care au luat-o razna în vestiar. E foarte dificil să reușești să închizi piscina atunci când luminile de la vestiar pâlpâie ca în filmele de groază. Sean l-a asigurat pe Kyle că urma să le repare repede, iar mie mi-a făcut scurt cu ochiul și nu mi-a mai acordat atenție.

– Ce, ăla? Nu-i o problemă. Ridic din umeri. Nu merită să-i dau vreo explicație Seemei despre Sean și sincer, tot

nu pot să înțeleg cum de s-a întors în viața lui Phoebe. În afară de asta, sunt sigură că a plecat deja.

Seema se încruntă sceptică.

– Ești sigură, Ella? Pentru că pot să...

– *Seema*. Nu mă face să-l aduc pe Kyle ca să te trimită acasă.

– Bine, bine. Râde. Un zâmbet ușurat și plin de recunoștință îi luminează fața. O să îți dedic primele testicule de câine tăiate, Ella.

– Te rog, nu face asta.

Mă strâmb.

Imediat ce piscina închide porțile pentru public, o alung pe Seema acasă și îmi încep îndatoririle. Fără vieți de care să trebuiască să am grijă, sau Seema cu care să stau de vorbă, nu mai există nimic care să mă oprească din a mă gândi insistent la singurul lucru la care *nu ar trebui* să mă gândesc, dar îmi doresc cu disperare s-o fac.

Ceea ce am citit în jurnalul lui Hayley.

A fost mult mai mult decât mă așteptam. Când îmi aduc aminte, simt o fierbințeală care îmi traversează corpul. Obrajii mi se aprind, chiar dacă soarele a apus de ceva vreme.

Habar nu aveam că relația lui Hayley cu Sawyer era atât de... intensă.

Imediat ce-mi aduc aminte un rând sau un detaliu din ceea ce a scris Hayley, simt o contracție sub buric.

Dar îmi pare bine să am citit. Este un factor de amintire bun. Am știut întotdeauna că Hayley și Sawyer se iubeau, dar nu am cunoscut niciodată intensitatea sentimentelor lor. Nu au împărtășit numai iubire, au împărtășit iubire adevărată.

Îl văzusem pe Sawyer făcând lucrurile lipsite de romantism pentru Hayley. Îl văzusem ridicându-i părul și frecându-i spatele când ea băuse prea multă tequila la o petrecere. Ștergându-i cele 873 de mesaje necitite atunci când ei îi fusese frică să verifice dacă ratase un deadline important. Fusese mereu devotat, extrem de protectiv, chiar și atunci când relația lor fluctuase. Mai ales în ultimele două luni înainte de... ei, bine, *înainte*.

Nu este ca și cum Hayley nu ar fi fost niciodată tristă. Dimpotrivă. Numea aceste momente „Micile ei depresiuni de disperare". Explodau ca un pistol de

semnalizare, erau intense, dar scurte. Când a crezut că formația BTS se despărțise, nu a vorbit cu nici unul dintre noi (nici măcar cu mine!) două zile. Dar în a treia zi deja a fost mai bine. „Am terminat cu depresia“, a spus ea veselă.

Dar această predispoziție pentru toane, acest mod în care se retrăgea în sinea ei înainte de sfârșit, a fost puțin diferit. A apărut atât de lent și gradual, încât nici nu pot să numesc momentul în care a început. Sawyer și cu mine ne șopteam unul altuia ipoteze, căutând disperați lucruri pe care le puteam înțelege, cu care am fi putut s-o ajutăm.

Pentru că eram eu însămi sub presiunea clasei a XI-a, îmi era clar că poziția de căpitan al echipei de atletism a școlii și apropiatele examene pentru admiterea la facultate își spuneau cuvântul. Dar Sawyer nu era sigur că asta era explicația. De fiecare dată când se ducea s-o ia de acasă, ea avea deja ochii roșii, ca și cum ar fi plâns. De câteva ori Phoebe a venit după ea la mașină, țipând în continuare, de obicei împleticindu-se de beată. Când intra în casă, Sean era mereu acolo, pândind din umbră, urmărindu-le pe Hayley și pe Phoebe certându-se și intervenind ocazional.

De fiecare dată când o întrebam pe Hayley despre asta, ridica din umeri.

– Phoebe este Phoebe. Nu se va schimba niciodată. Fac optsprezece ani și plec de acolo, Ella.

Îmi țineam gura pentru că situația mă depășea. Părinții mei erau într-o căsnicie fericită de douăzeci de ani. Ce consolare aș fi putut să-i ofer, când tatăl meu era acasă în fiecare seară la cină, iar mama îmi memora orarul și cunoștea numele tuturor profesorilor mei?

Nu știam cum este să ai o familie destrămată.

Dar Sawyer știa. Nu am știut niciodată detaliile, dar era ceva ce Hayley spunea: „Sawyer înțelege“.

Sawyer o iubea pe Hayley și îi oferea o compasiune și o înțelegere pe care eu nu aș fi avut cum să i le ofer. Iar Hayley îl iubea pe el.

Îmi dau seama că după ce mi-am încheiat sarcinile, am rămas holbându-mă cine știe cât timp la suprafața întunecată și nemișcată a apei din piscină. Duc degetele la pandantivul de la gât. Este un obiect minuscul, dar acum îl simt greu ca pe o piatră.

Simt cum am ajuns la o hotărâre de neclintit. Nu există nici o îndoială. O iubire ca asta, mai ales iubirea prietenei mele celei mai bune, merită să fie respectată, păstrată. Închid ochii și expir prelung, din cauza sentimentului de jenă pentru gândurile mele.

Nu este prea târziu, pot îndrepta lucrurile. Am mai jurat o dată, dar acum vorbesc serios.

N-o să mai vorbesc niciodată cu Sawyer.

Adâncită în gânduri, mă duc în vestiar în zgomotul șlapilor care lipăie pe podeaua udă. Îmi scot rucsacul din dulap, când dintr-odată se sting toate luminile.

Sunt brusc cufundată într-un întuneric ca smoala.

„Rahat!“, țip eu speriată. Aștept o clipă ca luminile să se aprindă.

Nu se aprind.

Bineînțeles că Sean face o muncă de mântuială. Jalnic. Îmi pescuiesc telefonul orbește, întrebându-mă ce făceau oamenii înainte ca telefoanele să aibă lanterne, când aud ceva. Un zdrăngănit într-un colț îndepărtat al sălii. Apoi o voce groasă înjurând.

– Alo? rostesc eu cu o voce timidă. Angus?

Angus este paznicul de noapte. Este un dobitoc, dar este inofensiv.

Toate zgomotele încetează.

Apoi se aud pași care se apropie.

– Angus? rostesc din nou, dar mai încet de data asta.

Nu primesc nici un răspuns și bătăile inimii o iau razna. Bâjbâi din nou după telefon, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu-l găsesc.

Aud lângă umăr un zgomot metalic înfricoșător de puternic, ca o ușă de dulap care este trântită. Din instinct mă răsucesc spre zgomot și dintr-odată mă ustură ochii din cauza unui fascicul îngust de lumină orbitoare.

– Eu sunt, Ella. Nu mișca.

Înainte să-mi dau seama a cui e vocea, cineva mă scutură de umeri. Scot un țipăt, apoi observ părul blond-cenușiu care încadrează un chip frumos, cu ochi verzi, strălucitori.

Când îl recunosc, groaza pe care o simt se amplifică.

Pentru că cel care se uită la mine și mă imobilizează ținându-mă de umeri este Sean.

CAPITOLUL 12

ELLA

– Am spus să nu te miști, Ella. Degetele lui Sean se afundă în brațul meu. În afara cazului că vrei să dai ortul popii.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă mir că nu îmi sare din piept.

– Uite ce e, spune Sean mutând fasciculul spre capătul rândului de dulapuri și luminând o încâlceală de fire, țepi de cupru și filamente negre, răsucite la capete. Din unul ies scântei. Sunt fire pline de curent. Nu știam că mai este cineva aici, mormăie Sean. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar când vine vorba despre chestii electrice, șeful tău este la fel de isteț ca o găină. Instalația electrică de aici este absolut la pământ. Practic a trebuit să o refac de la zero. Vezi firele alea?

Îmi ling buzele, tremurând în continuare.

– Dacă… dacă aș fi atins acele…

– Exact. Ai fi fost prăjită, Ella.

Dă drumul brațului meu și mă retrag, tremurând în continuare. Tehnic vorbind, Sean tocmai mi-a salvat viața.

Atunci de ce mă simt în continuare ca și cum aș fi în pericol?

Umbrele create de haloul lanternei îi ascut fața lui Sean, îi fac zâmbetul tăios.

– Nu am vrut să te sperii, fetițo, șoptește el. Își smucește capul spre grămada de fire. Arată rău, știu, dar crezi sau nu, sunt aproape gata. Înclină capul, măsurându-mă din cap până-n picioare. Ești ultima? Ai nevoie să te ducă cineva acasă?

– Nu, spun eu prea repede.

Latră un hohot de râs.

– O să încerc să n-o iau personal. Știu că nu ne cunoaștem prea bine, dar… ei bine, ești o doamnă Miller onorifică. Am grijă de fetele mele.

Bate câmpii.

Sau nu? Tehnic vorbind, este aici ca să-și facă treaba și există șanse mari ca fără intervenția lui să fi fost moartă.

– Ei bine, spune Sean, întrerupându-mi gândurile agitate. Dacă te răzgândești...

În timp ce spune asta, mă mai măsoară o dată din priviri, zăbovind asupra corpului meu. Îmi dau seama, în timp ce simt un val de greață, că sunt în continuare în costumul de baie roșu aprins. Bine că este costumul întreg.

Dar tot costum de baie este, iar Sean se holbează în continuare. Fără să mai spun o vorbă, îmi înhaț lucrurile, mă răsucesc pe călcâie și ies de acolo cât pot de repede.

Alerg până la stația de autobuz. Este un sprint jenant, în zgomot de șlapi, în ținută de înot, cu ochii căscați. Gâfâi când ajung în stație, ușurată că sunt singură.

Dar ușurarea este repede înlocuită de îngrijorare.

În doar câteva clipe singurătatea începe să mi se pară sinistră. Este o fâșie de drum izolată, luminată de un felinar care bâzâie și împrăștie o lumină gălbuie, lăptoasă. Liniștea este chinuitoare, întreruptă numai de sunetul frunzelor uscate care sunt măturate pe trotuarul de beton.

În curând Sean va pleca din parcare. Și dintr-un motiv pe care nu pot să-l articulez prea bine, sunt speriată *de moarte* de ideea că duba lui împroșcată cu vopsea ar putea să tragă lângă mine, într-un loc în care nu există nici un martor.

Poate exagerez. Poate dacă i-aș fi acceptat oferta, aș fi fost deja acasă, cuibărită sub pătură, curată ca lacrima după un duș fierbinte.

Dar mă gândesc apoi la modul languros în care și-a plimbat privirea peste pielea mea, la felul în care m-a făcut să-mi doresc să evadez din propriul corp. Că mi-am imaginat sau nu, că senzația mea a fost justificată sau nu, știu ce am simțit.

Arunc o privire îngrijorată spre parcarea piscinei. Aș vrea ca autobuzul să vină mai repede.

Dar trec alte zece minute și nu văd nici un autobuz. Sunt pe punctul să-mi pierd mințile, când aud un claxon puternic în spatele meu.

Mă întorc, icnind.

Niște faruri luminoase se apropie de mine.

Și deodată se produce o schimbare, ceva se deschide în creierul meu. Sunt aici, dar nu sunt, pentru că sunt

transportată cu patru luni în urmă, în mașina mea, cu Hayley alături.

Văd niște faruri în oglinda retrovizoare. Strălucitoare ca lumina zilei, ca niște furnale gemene.

Atât de strălucitoare, încât trebuie să mijesc ochii.

Drumul o ia la stânga. Întorc volanul la stânga.

Dar mașina o ia la dreapta. Înainte să pot înțelege, sticla se sparge, se aude un țipăt și...

– Ella?

Vocea întrerupe viziunea, amintirea poate, și sunt înapoi în corpul meu. Deschid un ochi. Pe stradă este o mașină care s-a oprit, staționează în fața mea, iar farurile proiectează două cercuri care se suprapun pe asfalt.

Sunt atât de afectată de amintire, de ceea ce-mi imaginez că este prima amintire pe care o recapăt din acea noapte, încât abia dacă observ că la volan este Sawyer Hawkins. Dar când îmi dau seama, simt un val de căldură care îmi urcă de la buric până la piept. *Slavă Domnului!*

– Ai de gând să urci, sau ce?

Sawyer înclină capul și zâmbește.

Simt fluturi în stomac, apoi înghet, revenindu-mi. „O, nu", îmi zic. „Este Sawyer." Fluturii se usucă, se transformă în cenușă.

Sawyer are o expresie răbdătoare și așteaptă răspunsul meu.

– Eu... aștept autobuzul, spun tremurând.

Încuviințează din cap, ca și cum ar fi un lucru rațional. Mijește ochii spre stația de autobuz și scoate telefonul, tastând plin de furie.

– Trebuie să sosească din clipă în clipă, spun eu ca să umplu tăcerea.

Nu ridică privirea din telefon.

– Numai din curiozitate... Cât timp erai dispusă să aștepți, Graham?

– Până vine următorul autobuz.

– Chiar dacă asta va fi peste unsprezece ore?

– Ce?

Sawyer ridică telefonul ca să văd ecranul.

Este aplicația locală pentru transportul public. În locul în care sunt afișate în mod obișnuit orarele autobuzelor, sunt scrise cu litere mari, boldite, numai cuvintele:

Incredibil.

Îmi masez fruntea. Sawyer așteaptă plin de răbdare în timp ce eu procesez informația. Apoi aruncă o privire expresivă locului din dreapta și una chiar mai expresivă, mie.

Nu pot.

– Haide. Dotările acestui Uber ar putea include aer condiționat și un radio funcțional. Face o mutră. Avertisment: este blocat pe frecvența colegiului public local. Și nu uita că am spus că „ar putea".

De ce trebuie să fie atât de drăguț? Cu un efort enorm, scutur din cap.

– Nu vreau să te pun la treabă. Benzina este scumpă. Pot să-i sun pe părinții mei…

La orizont apare o dubă mare și albă, iar farurile devin tot mai mari pe măsură ce se apropie.

Sean.

– Dacă mă gândesc mai bine, spun eu pe un ton pițigăiat aruncând rucsacul prin geamul deschis, deschizând ușa din dreapta și așezându-mă pe scaun.

– Graham? Ești… bine?

Sawyer clipește spre mine.

– Da, spun eu, mergi.

Trag de centura de siguranță, dar nu se mișcă. Trag mai tare. Nimic. Încep să mă alarmez.

– Bine, bine, lasă-mă pe mine.

Sawyer apucă centura din mâinile mele, o rearanjează și trage cu blândețe. Se întinde peste mine ca să o cupleze.

Înghet.

Fața lui este la câțiva centimetri de a mea. Miroase a piele și transpirație. Urma albă a unei cicatrici de pe sprânceană este atât de aproape, încât aș putea întinde mâna să o trasez cu degetul.

Îmi atinge șoldul în timp ce fixează centura și spune cu o voce blândă:

– Vezi? Trebuie să o miști încet.

Adierea respirației lui peste urechea mea îmi provoacă o senzație puternică, fierbinte și vâscoasă în stomac și pe piele. Surprind o frântură din ceva mistuitor, ceva ce vreau să prind, ceva ce pentru o clipă îmi anihilează orice

gând legat de jurăminte solemne și promisiuni făcute morților.

Când Sawyer se retrage și bagă în viteză tremur, întrebându-mă pentru o clipă unde este adevăratul pericol: afară sau chiar aici, în mașină?

CAPITOLUL 13

SAWYER

Privesc profilul Ellei în lumina lunii.

După ani de zile în care am fost colegi și, desigur, nenumăratele ore pe care le-am petrecut împreună mulțumită lui Hayley, pot să îmi dau seama destul de bine care este starea ei.

Își pocnește încheieturile degetelor dacă are emoții. Gura îi zvâcnește într-o parte dacă știe răspunsul la oră sau are o mână bună la poker. Privește în pământ când este tristă. (Zilele astea nu face altceva decât să privească în pământ.) Când este speriată, își ține umerii ridicați și strânși. Iar atunci când bâțâie din picioare, așa cum face acum...

Ei bine, asta înseamnă că Ella se pierde cu firea.

– Deci, spun eu pe un ton calm, vrei să dau drumul unor sunete dulci, dulci și experimentale?

Se întoarce spre mine.

– Experimentale? Sigur.

Deschid radioul. După un moment de bâzâit static, se aud cu multă claritate acordurile viorilor scoțând sunete discordante. Viorile se opresc brusc și sunt înlocuite de sunetul jos, lent, al bocetului unui bărbat.

Ella se uită la radio ca și cum nu i-ar veni să creadă ce aude.

Îmi dreg vocea.

– Și când spun sunete, vreau să spun sunete. Este târziu și oricum nu ascultă nimeni, așa că oferă această oră studenților de la arte care visează să fie următorii Bansky.

În cele din urmă „muzica" se oprește și DJ-ul începe să vorbească.

„Ceea ce tocmai ați auzit a fost o piesă pe care am scris-o, numită «Consecințe», compusă din patru viori neacordate și plânsetul unui copil care a fost redus cu exact șaisprezece semitonuri, adică numărul exact de fire de păr care ți-au căzut pe pernă, Helen. Singurele lucruri pe care le-ai lăsat în urma ta. Te rog întoarce-te, Helen. N-o să mai repet acasă. Prom… "

Ella închide radioul și ne uităm unul la altul.

Izbucnim în râs în aceeași clipă.

– Nu se poate așa ceva, spune Ella.

– Măcar ăsta a fost scurt. Și să zicem că avea o poveste. Săptămâna trecută au fost douăzeci de minute în care autorul a acordat un pian.

– Ai ascultat toate cele douăzeci de minute?

Mă frec la ceafă, puțin jenat.

– M-am tot gândit că se va întâmpla ceva. Îmi plac improvizațiile de jazz și am crezut că era… creștea spre un număr extraordinar, sălbatic, de jazz.

Mă uit la ea timid și mă bucur să constat că nu mai mișcă genunchii și are umerii relaxați.

– Vrei să vorbești despre asta? întreb.

Văd cu colțul ochiului cum înțepenește.

– Despre ce să vorbesc?

Îmi dau ochii peste cap.

– Haide, Graham. Arătai ca și cum un T-Rex ar fi putut să iasă în orice clipă dintre copaci.

– Ha! Cred că aș fi preferat asta, șoptește ea. Ella își freacă mâinile în poală câteva clipe. Instalația electrică a piscinei e pe butuci. Ghici pe cine au angajat s-o repare.

Încleștez maxilarul și sângele mi se înfierbântă.

– Sean, scuip eu numele.

Confirmă din cap, mușcându-și buza.

– Repara luminile din vestiar. Eu am închis, așa că eram singură acolo. Sau așa am crezut. Îmi adunam lucrurile și s-au stins luminile. M-am speriat atât de tare, apoi Sean a apărut de nicăieri… M-am panicat, am încercat să fug, dar m-a apucat…

– *Te-a apucat?*

– … ca să nu alerg spre niște fire încărcate electric, Sawyer.

– Idiotul ăla avea cabluri încărcate electric care erau aruncate prin vestiar?

– Nu știa că mai era cineva acolo, OK? Își făcea treaba.

Are vocea blândă, nesigură. Încerc să-mi estompez furia, copiind starea ei, oferindu-i spațiu.

Ella își pune mâinile peste față.

– Doamne, nu știu de ce îi iau apărarea. Este derutant. Adică, repara luminile. Din punct de vedere strict tehnic, mi-a salvat viața. S-a oferit să mă ducă acasă, nu a insistat când l-am refuzat. Nu a *făcut* nimic, dar când s-a uitat la mine, am avut sentimentul că... că aș fi vrut să fiu o țestoasă și să mă ascund în carapace pentru totdeauna.

Se întoarce spre fereastră și începe să-și zgâlțâie din nou piciorul.

Mintea îmi este inundată de gânduri ridicole. Aș putea să proiectez pentru Ella o carapace umană care să fie suficient de portabilă ca s-o țină la ea, dar suficient de mare ca să includă un cotlon pentru citit? Vreunul dintre idioții de la SpaceX a reușit să confecționeze un costum care să te facă invizibil și dacă da, cât costă?

I-ar păsa cuiva *cu adevărat* dacă Sean ar dispărea?

Clatin din cap.

– Ella, nici eu nu știu dacă Sean ar fi făcut ceva, dar nimeni nu trebuie să *facă* ceva ca să fie greșit. Felul în care te-a făcut să te simți, asta nu este numai în imaginația ta, și este aiurea. Îmi pare rău că a făcut asta.

Lui Hayley îi plăcea să o protejeze pe Ella atunci când putea. Încerca să țină părțile urâte ale vieții ei la distanță de ea. În acest caz, în detrimentul Ellei. Trebuie să știe de ce Sean este periculos. De ce nu este ceva ce doar își imaginează.

– Odată Hayley a implorat-o pe Phoebe să se despartă de Sean.

– Chiar așa? șoptește Ella.

– Am vorbit despre asta numai o dată. O știi pe Hayley, nu-i plăcea să vorbească despre... mă rog, în fine. Sean se holba la Hayley tot timpul. *Tot timpul*, mi-a spus. De fiecare dată când termina dușul, întotdeauna era și el întâmplător pe hol ca să o surprindă înfășurată în prosop.

Ella se prinde de stomac, și pare că se simte la fel de rău ca mine, dar nu spune nimic. Continui.

– Hayley mi-a spus că partea cea mai nasoală pentru ea a fost faptul că atunci când i-a mărturisit lui Phoebe, ei nu i-a păsat. Nu s-a despărțit de Sean. De fapt, știi care a

fost răspunsul lui Phoebe? „Bucură-te de asta cât mai poți. N-o să arăți bine la nesfârșit."

– Nu. Nu-mi vine să cred. O, *Hayley*...

– Știu, spun eu.

Pentru că ce naiba *pot* să spun? Nu suport să-i spun mai multe, să-i spun despre bănuiala mea că Hayley nu-mi spunea totul despre Sean, că poate erau mai multe motive din care îi era frică de el.

– Phoebe s-a împăcat cu el, știi? spune Ella încet.

Acum este rândul meu să rămân cu gura căscată.

– Nu.

– Știu.

Simt cum mă străbate furia din cauza ideii. Dar de ce mă mir? Lui Phoebe nu-i păsa ce-și dorea Hayley când trăia; de ce i-ar fi păsat de asta după ce a murit?

Gura Ellei zvâcnește.

– Sawyer, credeam că Hayley îmi spune totul. De ce nu mi-a spus despre ce se întâmpla cu Phoebe și Sean? Adică, eu credeam că era stresată din cauza antrenorului Cud și a curselor! Ella își acoperă fața cu mâinile. Acum privesc retrospectiv ultimele luni și-mi dau seama cât de *proastă* am fost. Nu pot să nu mă întreb... ce altceva nu mi-a spus.

Încerc să-l sufoc, dar sentimentul se ridică în mine: un mare val de vinovăție. Așa că fac ce fac de o vreme încoace: îl sufoc și îl ignor.

– Ella, spun eu, concentrându-mă să o liniștesc. Ella, Hayley a fost cea mai norocoasă persoană pentru că ai fost prietena ei. Serios. Uite ce e. Dacă ar fi fost ceva cu adevărat important, ți-ar fi spus.

– Am senzația că-mi scapă ceva, spune Ella pe un ton nesigur. Poate pentru că nu-mi amintesc ziua accidentului... Expresia i se luminează pentru o clipă. Deși cred că se poate să-mi fi amintit ceva. Când ți-am văzut farurile, asta mi-a declanșat o amintire. Și cred că era din noaptea aceea.

Bat darabana pe volan, în timp ce inima începe să-mi bată cu putere.

– Uaa! Serios?

– Aha. Nu mi-am amintit nimic din acea zi când m-am trezit la spital. Renunțasem sincer la speranța că îmi voi recupera vreo amintire, în ciuda afirmațiilor doctorilor.

Dar când am văzut farurile tale venind spre mine, pentru o clipă a fost ca și cum aș fi fost acolo. Ella își privește mâinile. Am simțit cum am strâns de volan și tot restul.

Îmi transpiră mâinile și îmi șterg palmele de pantaloni.

– Asta este tot? întreb.

– Cam asta e tot. Îmi aduc aminte că am văzut niște lumini puternice în oglinda retrovizoare. Ceea ce cred că este o parte din amintirea pe care a declanșat-o mașina ta. Cred că ăsta a fost exact momentul în care am pierdut controlul asupra mașinii pentru că într-un moment mă uitam la faruri în oglinda mea retrovizoare, iar în următorul erau cioburi de sticlă care zburau peste tot în jur.

Inspir adânc și îmi reglez bătăile inimii.

– Dar chestia care mă înnebunește acum este faptul că am impresia că sunt pe punctul să-mi amintesc mai mult. Am acest sentiment că este o amintire nefinalizată. Tot încerc să o recuperez, dar este ca și cum ai încerca să prinzi o bulă de săpun. Se sparge de fiecare dată când o ating.

Îmi dreg discret glasul.

– Atunci poate ar fi mai bine să nu faci asta. Să te gândești, adică.

Mă uit la Ella și văd cum se încruntă.

„Ai grijă, Sawyer."

– Graham, ai avut o zi ca naiba. Și faptul că ți-ai recăpătat chiar și numai o parte din amintiri este o realizare imensă. O etapă pe drumul vindecării. Dar... n-ar fi mai bine să mergem înainte de a alerga? Lasă-ți creierul să se odihnească.

Simt greutatea privirii Ellei. În cele din urmă oftează și încuviințează din cap.

– Aha, ai dreptate. Ce ar putea să-mi aducă mai multe informații, dacă nu mai multă durere?

– Aha, spun, aha, exact.

Inima mi se potolește.

– Ești bine, Sawyer?

Mă uit la Ella și observ că acum ea este cea care mă privește cu îngrijorare.

– Aha, sigur, da. De ce?

Înghit în sec. Cam atât a durat pulsul normal.

– Nu știu. Se foiește în scaun. Mi-e teamă... mi-e teamă că faptul că am vorbit despre Hayley, despre acea noapte, te-a supărat. Nu vreau să te supăr.

Scot un hohot răgușit de râs.

– Nu, Ella, oftez eu. Nu mă superi. Adică, nu mă înțelege greșit, aș minți dacă aș spune că este subiectul meu preferat. Dar în ceea ce te privește pe tine? Mi-ar fi destul de greu să te urăsc. Poate chiar imposibil.

„Dar tu m-ai urî dacă ai ști."

– Poate chiar imposibil? Deci există o posibilitate să te fac să mă urăști?

– Poate.

Ella râde.

– O să îmi asum riscul.

Câteva minute mai târziu, trag mașina în fața casei ei. Când opresc motorul, ridică dintr-o sprânceană spre mine.

– Ce?

– Mă impresionează că ai știut cum să ajungi aici. Privește în jos. A trecut mult timp.

– Cum aș putea să uit? Ființa mea preferată din lume locuiește aici.

Cască ochii spre mine și se îmbujorează.

Mă aplec puțin și o tachinez pe o voce scăzută:

– Nu m-aș flata prea tare, Graham, vorbeam despre Edna.

Mă lovește peste umăr.

– Pe pisica mea o cheamă *Midna*, nesimțitule!

– Ooo, oprește-te! Bine, sunt un nesimțit.

Râd. Îmi aruncă o privire și-și încrucișează brațele. Are obrajii roșii și nu mă privește în ochi. Este în continuare rușinată.

Și dintr-odată sunt foarte conștient de faptul că suntem numai Ella și cu mine în mașina mea. Inima începe să îmi bată cu putere când văd culoarea care îi coboară în jos pe gât, până dincolo de clavicule. Se duce mai adânc în jos, dincolo de decolteu și simt brusc nevoia să îi urmăresc traseul, să găsesc punctul exact de pe corpul ei unde se oprește.

Realizez îngrozit că m-am holbat în tăcere la pieptul ei. Mă alarmez o clipă, dar Ella nu pare să fi observat. Se uită la sprâncenele mele.

– De la ce ai cicatricea? întreabă ea cu blândețe. Apoi strânge pleoapele. Scuză-mă. A fost nepoliticos. Nu ar fi trebuit...

– Oprește-te. Este în regulă. Nu-ți face griji, mai ții minte?

Aștept până deschide ochii și se uită la mine. Chiar și pe întuneric, ochii ei au culoarea mierii.

Ating linia albă care îmi crestează sprânceana stângă.

– O am din copilărie.

Pentru că nu spun nimic altceva, se încruntă, iar pistruii i se adună la rădăcina nasului.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– A fost un accident de bicicletă?

– Nu.

– O bătaie cu un copil din vecini?

O șuviță de păr negru îi atinge obrazul când înclină capul.

– Nu, spun eu.

Ella își suge buza de jos în gură și o mestecă gânditoare. *Isuse!*

– Știu. Ești în secret un prinț alungat, care mânuiește focul și l-a provocat pe tatăl lui la un Agni Kai. Își eliberează buza cu o pocnitură. Și ai pierdut.

– Ceva de genul, șoptesc eu.

Are buza inferioară udă, umflată și roz de la dinți. Nu pot să-mi mut privirea. Nu pot să nu-mi imaginez.

– Pot s-o ating? șoptește ea. Cicatricea ta, adică.

Am pielea înfierbântată. Durerea din șolduri devine insuportabilă.

Nu mă mai uit decât la buzele ei.

Ea a renunțat să pretindă că nu a observat.

Nu mă pot abține. Mă aplec.

Se aude o bătaie puternică de pumn în geam.

Ella și cu mine ne îndepărtăm unul de altul.

Sora ei mai mică, Jess, îi face nerăbdătoare cu mâna de dincolo de geam. Pornesc motorul ca să pot coborî geamul.

– Mama vrea să intri acum. M-aș grăbi în locul tău: este... nu tocmai fericită.

Ella își aranjează părul și pune o palmă pe obraz, cu un aer ușor fâstâcit.

– Vin, lasă-mă o clipă. Se încruntă, ca și cum abia acum ar fi înregistrat cuvintele lui Jess. Stai, de ce e mama nervoasă? Știe că am avut tură lungă în seara asta.

Jess își mușcă buza.

– E vina mea, scuze. Se întreba de ce nu ai venit încă, iar eu i-am spus să se calmeze pentru că ai ajuns acasă de cel puțin zece minute, că te-am văzut în fața casei într-o mașină cu un băiat…

Ella se albește la față.

– O, nu! Nu, nu, nu! Se precipită să-și adune lucrurile și se împleticește afară din mașină. Mulțumesc mult pentru că m-ai adus, Sawyer. Îmi pare rău, mama o să mă omoare dacă nu-i explic. Ne vedem la școală!

Intră în fugă în casă și trântește ușa.

Jess îmi face cu mâna înainte să o urmeze pe Ella, iar eu rămân în urma uraganului, întrebându-mă ce naiba tocmai s-a întâmplat.

Și ce naiba *aproape* s-a întâmplat.

Și atunci îmi dau seama cum să fac să păstrez naibii distanța față de Ella.

N-o păstrez. Nu pot. Foarte simplu.

CAPITOLUL 14

ELLA

A început destul de inocent, cu un mesaj trimis după ce am liniștit-o pe mama și m-am încuiat la mine în cameră.

E: Vești bune, nu voi fi executată. Când mama a înțeles câ eram cu tine și nu cu un oarecare, m-a rugat să-ți mulțumesc pentru că m-ai adus. Și să-i saluți pe mama ta și pe Callan.

S: Mă bucur. Anulez echipa SWAT pe care am contactat-o ca să te scoată de acolo.

Iar mesajele au continuat. Acum sunt la ora de engleză, după trei zile și nenumărate alte mesaje și nu-mi aduc aminte când am zâmbit ultima dată atât de mult sau atât

de larg. Pe sub bancă, degetele îmi zboară pe tastatura telefonului.

S: Glumești. Ai a treia oră sport? Și n-ai venit să saluți?

E: Să fim serioși, știu și eu că nu este cazul să întrerup un bărbat în timpul unei confruntări frățești cu Thomas Jones. Mai ales când respectivul bărbat pierde în fața respectivului frate.

S: Scuză-mă, Graham. Nu sunt de acord cu sintagma „înfruntare frățească“ și Thomas nu m-a bătut NICIODATĂ.
Dar stai.
M-ai văzut făcând tracțiuni?
În ce formă sunt?

E: Bleah, câteodată ești exact ca toți băieții. Știi exact în ce formă ești. Părerea mea nu o să ajute la nimic.

S: Sigur. Dar vreau oricum s-o știu.

Mă sperie o palmă trântită de banca mea.

– Aaaa, uite cine s-a întors pe planeta Pământ. Seema întoarce capul într-o parte. Frate, Ella, dacă aș fi știut că o să-mi faci atât de multe probleme, aș fi lucrat la tema asta cu Robert. Și singura lui contribuție tot cursul a fost un spectacol de lumini cu cele două indicatoare laser noi pe care le are. Se apleacă peste banca ei și îmi atinge nasul cu creionul. Deeeci… ce faaaci?

„Ceva ce nu ar trebui să fac.“

– Nimic, spun repede. Prea repede. Trebuie să mă ocup de o treabă.

Zâmbetul Seemei trădează mult prea multă înțelegere ca să-mi fie pe plac.

– Sigur, aha, *o treabă*. Trebuie să te ocupi de toate *treburile* tale importante. Își drege glasul cu o inocență prefăcută. Spune-mi, *treaba* ta – *ea*… sau el, sau ei – are un nume?

Și ochii i se aprind când spune asta.

Oftez aparent înfrântă.

– Bine. Da, are.

Seema ridică brusc din sprâncene.

– Hai că a fost ușor. Dă-i înainte cu numele!

Mă urăsc numai puțin când spun:

– Nunya.

– O, nemernică mică ce ești!

Chicotim amândouă când mă împinge cu putere în umăr.

Doamna Prescott își coboară ochelarii uitându-se la noi.

– Fetelor, serios, mă doare capul, iar voi ar trebui să fiți dintre alea cuminți. Am destule probleme fără să trebuiască să am de-a face cu… Robert, lasă laserele alea jos, am fost toți la spectacolul de laser de la Stone Mountain, nu avem nevoie să ne amintim de lucrul acela îngrozitor.

– Îmi pare rău, spun eu, cu o voce coborâtă. Știu că am fost puțin distrasă. Seema îmi aruncă o privire expresivă. Bine, te-am ignorat complet.

– Da, așa ai făcut. Dar sunt sigură că o să iau nota maximă la testul de chimie. Asta, plus faptul că va trebui să completezi singură fișa asta de lucru drept pedeapsă, și o să fim chit.

Seema rânjește.

– O, te-ai descurcat bine la chimie și fără mine. În timp ce gura îmi zvâcnește, încep să notez pe fișă toate procedeele retorice din poezie. Dacă o să trebuiască să știi asta într-o bună zi?

Seema pufnește.

– Dacă o să am nevoie de Pablo Neruda ca să sterilizez un câine, o să fiu anunțată.

Telefonul îmi bâzâie în buzunar. Scotocesc după el zâmbind în timp ce afișez mesajul lui Sawyer. După ce scriu un răspuns rapid, mă uit la Seema, care ridică o sprânceană.

– *Treaba* asta a ta… trebuie să fie unul bun, ha?

– E grozav.

În timp ce termin de completat fișa cu o înfloritură, telefonul îmi bâzâie din nou.

De când mi-a răspuns Sawyer la mesaj în seara în care m-a condus acasă, am avut senzația că sunt într-o coborâre cu schiurile și prind încet, încet viteză. După fiecare mesaj îmi spun că ar trebui să încetinesc, să mă opresc, iar sentimentul de vinovăție îmi spune să-mi scot

skiurile și să cobor muntele. Dar când aud telefonul ciripind de la textele lui Sawyer, mă arunc asupra lui și scriu răspunsul înainte să am timp pentru un gând conștient. În loc să mă opresc, nu am făcut altceva decât să mă folosesc de vânt, atingând viteze care ar putea să mă omoare dacă nu sunt atentă.

Vreau să mă opresc. O, chiar vreau.

Trebuie.

Dar când mă gândesc la vocea de bas a lui Sawyer, la cât de aproape a fost gura lui de a mea și cât de tare mi se strânge stomacul numai pentru că citesc fraza pe care mi-a scris-o, motivele din care ar trebui să-l evit dispar. Câteodată chiar mă trezesc întrebându-mă: chestia asta ar putea să fie OK?

De patru luni ascult fără încetare piesele preferate ale lui Hayley, acea Hayley care îi strângea în brațe pe oamenii pe care îi iubea, care își lăsa capul pe spate când râdea. Dar adevărul este că Hayley nu a fost ea însăși în lunile dinaintea accidentului. A fost haotică și capricioasă. Într-un moment voia să meargă cu mașina pe Tybee Island *chiar acum* pentru că *trebuia* să privească soarele care răsărea din ocean. În clipa următoare întreba dacă poate să se uite nonstop la Netflix cu draperiile trase și nu scotea un cuvânt cinci ore.

Am pus-o pe seama certurilor cu Phoebe, pe instabilitatea vieții ei de familie, stresul alergărilor... Dar poate era mai mult de atât.

Privind retrospectiv îmi dau seama acum că începuse să se retragă față de Sawyer, că începuse să vrea să iasă fără el. „Vreau să fim doar noi, fetele“, insista ea.

„Trebuie să mă despart de Sawyer.“

Gândul vine de nicăieri, zgomotos ca un tunet, rostit cu vocea lui Hayley. Împreună cu vocea, văd o imagine: Hayley aplecându-se peste măsuța mea de toaletă, rujându-se cu gloss cu o mână tremurândă. Mă opresc brusc. Este real? Este o altă amintire sau numai un gând determinat de dorința mea? Ceva ce mă scapă de responsabilitate de fiecare când zâmbesc pentru că am primit un mesaj de la Sawyer?

Dar gândul are rezonanță de adevăr, dincolo de dorința mea de a fi adevărat.

Acesta era lucrul care începuse să o streseze pe Hayley? Ceea ce o făcea capricioasă și contemplativă? Nu mai era îndrăgostită de Sawyer și se lupta cu ideea unei despărțiri?

– *Hm.*

Deschid ochii și o văd pe Seema cu o sprânceană ridicată.

– Vrei să împărtășești ceva?

– Încerc numai... să-mi amintesc ceva, spun eu distrasă.

Pentru că am brusc o revelație: *cred că Hayley voia să se despartă de Sawyer în seara aceea.*

Ce schimbă această revelație? Nimic?

Totul?

Mi-am promis că nu voi mai deschide jurnalul lui Hayley, dar acesta este un lucru important. *Trebuie* să știu care erau gândurile prietenei mele celei mai bune, dacă a dat vreun indiciu legat de ceea ce tocmai mi-am amintit.

– Ella, dacă ai nevoie de aju...

Îi arunc o privire apologetică Seemei.

– Ține minte ce vrei să spui, spun eu, apucând un bilet de voie pentru coridor și plecând spre baie după ce am scos jurnalul lui Hayley din rucsac.

Trebuie să fie ceva în jurnal, ceva ce va explica amintirea pe care am recăpătat-o. Degetele îmi tremură în timp ce deschid agenda, răsfoiesc câteva pagini și încep să citesc pe când dau colțul.

Și intru într-un stâlp.

– Uau, trebuie să fie o lectură palpitantă, spune stâlpul.

Îndes jurnalul în rucsac și ridicând privirea, constat că stâlpul este de fapt domnul Wilkens.

– Îmi pare foarte rău, domnule Wilkens. Mă frec la frunte. Mama îmi spune mereu că trebuie să fiu mai atentă la ce se întâmplă în jurul meu.

Înclină capul și mă privește cu ochi strălucitori.

– O, nu știu ce să spun despre asta. Este încurajator să vezi că un elev este absorbit de o carte și nu de ecranul unui telefon. Mă crezi sau nu, elevii se ciocnesc de mine tot timpul. De obicei pentru că folosesc aplicația Snapchat.

Râd, surprinsă.

– Folosiți Snapchat?

Scoate un oftat prelung și plin de suferință.

– Ella, vorbești ca și cum aș fi fost pe aici când s-a inventat roata. Da, știu cum să folosesc Snapchat. Dacă vreau să am cea mai mică șansă să vă înțeleg, trebuie să deprind mijloacele voastre de comunicare. Ceea ce... da, OK... Această ultimă frază *chiar* mă face să par din epoca în care s-a inventat roata. Dacă tot a venit vorba despre comunicare... Ai câteva minute să stăm de vorbă la mine în cabinet? întreabă privindu-mă scrutător. Voiam să te caut, să văd ce mai faci.

Având în vedere evoluția lucrurilor din ultima vreme, poate nu ar fi o idee proastă să stau de vorbă câteva minute cu psihologul școlii. Este mai bine decât să fiu la oră, măcar.

– Ia loc oriunde vrei.

Wilkens îmi indică printr-un gest larg cu brațul fotoliile familiare, în timp ce se cufundă în scaunul lui din spatele biroului. Mă așez într-un fotoliu roșu de vizavi de birou. Mă uit la canapeaua pe care am stat împreună cu Sawyer ultima dată când am fost aici.

Domnul Wilkens pare să-mi intuiască gândurile.

– Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat ultima dată. Este datoria mea să-mi dau seama când cineva este gata să vorbească. Nu ar fi trebuit să insist.

– Nu e nici o problemă, serios. Mă simt numai prost că l-am făcut pe Sawyer să se enerveze atât de rău...

Domnul Wilkens râde.

– Care băiat de șaptesprezece ani nu este temperamental? Eu cu siguranță așa am fost. Mă cutremur gândindu-mă unde aș fi fost acum dacă unchiul meu nu ar fi fost în poliție aici. În orice caz, cu siguranță nu a fost vina ta.

Zâmbim amândoi, apoi expresia îi devine puțin mai sobră.

– Dar mă bucur că stăm de vorbă, Ella. Știu cât de greu este să pierzi pe cineva pe care iubești.

– Serios?

Îmi îndrept spatele.

– Nu este același lucru, spune domnul Wilkens. Fiecare pierdere și suferință este unică și chinuitoare. Nu vreau să crezi în nici un caz că aș compara ce reprezintă suferința pierderii lui Hayley pentru tine cu ce am experimentat

eu, sau că aş vrea să-ți minimizez sentimentele. Dar îmi aduc aminte cât de singur m-am simțit atunci când a murit iubita mea din facultate. Mai aveam puțin până la absolvire. Ea voia să fie asistent social. Nu ştiam că puteam iubi pe cineva atât de mult.

Mi se taie respirația. Auzisem că domnul Wilkens avusese o iubită care murise. Toată lumea auzise, pentru că într-un oraş mic, toată lumea ştie totul despre toată lumea, dar nu ştiam detaliile.

– După ce a murit, m-am întrebat întruna: „Ce aş fi putut să fac diferit?" Nu puteam să nu-mi imaginez o viață în care ea ar fi fost în continuare prezentă. Simțeam cumva că dacă mi-aş fi imaginat cu suficientă intensitate, aş fi putut să mă întorc în timp și să fac ceea ce era nevoie ca s-o țin lângă mine.

Ceea ce spune sună devastator de familiar.

– Cum ați reuşit să vă opriți?

– N-o să-ți placă răspunsul meu, dar iată-l: timpul. Faptul că mi-am permis să am acele sentimente, că le-am permis celorlalți să mă susțină. Dar am și o veste bună. Domnul Wilkens își împreunează mâinile și se înclină în față înainte să spună: M-am vindecat. În cele din urmă am fost în stare să mă ridic și să merg mai departe. Și am putut să găsesc din nou iubirea. O iubire adevărată și profundă de care, sincer să fiu, nu cred că aş fi fost capabil dacă nu aş fi trecut prin ceea ce am trecut.

Are privirea sinceră și mă gândesc la fotografia cu iubita lui. Era superbă, aşa cum te-ai fi aşteptat să fie – blondă, cu pomeți proeminenți, cu siguranță fusese majoretă. Îmi aduc aminte când Hayley și Nia au căutat-o și și-au dat ochii peste cap constatând cât de frumoasă era.

– Nu abandona speranța, Ella. Există ceva dincolo de această durere, îți garantez. Poate că viața nu este aşa cum ai sperat sau te-ai aşteptat, dar îți oferă cumva o portiță spre un loc mult mai bun decât ceea ce ai fi crezut.

Între noi se lasă un moment de tăcere în timp ce diger cuvintele lui. Domnul Wilkens are ardoarea unui adult care imploră un copil să îi accepte înțelepciunea. Și nu pot nega faptul că povestea lui îmi dă speranță. Speranța că într-o bună zi nu o să mai simt ca și cum jumătate din corpul și inima mea ar lipsi.

Sună clopoțelul și domnul Wilkens se ridică în picioare oftând.

– Îmi pare rău, Ella, n-am vrut să-ți invalidez suferința.

– Nu, de fapt mi-ați dat un subiect de meditație.

Se oprește la intrarea pe holul principal, sprijinindu-se de tocul ușii în timp ce elevii dau năvală pe coridor.

– Dă-mi voie să scriu o scutire pentru profesorul de la ultima ta oră și te las să pleci.

Aștept răbdătoare ca el să completeze bilețelul, când Scott se desprinde din mulțimea de elevi și vine spre noi.

– Ella și domnul Wilkens, cei doi frați de suferință preferați ai mei. Dați-mi voie să ghicesc, Ella, ai stat chircită în poziție fetală pe canapeaua domnului Wilkens, ascultându-ți lista de melodii Spotify cu titlul „Nu am apucat să-mi iau adio".

Cuvintele lui ironice sunt dureroase pentru că a nimerit-o destul de bine.

– Ești un bou, spun eu.

Domnul Wilkens se încruntă:

– Copii…

Scott mijește ochii.

– Asta-i tot? Știți, Hayley ar fi spus… Se oprește, clătinând din cap. Știți ce? Nu contează.

Dar mi-a stârnit interesul, numele ei aprinzându-mi toți nervii.

– Ce ar fi spus Hayley? întreb eu, încercând să disimulez nerăbdarea de a auzi chiar și numai *presupunerea* lui.

Scott rânjește.

– Uită-te la tine. Atât de disperată să auzi o mizerie inventată, ca să poți pretinde o clipă că o ai înapoi pentru o frază. Chiar vrei să știi ce ar fi spus Hayley? Ghinion. Nu vei ști niciodată. Deja am auzit toate lucrurile pe care ni le-ar fi spus.

Expresia îi șovăie pentru o fracțiune de secundă. Și în mod incredibil, pare că o să izbucnească în plâns. Dar apoi privirea i se luminează de cruzime.

– Te-ai asigurat că așa vor sta lucrurile, nu-i așa, Ella?

Mă ustură ochii din cauza lacrimilor. Dar înainte să pot răspunde, intervine domnul Wilkens.

– Scott, *destul*!

– *Isuse*, uite ce față ai! Nici măcar nu este *amuzant*, atât de ușor ești de zăpăcit.

Scott râde, ignorând privirea plină de furie a domnului Wilkens.

– Ai nevoie de ajutor de specialitate, îi spun printre dinții încleștați.

– Iar tu ai nevoie la modul cel mai *serios* să-ți vină mintea la cap. Scott îmi atinge bărbia. Mulțumesc pentru distracție, spune înainte să se îndepărteze.

Domnul Wilkens se uită la mine plin de îngrijorare.

– Ești bine? Chiar nu ar trebui să asculți nimic din ceea ce zice...

Dar nu aud ce spune mai departe, pentru că în celălalt capăt al holului este Sawyer, care îl privește pe Scott îndepărtându-se. Iar atunci când îi întâlnesc privirea, mă îngrozesc de ceea ce văd: furie.

O furie întunecată, înfricoșătoare.

Sună clopoțelul. Sawyer pleacă înainte să pot ajunge la el.

În minte îmi persistă o singură întrebare.

De ce?

CAPITOLUL 15

ELLA

Sunt douăzeci de ore și patru mesaje fără răspuns de când am primit vreun semn de la Sawyer. O, le-a văzut. În colțul de jos al fiecărui mesaj apare acel mic cuvânt „citit". Iar acum mă aflu în poziția umilitoare în care recitesc șirul jalnic de mesaje pe care i le-am trimis. Nu am cum să par altfel decât disperată. Mai ales în ultimul mesaj.

E: Midna tocmai mi-a spus că-i este dor de tine. Și nu este singura.

După care am pus emojiul cu fața care face cu ochiul.

De ce am trimis acest mesaj? De ce?

Gem în timp ce pun capul pe bancă. Nu mă pot abține din bâțâit piciorul, nici măcar când Jackie Nevins, care stă lângă mine, îmi aruncă o privire. Deschid din nou

mesageria. Și, *ca să vezi*, nu s-a schimbat nimic în ultimele zece secunde.

Nu am auzit nici măcar un cuvânt din ceea ce a spus domnul Moss toată ora și abia dacă am înregistrat anunțurile generale care au răsunat în difuzoare, prin care elevii erau rugați să nu parcheze pe banda pentru autobuze, iar voluntarii erau rugați să se înscrie pentru ture la Carnavalul de Toamnă de peste două săptămâni. Singurul gând care mi se învârte în cap este „De ce este supărat pe mine Sawyer? De ce, de ce, de ce?" Îmi înăbuș un alt geamăt de umilire. Am devenit propria caricatură. Hayley și cu mine obișnuiam să vorbim despre faptul că nu aveam de gând să lăsăm în veci vreo persoană și comportamentul ei imbeciloid (cum îl numea Hayley) să ne ocupe în acest fel creierul. M-a pus să-i promit că dacă vreun băiat m-ar fi tratat vreodată altfel decât ca pe regina universului, nu aș fi irosit nici un gând pe el.

Și iată-mă, ignorându-mi toate orele, trimițându-i nenumărate mesaje lui Sawyer și dorindu-mi să fac Dumnezeu știe ce altceva ca să înțeleg motivul pentru care Sawyer nu doar s-a răcit față de mine, ci a înghețat de-a dreptul.

„Și nici măcar nu este al tău. Nu e dator să se poarte cu tine ca și cum ai fi «regina universului»."

Dar ce s-a schimbat? S-a simțit... amenințat? De către Scott?

E *Scott*, pentru numele lui Dumnezeu. Nici măcar lui Scott nu-i place de Scott.

Mi se strânge stomacul și în mine se dă o luptă între sentimentele contradictorii de speranță și disperare. Pare de-a dreptul imposibil ca Sawyer să mă placă suficient ca să fie gelos pe cineva, oricine. În orice caz, mă simt ca și cum aș fi pedepsită pentru că am pierdut un joc pe care nu știam că îl joc, ale cărui reguli nu le-am cunoscut niciodată. Și care este crima pe care am comis-o? Faptul că am stat lângă persoana nepotrivită, în momentul nepotrivit? Poate faptul că am comunicat excesiv?

Frustrarea îmi crește în piept. Nu am *făcut* nimic greșit.

Sawyer a făcut ceva greșit.

Când se sună în sfârșit, sunt prima care dă buzna afară din clasă. Îl găsesc pe Sawyer la dulapul lui, scoțându-și cărțile cu o expresie ursuză pe față. Din clipa în care îl

zăresc, mi se aprind măruntaiele. Are părul ciufulit și tricoul atât de strâmt, încât îi văd mușchii brațelor contractându-se și relaxându-se în timp ce cotrobăie prin dulap.

Dar am nevoie de o explicație și va trebui să-mi ofere una.

Sawyer îngheață când mă observă și mâna îi rămâne suspendată în aer în timp ce vrea să trântească ușa dulapului. Are expresia impenetrabilă, nedezvăluind nimic.

Cu inima pocnindu-mi în piept, deschid gura.

– Îmi...

Sawyer închide dulapul și se răsucește pe călcâie, îndepărtându-se în viteză de mine.

Toate insecuritățile, incertitudinile și suferința pe care le simțeam se transformă în ceva fierbinte și plin de furie. Furia este bună. Furia o pot folosi.

– Hai, Sawyer, spun eu, dacă vrei, pot să pretind că nu ne-am văzut. Dar asta nu schimbă faptul că te porți ca un nesimțit.

Sawyer înțepenește și după câteva secunde de nehotărâre, ia decizia să mă înfrunte.

– Care-i treaba, Graham?

– Care-i treaba? Mă uit la el stupefiată. Mai întâi te uiți urât la mine pe hol ca și cum ți-aș fi tras una în ouă sau ceva de genul, apoi nu-mi răspunzi la mesaje, iar acum te uiți cu multă severitate la mine înainte să pleci. Ce se întâmplă, Sawyer?

Deschide gura, dar îl întrerupe telefonul care bâzâie. Și deși suntem în mijlocul unei conversații foarte importante, scoate aparatul din buzunar și verifică mesajul.

– Serios, Sawyer?

Nu-mi răspunde, complet absorbit în ceea ce a văzut pe ecran. Când bagă telefonul în buzunar, pare mai stresat decât înainte.

– Cine era, Sawyer? întreb, urând faptul că arăt ca prototipul elevei de liceu geloase.

– Nimeni, spune el, evitându-mi privirea.

Mă simt pătrunsă de durere.

– Sawyer... de ce nu ești sincer cu mine?

Mijește ochii spre mine.

– Uite ce e, îți spun adevărul. Nici măcar nu știu ce înseamnă o privire „severă“, îmi pare rău. Nu te-am văzut. Am multe pe cap. Nu am avut timp să-ți răspund la mesaje, spune în timp ce-și aranjează cureaua de la rucsac pe umăr. Și nici acum nu am timp pentru asta, bombăne, întorcându-se din nou pe călcâie.

– *Nesimțit*, șuier eu printre dinți. Măcar privește-mă în ochi în timp ce mă minți.

Sawyer se oprește brusc și umerii i se tensionează. În cele din urmă se uită la mine cu o expresie rece.

– Deci nu ești un laș *irecuperabil.* O parte din mine are sentimentul că am mers prea departe. Cealaltă parte vrea să-l rănească măcar pe jumătate din cât m-a rănit el pe mine. Deci spune-mi: Este o coincidență totală că mă ignori după ce m-ai văzut pe hol cu alt băiat?

Privirea lui Sawyer devine furtunoasă. Cercetează holul gol, mă apucă de încheietură și mă târăște până în cea mai apropiată clasă goală.

Închide ușa trântind-o și iată-ne singuri în întuneric.

– Ți-a trecut vreodată prin minte, Graham, că nu este totul despre tine? Ridică tonul și intensifică strânsoarea mâinii pe încheietura mea. Că poate nu ești singura care are parte de mizerii?

– O, ce să spun... Aha, Sawyer, se numește *viață.* Normal că știu că ai și alte mizerii în afară de ce se întâmplă aici, dar asta nu este o scuză ca să mă abandonezi pur și simplu și să mă manipulezi psihologic.

– Să te aba... *Isuse!* Îmi dă drumul încheieturii, apoi vine în fața mea. Care naiba e motivul pentru care sunt interogat? Pentru că nu ți-am răspuns la mesaje într-o oră? De ce naiba îți datorez vreo explicație?

Sawyer se oprește chiar în fața mea. Mă înghesuie și se uită la mine cu o privire mistuitoare.

– Nu-ți datorez nici o explicație. Pentru că am *o veste* pentru tine, Graham. Nu sunt iubitul tău. Nici pe departe.

Mă retrag de parcă aș fi primit o palmă. Este nevoie de mai multe încercări ca să pot înghiți nodul din gât.

– Ai dreptate, Sawyer. Nu ești iubitul meu. Mulțumesc lui Dumnezeu. Apuc banca din spatele meu cu putere, iar muchiile tăbliei îmi taie palmele. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ești iubitul meu, pentru că abia dacă suntem prieteni și tot reușești să mă faci să mă simt ca un

rahat. Felicitări! Ești gaura fără fund care nu am știut că există!

– Fantastic, mârâie el. Sentimentul este absolut reciproc!

– Minunat! Deci șterge numărul meu din agendă și ieși naibii din viața mea.

– Sunt mai mult decât bucuros să fac asta!

Întorc spatele spre ușă și mă aplec în față cu o mână pe piept. „Nu încă, nu încă, așteaptă să plece."

Aud mânerul ușii răsucindu-se, ușa deschizându-se.

O pauză. Număr până la trei. Apoi ușa se închide, neașteptat de delicat.

Izbucnesc în lacrimi și simt o durere atât de mare, încât nu pot să mă îndrept. Încerc cu atâta putere să nu plâng, încât nici nu aud sunetul de pași.

Simt pe umăr o mână care mă răsucește.

Sawyer se uită la mine și înainte să mă pot dezmetici și să îmi dau seama că nu a plecat, se apropie de mine, mai aproape decât a fost vreodată, îmi cuprinde obrajii cu mâinile și dintr-odată își lipește buzele de ale mele.

Sawyer Hawkins mă sărută.

Mă sărută cu înflăcărare.

Creierul mi se dezintegrează. Îmi arunc brațele după gâtul lui și îl sărut și eu, lipindu-mi întregul corp de al lui. Geme în gura mea, scoate un sunet care îmi aprinde trupul și răspund încâlcindu-mi degetele în părul lui. Sawyer geme, mă apucă cu ambele mâini și mă așază pe cea mai apropiată bancă.

Pășește între coapsele mele fără să se dezlipească de buzele mele.

Ne sărutăm cu disperare, ca și cum am putea fi despărțiți în orice clipă. Deschid gura, iar el geme lipindu-și limba de a mea. Nu am mai sărutat așa, nu am știut că poate fi așa, că buzele, dinții și limba sunt suficiente ca să trezească o asemenea poftă. Aproape că mă înfricoșez.

Corpul mi se mișcă de unul singur, mânat de un instinct profund, pe care nu l-am mai simțit. Când îmi mișc coapsele lipită de el, icnește, își strânge pleoapele și face un pas în spate.

– Nu, vino înapoi, șoptesc eu, întinzându-mă după el.

– Ella, spune el cu vocea terminată. Ella, ce-mi faci?

Deschide ochii și mă întreb dacă arăt la fel de răvășită ca el, dacă am privirea întunecată de poftă, fața îmbujorată, buzele umflate. Mă ține de mâini și strânge cu putere, ca și cum le-ar împiedica să atingă alt loc.

– Sawyer, spun eu trecându-mi un deget peste buzele lui.

– Oprește-te. N-o să fiu în stare să... Oprește-te, mă imploră el și văd cum își împinge coapsele în față, într-o mișcare involuntară.

Tremurând și gâfâind își sprijină mâinile de bancă, de-o parte și de alta, prinzându-mă ca într-o cușcă.

– N-ar trebui să facem asta, spune el și își lipește gura deschisă de gâtul meu.

– Știu, șoptesc, arcuindu-mă ca să îi ofer mai mult acces.

Linge pielea delicată de sub falca mea, iar când gem, pune mâinile pe coapsele mele.

– *Nu putem* să facem asta, spune Sawyer, dându-mi cămașa la o parte și mușcându-mi umărul gol.

Mă zvârcolesc lipită de el și înjură, înfigându-și degetele în coapsele mele.

– Știu, șoptesc eu.

Cu o îndrăzneală pe care nu am mai avut-o, îmi strecor degetele pe sub tricoul lui, lacomă să-i ating pielea. Îi zgârii abdomenul ferm cu unghiile, urmărind contururile mușchilor, dorindu-mi să-l văd, sperând că într-o bună zi o să-mi permită.

Ajung cu degetele la elastic și țesătură și când am revelația amețitoare că i-am atins boxerii, durerea ascuțită din pântec mi se intensifică. Strecor degetul mijlociu sub elastic ca să parcurg marginea lenjeriei și Sawyer mă trage de umăr, mă prinde de mână și mi-o blochează. Stăm o clipă cu frunțile lipite, gâfâind.

– Știu, îmi trag eu sufletul. Nu trebuie, nu putem...

– Nu-mi pasă. Sawyer își strecoară mâna după talia mea și mă trage cu putere spre el. Nu-mi pasă, Ella.

Îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui, arcuindu-mă pentru un nou sărut.

– La naiba, te-am dorit!

Îi simt respirația fierbinte peste buze.

– Te rog, implor eu, agățându-mă de tricoul lui cu ambele mâini.

Dorința mi-a inundat creierul și sunt lacomă.

– La naiba, este tot ce poate Sawyer să rostească înainte să-mi geamă în gură, cuvintele dizolvându-se în săruturi pasionale, până când singurul lucru care a mai rămas este gura mea lipită de gura lui, gustul buzelor lui și revelația faptului că s-ar putea să nu mai fiu niciodată cea care am fost.

CAPITOLUL 16

SAWYER

Ar fi trebuit să fie numai un sărut, ca să mi-o scot din cap.

Pare ridicol acum, dar este adevărat. Ieri când am văzut-o pe hol cu Scott și domnul Wilkens a fost ca un semnal de alarmă. Explozia de mânie, vinovăția imensă, transpirația rece… Sentimentele care m-au copleșit mi-au amintit că ar trebui să fac ceea ce trebuie și să mă retrag. N-am vrut să mă gândesc la asta, dar a trebuit de asemenea să mă întreb ce ar fi spus Hayley dacă ar fi fost aici în continuare și ar fi văzut toate astea.

M-am simțit ca naiba îndepărtând-o pe Ella, dar m-am gândit că era spre binele ei. Și aproape că mi-a ieșit. Aveam mâna pe clanță, deschisesem ușa, dar la naiba, nu am putut să-mi conving picioarele să se miște. Apoi am auzit-o plângând și înainte să-mi dau seama ce fac, m-am întors și…

Ei bine, n-am avut nici o șansă.

Nu m-am așteptat să reacționeze așa cum a făcut-o. Să fie atât de nesățioasă. De lacomă. Nu mi-am imaginat că se va deschide ca o floare sub atingerea mea, că se va agăța de mine, implorând…

Ziua de ieri îmi revine tot timpul în minte. Ella m-a copleșit. Întotdeauna mi s-a părut frumoasă. O creatură dulce și inocentă. Toată numai pioșenie, note maxime și politețe. Am știut că avusese un singur iubit și eram pregătit s-o iau încet, simplu. Dar ea a devenit imediat disperată și, pe cine încerc să păcălesc, la fel eram și eu. Mâinile i se mișcau stângace, buzele încă învățau, dar

fiind eleva ambițioasă care este, a prins repede. Și sincer, a devenit mai bună. A părut o dovadă că trupul ei era purtat de dorință pură.

Numai la asta pot să mă gândesc în timp ce intru în sala de sport. Am așteptat cu nerăbdare această oră de când am venit la școală pentru că iat-o ieșind din vestiarul fetelor împreună cu Seema. Coapsele dezgolite ale Ellei mă excită, mai ales acum, când știu cum sunt la atingere.

Ca și cum mi-ar auzi gândurile, mă găsește cu privirea. Își aruncă părul strălucitor și lung peste umăr și îmi zâmbește. Simt nevoia să traversez sala de sport, să-i strâng în mână coada de cal și să-i sărut zâmbetul.

Închid ochii și întind cvadricepșii. Mă forțez să mă gândesc la directorul Cantrell, la felul în care i se adună saliva în colțurile gurii și da, obțin rezultatul scontat. Am din nou mintea limpede.

Astăzi este ziua de antrenament al brațelor, dar simt nevoia să fac și cardio. Este importantă și alergarea, îmi spun. Nu contează că o să trec pe lângă Ella din când în când.

Se uită la mine prima dată când trec pe lângă ea și îi zâmbesc. La a doua tură, spre mine vine o minge de fotbal.

– Ups, spune Ella, alergând spre mine.

– Este a ta? Îi întind mingea, dar atunci când o apucă, nu-i dau drumul. Ai ratat cu o eroare de un kilometru? Ai nevoie de niște sfaturi?

O trag mai aproape.

– De fapt, a fost prima dată când am trimis o minge de fotbal exact acolo unde îmi doream.

Când râd, sunetul e grav, răgușit.

Ne uităm unul la altul câteva secunde, ambii cu mâinile pe minge.

Transa noastră este întreruptă de fluierul antrenorului Cud.

– Hei! strig în timp ce se îndepărtează. Ne vedem după școală?

Își așază o șuviță de păr după ureche și spune:

– Bine.

În timp ce mă îndepărtez, aud vocea estompată a Seemei:

– Ce naiba a fost asta?

După ore, Ella se sprijină de zidul de cărămidă și tastează pe telefon. Când ridică privirea și mă vede, ochii îi strălucesc, aurii.

– Cineva pe care ar trebui să fiu gelos? o întreb arătând spre telefon.

Se îmbujorează mulțumită, zâmbind spre ecran în timp ce termină de scris.

– Îi spun mamei că după-masă învăț cu Seema.

Ridic din sprâncene.

– Câtă falsitate, șoptesc eu. Vai, vai, domnișoară Graham, sunteți plină de surprize.

– Ei bine, domnule Hawkins, aveți o influență îngrozitoare. Își mușcă buza și este dintr-odată timidă. Vrei să plecăm de aici?

– Aha, spun cu o voce groasă. Aha, vreau.

Sunt pe punctul să mă întind după mâna ei, dar mă retrag atunci când o văd mutându-și privirea către Nia și Beth, care stau de vorbă cu doctor Cantrell lângă intrarea principală. „Dah, Sawyer." Ultimul lucru de care avem nevoie este ca moara bârfelor liceului North Davis să înceapă să se învârtă, așa că păstrez distanța în timp ce mergem.

Dar imediat ce ușa mașinii mele se închide, departe de privirile indiscrete, Ella și cu mine ne năpustim unul asupra celuilalt. Ella mă apucă de guler și mă trage spre ea ca să mă sărute. Cu un geamăt, o lipesc imediat de mine. Mă trage de tricou și-mi suge buza de jos.

– O să trebuiască să încetezi imediat cu asta, Graham, spun printre dinții încleștați.

– De ce?

Ella înclină bărbia ronțăindu-mi buza.

– Tot… tot încerc s-o iau încet cu tine. Pur și simplu… să mă bucur de tine.

Fac această afirmație în timp ce o sărut pe falcă. Mâinile Ellei sunt în părul meu, iar atunci când trage de el, eu îi atac gura.

Lucrurile par să scape de sub control, când zgomotul unui claxon puternic ne face să ne îndepărtăm brusc.

– Cine-a fost? gâfâie Ella cu o expresie terifiată.

Mă uit spre cotul meu.

– Eu, spun. Când m-am mişcat să îți cuprind coapsa, am claxonat.

Ne uităm unul la altul câteva secunde înainte să izbucnim în râs. Dar râsul se oprește dintr-odată când Ella devine palidă și se face mică în scaun.

Îi urmăresc privirea spre o dubă de lucru albă, din colțul îndepărtat al parcării. Sean. Face semn din cap spre un grup de fete din clasa a IX-a, care chicotesc în timp ce trec pe lângă el.

Pun mâna pe volan.

– Bleah, nesimțitul ăla încă muncește aici?

– Aha. Din păcate. Hai să plecăm de aici. Te rog, spune Ella scuturând din cap.

– Aha, hai. Îmi doresc dintr-odată să plec la un milion de kilometri distanță de acest loc. Încotro?

Îmi rearanjez scaunul și pornesc motorul.

După o clipă, Ella spune:

– Știu un loc, dar e ceva de condus.

Arăt spre indicatorul de benzină.

– Am făcut plinul azi-dimineață.

– O să avem nevoie de spray împotriva insectelor.

Mă întorc spre ea.

– Spray de insecte, Graham? Mă duci la plimbare în tufișuri?

Mă gândesc dintr-odată la gândaci pustnici, căpușe și viespi și mă cutremur.

Ella mă bate pe mână.

– Nu-ți face griji, o să omor păianjenii pentru tine.

După o vizită pentru aprovizionare la magazinul Publix și un drum plăcut de o oră și jumătate, opresc într-o parcare neasfaltată și pustie de la baza unui munte acoperit de vegetație luxuriantă. Am pierdut semnalul la telefoane cam cu cincisprezece minute în urmă și a trecut o vreme de când nu am văzut altă mașină.

– Bine, Graham, mărturisește. M-ai adus aici ca să mă omori?

– Cum ai ghicit?

Râde, după care se îndreaptă spre un panou de lemn care este acoperit de text și imagini ale vieții sălbatice. Este o hartă a muntelui, cu trasee marcate prin linii de culori diferite. Citesc cu voce tare în timp ce Ella face o fotografie a hărții cu telefonul.

– Muntele Hemlock. O mie de metri. O să ne cățărăm pe chestia asta?

– Sigur.

Ella își plimbă degetul pe hartă. Mă încrunt.

– Clar, încerci să mă omori.

– Glumești? spune Ella, deschizând portbagajul. Alergi gen un milion de kilometri pe zi. Nu fi copil.

Ella preia conducerea, asigurându-se că suntem acoperiți de cremă de soare și spray împotriva insectelor. Bagă sticlele de apă în rucsacul ei de școală.

– Îl țin eu, spun, luându-i geanta grea.

– Poate că ești copil, dar măcar ești un gentleman, spune Ella. Ești un copil gentleman.

– Promit să nu mă mai smiorcăi, dacă nu îmi mai spui așa.

Imediat ce intrăm pe cărare, simt ceva care se urcă pe gamba mea.

– Bleaaah!

Sar într-o parte și văd că era numai o frunză de ferigă care mi se freca de piele.

Ella se cocoșează de râs.

– Uită-te la tine! Habar n-aveam că ești o persoană de interior. Vreau să spun că mergeam în excursii de o zi la Cascada Amicalola tot timpul și nu erai atât de speriat.

– Asta e altceva. Acolo sunt trepte de lemn, mese de picnic și o toaletă.

Îi cade fața.

– M-am… m-am gândit să mergem acolo. Doar că…

Știu. *Era unul dintre locurile preferate ale lui Hayley.*

Mă străbate o străfulgerare nechemată de vinovăție. „Dacă ar ști, Sawyer, dacă ar ști…“ Dar știu cum să gestionez chestia asta. O sufoc. O ignor. Într-o clipă, sunt bine.

– Știi ce? spun eu, ai dreptate. Hai să încercăm ceva nou. Noul poate fi ceva bun. Te rog, deschide drumul.

Mergem într-o tăcere plăcută o vreme, învăluiți în tunelul verde din stejari și ulmi. Soarele de după-amiază abia reușește să-și croiască loc prin bolta groasă de frunze, lumina aurie fiind întreruptă de crengile răsfirate. Umiditatea este mai blândă la umbră. Transpirația mi se adună la inserția părului, mi se scurge pe gât, dar briza mă răcorește, iar aerul are miros de caprifoi și lemn-

dulce. Greierii bâzâie, vântul foșnește printre frunze, păsările cântă. Dar încep să remarc sunetele pe care nu le aud.

Nu aud sunetul constant al autostrăzii, al mașinilor, al claxoanelor. Nu aud oameni. Aud numai trosnitul delicat al cărării din pădure sub picioarele Ellei și sunetele muntelui georgian într-o după-amiază de vară.

Pentru o clipă permit strânsorii din piept să se relaxeze.

Mă uit la Ella și simt cum mi se încălzește inima. Este îmbujorată și fericită într-un fel în care nu am mai văzut-o de mult timp.

– Bine, m-am prins, spun eu.

– Am știut că o să te prinzi, spune ea încântată. Țopăie jucăușă pe un bolovan mai mic. Când eram mică mergeam tot timpul în excursii cu cortul împreună cu ai mei. Era un munte lângă un lac unde mergeam, în nordul Georgiei. Dimineața era atât de frig, încât vedeai ceața ridicându-se de pe apă. Tata făcea ciocolată caldă și omletă pe un mic aragaz de camping. Își lua cu el chitara și până și mama cânta.

Mă frec inconștient la cicatrice.

– Trebuie să fi fost plăcut.

Expresia Ellei se îmblânzește.

– Deci nu ai fost niciodată în excursie?

Am nevoie de o clipă să răspund.

– Nu așa ca tine.

Când nu elaborez, Ella este discretă și nu insistă pentru mai multe detalii.

O vreme nu se aude decât sunetul pașilor noștri pe cărare. Apoi apare ca de nicăieri vârful. Într-o clipă suntem în micul nostru tunel intim prin pădure; în clipa următoare copacii se retrag și o cortină verde se dă la o parte ca să ne dezvăluie atracția principală: vârful unui munte.

– La naiba, șoptesc eu.

Ella doar oftează cu o expresie blândă și liniștită. După spațiul închis al pădurii, perspectiva face ca lumea să pară infinită. În fața noastră se întind dealuri molcome, covoare de copaci, nori și cer.

– Putem rămâne aici pentru totdeauna? Te rog, șoptește Ella, cu un ton melancolic ce îmi strânge stomacul.

Stăm unul lângă altul, așa că nu trebuie să mă întind prea mult ca să-i ating mâna cu degetul mic. Ella zâmbește și mă agăță cu degetul.

– Sigur, dar s-ar putea să avem o problemă dacă vrem să ne livreze Amazon Prime aici, subliniez eu.

– E OK. Face un semn spre pădure. O să facem cumpărăturile pe plan local.

Aprob din cap.

– Îmi place. Proaspăt, local, organic.

Ella este cu fața la mine și își coboară pleoapele.

– Unde o să dormim?

Împing aerul din piept în timp ce pulsul mi-a crescut. Cum se face de îmi poate activa toți nervii cu numai patru cuvinte? Arunc o privire în jur și găsesc exact ce îmi trebuie. Dau drumul mâinii ei, merg până la un bolovan mare, scund și suficient de plat ca să pot sta cu ușurință pe el. Îl examinez demonstrativ.

– Ăsta pare suficient de confortabil, spun. Există numai o modalitate să fim siguri. Întind mâna. Vino aici.

Abia dacă ne-am atins și inima îmi bate cu putere. Mă așez pe piatră și o trag la mine în brațe, iar ea se așază cu picioarele într-o parte.

– Cum ți se pare? o întreb, sărutând-o pe gât.

– Bine, spune ea fluturându-și genele. Dar ar putea fi mai bine. Se ridică și pune un picior pe partea cealaltă, așa că acum mă înconjoară cu coapsele. Se lasă la mine în brațe și începe să alunece înainte.

– Stai, spun răgușit, oprind-o cu o mână așezată pe genunchi și cu cealaltă în pantalonii mei.

Este o cauză pierdută, însă. Port pantaloni de trening și dacă vine mai aproape, o să poată să-și dea seama exact cât de tare mă afectează. Cum m-a afectat toată ziua, dacă e să fiu cinstit.

– Ce s-a întâmplat? șoptește ea.

– Este... Îmi dreg glasul, jenat. Ieri purtam blugi. Nu știu dacă ți-ai dat seama atunci, dar... nu pot ascunde *cât de mult* mă...

Ochii aurii ai Ellei se cască.

– O, spune ea, înainte să alunece în față rotindu-și șoldurile peste ale mele.

– *La naiba*, mormăi eu în timp ce ne agățăm unul de altul.

Mă prinde de păr, își lipește gura deschisă de fruntea mea, gemând în timp ce se freacă splendid de mine.

– Isuse, Ella. Am fost așa toată ziua.

– Toată ziua…

Vorbele îi ies din gură gemute.

Îi apuc obrazul și îi lipesc gura de a mea. Buzele ni se freacă și o ling în gură în ritmul șoldurilor ei. Țin o mână în buzunarul din spate al pantalonilor ei, iar strânsoarea mea fermă îi coordonează ritmul. Îi scot agrafa din păr cu cealaltă mână și îmi înfig degetele în părul ei jilav.

– E bine? Cum te simți? întreb eu răgușit, lipit de gura ei.

– Bine. Te rog. Nu te opri.

Începe să respire mai repede, cu fălcile relaxate și ochii închiși în timp ce gâfâie. Simțind o frustrare profundă, pun mâinile pe șoldurile ei și o apuc suficient de ferm ca s-o opresc.

– De ce? întreabă Ella, încruntată într-o expresie dureroasă.

– Îmi pare așa rău, spun eu cu vocea înecată, sărutând-o pe falcă. Să spunem că… am nevoie de o clipă. Și cred că acum sunt obsedat de natură.

Ella scoate un hohot răgușit de râs.

– Vorbesc serios. Sunt un om schimbat. Îi dau la o parte de pe față o șuviță de păr, îi ating buzele umflate. O să mă revanșez. Îți promit.

Ella își ascunde capul și își trece buzele peste gura mea.

– Promiți, Sawyer?

– Orice îți dorești, Ella.

Este înfricoșător, pentru că în această clipă nu mint. Ar putea să-mi ceară să-mi retez un deget și aș face-o chiar acum, numai ca s-o mai am doar pentru trei minute în brațe.

În timp ce mă mai cufund o dată în săruturile ei, tot restul lumii dispare din nou. Nu mai contează nimic, numai ea înfășurată în jurul corpului meu, limba ei la mine în gură.

Nu contează nimic în afară de ea.

CAPITOLUL 17

ELLA

– Sunt animale, pur și simplu niște animale! răcnește Seema în timp ce se apleacă să adune jucăriile gonflabile împrăștiate la marginea bazinului. Adică, glumești? Se încruntă spre un șir de tufe plantate la marginea porții. De ce? De ce aici? Cine?

Bagă mâna în tufișuri să scotocească, apoi scoate un țipăt.

Sar speriată.

– Ce?

Face un zgomot ca și cum i-ar veni să vomite.

– Nu era una dintre jucăriile gonflabile pentru copii, era un scutec foarte colorat și plin. Bleah, prefer rahat de câine la orice oră. Seema rămâne nemișcată și se întoarce spre mine ca să mă întrebe: Hei, ești bine?

– Aha. Mă așez pe un scaun pe care ar trebui să-l strâng. De ce nu aș fi?

– Ei bine, în primul rând, nu ești *nici pe departe* atât de oripilată cât ar trebui să fii de ceea ce mi s-a întâmplat, spune Seema ducându-se la chiuveta exterioară ca să-și spele mâinile cu o violență impresionantă. Își șterge mâinile de costumul de baie, după care adaugă: Și în al doilea rând, ești foarte tăcută în seara asta.

– Întotdeauna sunt tăcută.

Seema se trântește pe un scaun lângă mine.

– Nu-i adevărat. Mă împinge cu umărul în umăr. Care-i treaba?

Lovesc suprafața apei, iar undele care se propagă au un luciu albăstrui în întunericul nopții care se lasă.

– O zi lungă. Sunt foarte obosită.

Ceea ce nu este complet neadevărat.

Seema ridică o sprânceană întunecată uitându-se la mine.

– OK, sigur. Am avut parte de mulți copii care s-au cățărat unii în spatele celorlalți. Și apoi tipul ăla pe care ai reușit să-l convingi că nu poate să-și mănânce găleata KFC în mijlocul piscinei de bebeluși. Foarte impresionant, apropo. Se încruntă. Adu-mi amine să-i spun lui Kyle să-l treacă pe lista neagră.

Descriu cu degetul mare de la picior cifra opt pe suprafața apei și o întreb:

– Îți amintești strângerea noastră de mână secretă?

– Rahaaaaat, asta-i pentru cunoscători. Seema lovește cu putere apa, care țâșnește într-o boltă impresionantă. Urmărește fântâna arteziană pe care a creat-o evitându-mi privirea, apoi spune pe un ton blând: Sigur că mi-o amintesc.

Întind mâna, iar ea o lovește imediat cu palma. Ca și cum am fi din nou în clasa a IV-a, degetele ni se împletesc, flutură și se învârt în dansul complicat, sincronizat pe care l-am inventat, care se termină înfășurându-ne strâns degetele mijlocii.

– „Dacă nu-ți poți ține gura, o să fii lovit întruna", cântăm la unison.

– Execuție perfectă. Compoziție îngrozitoare. Vocea i se înmoaie și mă privește în ochi. Și tu îți aduci aminte.

– Aha, așa se pare. Încerc să nu par surprinsă. După o clipă îmi dreg glasul. OK, juri să ții secret. Nu mă pot uita la ea în timp ce spun ceea ce urmează. Deci. Îl știi... pe Sawyer Hawkins?

– Să dea naiba de n-am *știut*! Seema lovește apa de două ori. Când țineați mingea aia împreună a fost, gen, o metaforă evidentă.

Rezist pornirii de a mă scurge în piscină ca să mă ascund pe fundul ei.

– Deci v-o trageți?

O lovesc tare peste umăr.

– Ce? Normal că nu!

– Eh, plictisitor. Și atunci ce *faceți*?

Îmi ascund fața în palme.

– Prea multe, Seema. Mult prea multe.

Când simt mâna Seemei lovindu-mă peste umăr, zâmbesc în palme surprinsă.

– De ce ești așa necruțătoare cu tine însăți? întreabă cu blândețe.

Oftez.

– Nu știu dacă îți amintești acest detaliu remarcabil, Seema. Dar Sawyer este... sau *a fost*... foarte îndrăgostit de Hayley, cea mai bună prietenă a mea din toată...

Seema înțepenește când se aude o voce în spatele nostru.

– Ce naiba faceți aici, fetelor?

Seema și cu mine ne răsucim pe călcâie și îl vedem pe Angus, portarul de noapte al piscinei, uitându-se la noi în timp ce ține în mod amenințător mopul cu ambele mâini.

Ne ridicăm grăbite în picioare în timp ce el țipă în continuare:

– Nu știți că s-a închis? Munca mea este și așa destul de grea fără ca voi două să vă comportați ca și cum ați fi la piscina voastră personală.

– Ne pare atât de rău, Angus, spun eu, apucându-mi echipamentul în timp ce Seema își dă ochii peste cap..

– Dați-mi voie să ghicesc. Încă mai aveți de făcut toate treburile voastre de fete în vestiarul femeilor? Vezi, de aia e mai ușor cu băieții. Dacă aș putea, aș cere să lucreze aici numai bărbați. Aș termina treaba într-o secundă.

Angus plesnește pardoseala din fața ușilor vestiarului cu mopul.

– Ai perfectă dreptate, Angus, spune Seema, cu un ton sincer. Îi arunc o privire sceptică, iar ea îmi face repede cu ochiul, după care continuă: Îmi pare atât de rău! Știu că suntem niște dezastre, cu emoțiile noastre și ciclul nostru. Mă simt prost. Apoi arată spre tufișuri, unde lăsase scutecul murdar. Un tip și-a scăpat portofelul acolo, iar vântul i-a împins bancnotele în tufișuri, dar a fost prea multă muncă. Îți spun ca să știi.

Privirea lui Angus se aprinde.

– Înțelegi la ce mă refer? Leneșe, leneșe, leneșe. Ei bine, o să curăț după voi, așa cum fac mereu.

Seema și cu mine intrăm grăbite în vestiar, înăbușindu-ne chicotelile.

– Asta a fost o *mare* răutate, Seema.

Izbucnesc în râs îndată ce ne depărtăm suficient ca Angus să nu ne mai audă.

– Pst! L-ai auzit. A meritat-o.

Seema are un zâmbet de crocodil, care devine tot mai larg.

Auzim un zgomot furios venind dinspre zona piscinei.

– O, Doamne, grăbește-te, o să ne omoare.

Mă alarmez, luptându-mă să-mi pun pantalonii pe mine și mai repede.

Seema așteaptă să ajungem în parcare înainte să vorbească din nou.

– Știi, Ella, *tu* erai cea mai bună prietenă a mea din toată lumea, spune ea lent.

Ne oprim amândouă din mers. Se întoarce spre mine și continuă:

– Am petrecut mult timp întrebându-mă ce greșisem.

Are privirea foarte sinceră și îmi este greu să mă uit în ochii ei.

– Nimic. Nu ai greșit cu nimic.

Îmi aranjez rucsacul pe umăr.

Gura Seemei zvâcnește și bate din picior.

– Atunci... de ce?

Aș vrea să spun: „De ce, ce? Nu știu despre ce vorbim. Prietenia noastră nu s-a încheiat niciodată".

Dar merită mai mult decât un răspuns laș. Mult mai mult.

– Vorbesc serios. N-ai greșit cu nimic. Hayley era... o forță a naturii, chiar și când eram mici. La început nu făcea altceva decât să-i bată pe băieții care erau răi cu mine la locul de joacă. Apoi mama ei a început să o aducă la noi vineri după-amiaza. Iar familia mea o plăcea, așa că rămânea tot weekendul...

Seema se uită la mine cu o privire fixă. Greierii cântă, noaptea pulsează de căldură umedă și țipete de insecte. Nu spune nimic, dar știu ce este în mintea ei. Se gândește că tot ce am spus sună ca o scuză gogonată.

Și are dreptate.

Îmi acopăr ochii cu mâna.

– Seema, sunt o nesimțită. Și tu erai una dintre cele mai bune prietene ale mele din întreaga lume. Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău. Nici măcar nu am intenționat să te las baltă. Iau mâna de la ochi și mă uit la ea. Sunt o prietenă de rahat. Mi se taie respirația. Nu... ăăă, nu te merit. Nu te-am meritat. Poate încă nu te merit.

Seema își roade o unghie.

– Știi, i-am întrebat pe părinții mei dacă pot să-mi sărbătoresc aniversarea de zece ani la Six Flags. Mi-au dat tot felul de sarcini nebunești timp de o lună, dar... m-au lăsat, spune ea ridicând din umeri.

Înclin capul uitându-mă la ea.

– Urai Six Flags.

Seema ridică brusc brațele, exasperată.

– *Și acum* urăsc Six Flags! Adică este gen „O, da, vreau să plătesc foarte mulți bani ca să-mi expun corpul unei torturi grave sistematice și repetate".

– Se numește carusel, Seema.

– Ar trebui să se numească „Hei, hai să vedem cum este să te dai în niște aparate în care aproape mori!" Deși, recunosc, nu e chiar așa rapid. Lasă brațele jos și rămâne tăcută, serioasă. Urăsc parcurile tematice acum și le uram și atunci. Apoi mă privește și spune: Dar tu nu le urăști.

Simt replica ei ca pe un pumn în stomac. Un pumn pe care cu siguranță îl merit.

– Seema, n-am știut... Îmi pare atât, atât...

Seema oftează.

– E OK. Adică, e OK acum. Atunci n-a fost OK. Am mâncat *multe* prăjituri pe fond emoțional în ziua aia. Adică, mai mult de zece. Sunt destul de sigură că i-am speriat pe părinții mei. Își legănă brațele o clipă, mușcându-și buza. De fapt, nu te-am învinovățit pe tine. Am învinovățit-o pe Hayley. Nu voiam altceva decât să dispară.

Seema își aruncă privirea spre mine și pentru o clipă, văd totul. Gelozia, durerea, nedumerirea, furia: inima frântă a unei fete de zece ani, expusă în fața mea. E atât de intens, încât îmi provoacă fiori pe șira spinării.

Dar într-o fracțiune de secundă, toate astea sunt înlocuite de regret.

– Sigur îți poți imagina cât de oribil m-am simțit când... ei bine, știi tu, după vara asta. Și apoi te-am văzut în prima zi la școală. Arătai ca un pui de căprioară în cușca leului.

Seamănă atât de mult cu ceva ce ar spune Hayley, încât simt pornirea bruscă să o iau în brațe.

– Mi-a frânt inima. M-am gândit că venise vremea să văd ce mai face vechea mea parteneră de karaoke.

Gem.

– Spune-mi că nu ai încă înregistrările alea.

– Hei, tocmai ce mi-am amintit. Dacă îți vine iar cheful să mă lași cu fundul în baltă, am „Bohemian Rapsody". Ediția Ella.

Clatin din cap, cutremurându-mă.

– Nu. Lumea nu trebuie să afle niciodată despre asta.

Seema îmi aruncă un zâmbet strâmb atât de vulnerabil încât mă arunc de gâtul ei, mânată de un val de afecțiune. Mă strânge și ea în brațe, cu mai multă putere decât m-aș fi așteptat.

– Din nou, îmi pare rău. Ai fost un colac de salvare în ultimele săptămâni, spun eu încet.

– Știu, sunt cea mai tare, răspunde ea.

Ne retragem și ne dregem glasurile. Seema se uită la poteca spre stația de autobuz, apoi la mine.

– Nu iei autobuzul. Apasă un buton de la breloc și luminile mașinii ei se aprind cu un sunet delicat. Dă-mi voie să te duc acasă.

– *Nu* o să mă opun, spun eu recunoscătoare.

Înainte să ne urcăm în mașină, Seema mă oprește.

– Ca să știi, nu ești o prietenă de rahat. Nu erai atunci și nu ești nici acum. De fapt, îți sunt datoare. Dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi găsit jobul visurilor mele.

Lovește capota mașinii și se urcă la volan.

– Sunt bucuroasă că am ajutat, dar în ce fel, mai exact…

Zgomotul static al radioului fluctuează în timp ce Seema încearcă să găsească un post.

– Ei bine, m-ai ajutat în mod indirect. Vezi tu, bebelușa Seema a fost puțin melodramatică și i-a fost greu la sfârșitul prieteniei noastre. Și-a revărsat inima într-un jurnal *fără* cheiță, mare greșeală, și la o întrunire a familiei, vărul meu mai mare, Dev, excelent beatboxer, ființă umană îngrozitoare, și-a făcut o intrare teatrală în încăpere, interpretând citate din cele mai recente însemnări ale mele. „Dragă jurnalule, Ella nu mi-a făcut cu mâna pe hol. Sunt îndurerată. Melancolică, imposibil de consolat." Parafrazez, desigur.

Abia dacă-mi găsesc cuvintele.

– Seema. Este îngrozitor. Îmi pare așa…

– Șșt, a fost foarte comic. Face o pauză. În cele din urmă, cel puțin. Dar părinților mei li s-a făcut destul de milă de mine ca să-mi ia un pui de cățel de la adăpost. După aia m-am îndrăgostit nebunește de animale, mi-am dat seama că vreau să am grijă de ele, iar restul îl știi. În afară de asta, toate mătușile și unchii din încăpere s-au luat de Dev în seara aceea. Nani a mea a huiduit până când ăla a plecat din cameră.

Izbucnesc în râs fără să vreau.

– Asta e... greu, Seema.

– Asta-i viața, baby. Pornește motorul. Ideea este că nu ești o prietenă de rahat.

– Este discutabil, mormăi eu, gândindu-mă la ce am făcut cu Sawyer în vârful muntelui Hamlock.

Clatină din cap și spune:

– Chiar având în vedere chestia pe care o faci cu Sawyer, orice ar însemna asta.

Când o aud rostindu-i numele, inima îmi stă în loc. Vede asta pe fața mea, își dă ochii peste cap și pune motorul în viteza de mers.

– Vorbesc serios, Ella, spune ea serioasă. Hayley te-a iubit. În mod evident. Ți-ar dori orice te face fericită. Nu este ca și cum i l-ai fi furat în timp ce era iubitul ei.

Mă înfior în timp ce Seema iese din parcare.

– Dar... există, gen, codul fetelor, știi? Să nu ieși niciodată cu fostul iubit al unei prietene...

– O, lasă-mă-n pace, frate! Seema lovește volanul. Hayley era o tipă deschisă la minte. Crezi că ar pune botul la așa ceva? În primul rând, ăsta nu este un scenariu obișnuit. Nu îl furi; nu e legată de el. În al doilea rând, nu crezi că, și în cazul în care ar mai fi fost printre noi, dacă ar fi văzut că Sawyer și cu tine sunteți mai fericiți împreună, asta ar fi fost ceea ce și-ar fi dorit pe termen lung? Ca prietena ei cea mai bună să fie fericită?

Pun mâna pe colierul lui Hayley, care îmi atârnă la gât. Adică, e adevărat. Hayley nu era o tipă tradiționalistă în nici un sens al cuvântului. Probabil ar considera că regula „să nu te vezi niciodată cu fostul iubit al unei prietene" este patriarhală, o încercare să asmuți femeile unele împotriva altora ca să nu observe intensificarea nedreptăților. Zâmbesc din cauza acestui gând.

– Poate ai dreptate, spun eu încet. Și poate că într-o bună zi, o să te cred.

– Crede-mă acum, Ella, spune Seema. Viața este prea scurtă. Iar Sawyer este prea sexy.

Seema mă lasă acasă după ce îmi mai spune încă o dată să nu mă mai învinovățesc. Odată ajunsă în pat, după ce m-am spălat pe dinți, pe față și m-am târât până în camera mea, evenimentele zilei mă lovesc în plex. Mă

schimb în pijama, adică pantaloni de mătase și un maiou și mă strecor în pat.

Când pun capul pe pernă, aud un foșnet venind din dulap.

– Ieși de acolo, Midna, mormăi eu, întorcându-mă pe partea cealaltă. Dar îmi aduc aminte că am văzut-o la parter, dormind pe un scaun.

Nu ea este în dulap.

Mă ridic în fund cu un icnet, amintindu-mi instantaneu ochii reci și inexpresivi ai lui Sean. Mi se usucă gura, inima îmi bubuie în piept.

Exact când dau pătura la o parte și deschid gura să țip, o siluetă se năpustește asupra mea din dulap și o mână mare îmi acoperă gura.

CAPITOLUL 18

ELLA

– Șșt, Graham, vrei să ne prindă?

Vocea este familiară.

Inspir adânc de câteva ori și pun mâna peste degetele care îmi acoperă gura. Pe măsură ce ochii mei se adaptează, în întunericul din cameră își face apariția un chip: niște ochi întunecați și calzi și un zâmbet strâmb.

Mâna alunecă de pe obrazul meu și îmi cuprinde falca.

– Sawyer? șoptesc eu, cu inima bătându-mi în continuare cu putere în piept.

– Scuze, șoptește el, dând la o parte părul de pe obrazul meu, n-am vrut să te sperii.

– Nu-mi vine să cred că ești aici. Cum ai…? Când ai…?

Pun palma pe pieptul lui și îi simt mușchii fermi și calzi.

Își smucește capul spre fereastră, menținându-și privirea fierbinte asupra mea.

– Ar trebui să închizi geamul. Spalierul de lângă fereastră mi-a făcut treaba ușoară. Partea dificilă a fost să-mi dau seama care este camera ta.

– E stricată încuietoarea, spun eu, în timp ce corpul meu reacționează la căldura lui, la amintirea mâinilor lui.

Îmi trec palmele peste trunchiul lui. Este îmbrăcat cu un tricou și pantaloni de trening. Miroase atât de bine. A parfum și soare.

– De ce ai venit?

– De ce crezi, Graham? Îmi atinge fruntea cu buzele. Nu puteam să aștept până mâine ca să te văd.

Cuvintele lui îmi vibrează în josul abdomenului, între coapse.

– Și acum ești în dormitorul meu.

Chiar și pe întuneric, văd pofta din ochii lui Sawyer. Ia mâinile de pe fața mea, alunecă spre gât, până pe umeri. Împietrește și se retrage.

– Doamne, geme el. Cu asta te îmbraci noaptea?

Îi tresare un mușchi din falcă în timp ce ține mâna pe breteaua subțire a maioului meu. Mi se taie respirația când atinge cu degetul tivul șortului meu, aproape de partea superioară a coapselor.

– Cred că ți se face frig.

Deja are un ton răvășit.

– Nu prea, spun eu tremurând.

Sawyer mă măsoară din cap până-n picioare cu o privire răbdătoare, plină de pasiune. Mă trece un fior când îmi aduc aminte că nu am sutien pe mine.

– Acum ți-e frig? mă întreabă el cu o voce răgușită.

– Am senzația că am luat foc, șoptesc eu.

Îi înăbuș geamătul în timp ce îl trag jos pe saltea, iar el se întinde peste mine.

Sawyer mă sărută, iar eu înfig unghiile în spatele lui, frustrată de tricoul cu care este îmbrăcat. Strecoară mâinile sub mine și îmi cuprinde fundul cu palma. Strânge cu putere, trăgându-mă mai aproape, frecându-mă de el.

Când simt cât de mult mă dorește, gem.

Sawyer îmi pune o mână peste gură, icnind.

– Ella, suspină el. Șșt.

Cu mâna pe gura mea, se apleacă, îmi linge lobul urechii. Scot un sunet sugrumat și mă arcuiesc în sus.

– Vezi, despre asta vorbeam, șoptește el, lingându-mi urechea. Fii tăcută.

Îmi mușc buza cu putere, tremurând de nevoie, dorindu-mi mai mult decât orice să fac exact ce vrea

Sawyer. Îmi zâmbește lacom, mutându-și mâna pe încheieturile mele, ca să mă țină nemișcată.

Icnesc. Este exact cum mi-am imaginat, dar mai bine. Mult, mult mai bine.

Sawyer se apleacă și mă sărută delicat pe gât. Apoi din nou. Și din nou. Tremur sub greutatea lui și închid ochii.

– Bun, spune lipit de falca mea.

Apoi rămâne blocat la joncțiunea dintre gât și umăr și mă linge, suge, mușcă. Vreau să-i strig numele, să gem din toată ființa.

Dar nu fac asta. Chiar și când linge toată lungimea gâtului meu și limba lui fierbinte trimite semnale electrice în întregul meu trup, îmi mușc buza cu atâta putere, încât simt gust de sânge. Inima îmi pocnește în piept și mă zvârcolesc sub el, miezul mi se înmoaie și doare, dar îmi țin gura.

– Bravo.

Aproape mă topesc de la un simplu cuvânt. Îmi înfășor picioarele în jurul lui și îmi rotesc șoldurile. Deschide gura și pleoapele îi flutură. Îmi retrag mâinile din strânsoarea lui relaxată și le strecor sub tricou.

– Scoate-l, îi șoptesc.

O fracțiune de secundă pare pierdut, ca și cum mi-ar oferi lumea întreagă dacă i-aș cere-o, apoi îi reapare zâmbetul pe față.

– Ești sigură că te descurci?

Îmi rotesc șoldurile lipită de el, din locul de contact sar scântei și își strânge ochii în timp ce zâmbetul îi dispare. Îi ridic tricoul, iar el mă ajută să îl scot.

Sawyer Hawkins fără tricou este o imagine superbă.

Înghit în sec, trasând conturul mușchilor lui, trecându-mi un deget peste suprafața plată a abdomenului.

– Ești incredibil de atrăgător, suspin eu, fără să-mi dau seama că am rostit cuvintele cu voce tare.

– Asta nu e nimic în comparație cu tine, răsuflă el, lăsându-se peste mine ca să-mi captureze din nou gura.

Ne mișcăm cu disperare lipiți unul de celălalt înghițindu-ne reciproc sunetele și dansul dintre noi este delicios. Îmi trec degetele prin părul lui și trag cu putere când mă apucă de coapse și mă aduce mai aproape. Geme în gura mea și îmi apucă ferm fundul. Senzația este atât de plăcută, încât îl zgârii cu unghiile pe spate!

– Doamne. Se retrage. E… e prea bine.

Este încruntat de dorință și pare atât de pierdut, de răvășit, încât aprinde în mine o nevoie de care nu am știut că sunt capabilă. Vreau să-l împing dincolo de limitele lui.

– Scoate-mi maioul, spun eu în timp ce pieptul mi se înalță și coboară sub greutatea lui.

Împietrește și cască ochii. Gâtul îi zvâcnește din cauză că înghite în sec în timp ce privirea i se plimbă flămândă pe pieptul meu.

Închide ochii.

– Ella, geme el, ca și cum ar fi în agonie. Nu… nu este o idee bună.

Îmi frec șoldurile de el, iar el cască mai mult ochii.

– De ce nu? icnesc eu și este rândul meu să zâmbesc.

Sawyer plutește deasupra mea, clipind des, nesigur, disperat.

Și nu mă pot abține. Singurul lucru din mintea mea este acest nor dens și fierbinte de dorință. Îmi pulsează tot corpul. Sawyer se uită la mine ca și cum nu ar vrea să se mai uite vreodată în altă parte.

Duc mâinile spre marginea bluzei. Sawyer scoate un sunet sufocat.

Ridic materialul și îmi scot maioul.

Cu un geamăt înfundat, gura lui Sawyer se duce imediat spre pieptul meu dezgolit. Mă arcuiesc lipită de limba lui care se rotește, dinții care mușcă.

– Perfect. *Doamne!* șoptește el pentru sine.

Habar n-am avut. Că există o asemenea plăcere.

Nu voi mai putea niciodată să stau în acest pat și să mă gândesc la altceva.

– Sawyer, răsuflu eu, tremurând. Sawyer, sunt numai două lucruri între noi. Scoate-le și ai putea… am putea să…

– La naiba, spune el cu voce sugrumată, iar mâna i se mută de la pieptul meu spre abdomenul dezvelit și sub elasticul șortului.

Când îi alunecă mâna între coapsele mele, mi se taie respirația.

La fel i se întâmplă și lui.

Înalță capul și se uită la mine șocat.

– Ella, spune el. Ești atât de incredibil de minu…

Sunetul unor pași grei în fața ușii mele ne face să tresărim. Vraja este spulberată. Sawyer se rostogolește în liniște jos din pat și se ghemuiește pe podea în timp ce pașii se opresc pentru câteva secunde interminabile.

Pașii înaintează mai departe pe hol și în cele din urmă sunetul se estompează.

Am senzația că s-a prăbușit o nicovală prin tavan, spulberând tot ce era între noi. Trag pătura în sus ca să mă acopăr în timp ce Sawyer își pune tricoul pe el.

Gemem amândoi în continuare și ne privim fără cuvinte pentru câteva secunde. La ce naiba mă gândeam?

– Probabil e mai bine așa, șoptesc.

Sawyer își trece o mână prin păr.

– Aha. Aha, probabil ai dreptate. Oricum, ar trebui să plec.

Se mișcă silențios prin cameră, dar când ajunge la fereastră se oprește.

Sunt pe punctul să-l întreb ce s-a întâmplat, când el vine lângă mine, îmi cuprinde fața și mă sărută cu putere. Înainte să-l pot trage înapoi în pat, se desprinde de mine.

– Voiam doar... Sawyer închide ochii. Ne vedem mâine.

Ca și cum i-ar fi frică să nu se răzgândească, se mișcă repede și iese pe geam înainte să-mi dau seama, iar eu rămân în urma lui fără respirație, confuză și singură.

Nu m-am simțit așa în viața mea. Întotdeauna este așa?

Aș da orice, orice, să pot vorbi cu Hayley acum. Ea mi-ar spune. Ar ști.

Simt un fior când îmi dau seama. Poate că nu pot să vorbesc cu Hayley, dar pot s-o ascult. Și acum am nevoie de înțelepciune, mai mult decât am avut vreodată.

Mă întind sub pat, trag rucsacul de acolo și scot jurnalul.

„Încă o singură dată“ , gândesc în timp ce deschid agenda.

CAPITOLUL 19

JURNALUL LUI HAYLEY

Încă îl iubesc. Îl iubesc.

De fapt, ce este iubirea, nu? Poate să însemne lucruri diferite și...

Adică, sunt sigură că Phoebe l-a iubit pe tatăl meu la un moment dat. Sigur, lucrurile s-au transformat și au devenit urâte și mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai știu pe unde naiba este...

Altfel de ce ar exista cuvintele alea, „la bine și la rău, sănătoși sau bolnavi"? Astea sunt cuvintele din jurământul de căsătorie, nu? Nu știu, nu știu.

E ar ști. Dar... nu ar înțelege asta. Părinții ei sunt într-o căsnicie fericită de cine știe cât timp. Nu ar înțelege că uneori... uneori iubirea se confruntă cu probleme.

Prima dată când *S* a fost gelos, am fost chiar încântată.

Eram îmbrăcată cu rochia aceea roșie care-mi place foarte mult, cea fără umeri și pe gât. Lui *S* îi place să-mi sărute umerii goi. A spus că avea senzația că rochia fusese creată pentru el și în mod surprinzător, i-am dat dreptate. Mă simțeam bine știind că mă dorea atât de intens. Că și numai o porțiune din pielea mea putea să îi întunece așa privirea și să îl facă să mă ia în brațe.

Eram lângă dulapul meu în pauză, când au trecut pe lângă mine doi tipi din echipa de fotbal. I-am văzut când jucau un meci pe teren propriu, iar eu mă antrenam singură pe pistă, în extrasezon. Nu le știu numele, dar ne-am zâmbit în trecere.

Tocmai închisesem ușa dulapului, când am auzit pe cineva fluierând în spatele meu. Cei doi tipi treceau pe acolo și se uitau la mine cu o expresie aprobatoare.

– Drăguță rochie. Cu siguranță roșul te prinde, a spus unul dintre ei, zâmbind.

– Nu am îmbrăcat-o pentru tine, fraiere, i-am spus eu batjocoritor, aruncându-mi părul peste umăr.

M-am întors și l-am văzut pe *S* pe hol cu brațele încrucișate pe piept, uitându-se la mine. Avea o privire! Doamne, când se uită la mine cu genul ăsta de pasiune, mă topesc pe loc.

Mi-am mușcat buza în timp ce am înaintat pe hol, cu intenția de a trece pe lângă el. Era amiază, așa că nu aveam timp pentru altceva decât să ne uităm unul la altul cu promisiuni tăcute în priviri. Așa că imaginează-ți

mirarea mea în clipa în care am ajuns lângă el, când m-a apucat de încheietură și m-a tras într-o clasă goală.

– Ce faci? Domnul Todd o să mă omoare dacă întârzii iar.

Nu a răspuns, ci a încuiat ușa clasei. Derutată cum eram, sângele îmi fierbea deja în vene și simțeam furnicături de nerăbdare.

S-a răsucit pe călcâie, m-a apucat cu mâinile grăbite de dorință. M-a ridicat și m-a așezat pe banca cea mai apropiată.

– Ți-a plăcut? a mârâit lipit de gura mea. Spune-mi.

– Ce?

Deja uitasem despre băieții de pe hol.

– Nu face pe proasta. Știi la ce mă refer. Mi-a strâns coapsele atât de tare, încât am icnit. Tipii ăia, când te-au fluierat.

Mi-am lăsat capul pe spate gemând când și-a trecut limba peste gâtul meu.

– Nu-mi pasă de ei.

– Ei bine, lor le pasă de tine. Și-a strecurat mâinile sub rochie și a început să le miște posesiv pe corpul meu. Data viitoare spune-le să se ducă dracului. Spune-le că ai un iubit.

În timp ce degetele lui se plimbau pe pielea mea, îmi devenea tot mai greu să vorbesc.

– Stai, am răsuflat. Ești gelos? Din cauza mea?

M-a mușcat de umăr cu un suspin. Am început să-mi contract degetele de la picioare.

– Nu te mai îmbrăca așa la școală, s-a răstit el. Poartă rochia asta numai pentru mine.

Am închis ochii, amețită de contracția corpului, de nerăbdare.

– Dar îmi... îmi place... rochia asta...

Era tot mai greu să mă concentrez.

– Atunci o poți îmbrăca pentru mine.

– Mmm...

Mi-am mușcat buza și i-am strâns mâna între coapse.

Degetele i s-au oprit.

– Ce? am întrebat eu, frustrată. Nu te opri, te rog.

– Spune-o.

Avea vocea atât de răgușită și dură, încât am deschis ochii. Nu îi văzusem niciodată acea expresie. Încruntată,

intensă, furioasă. Inima mi-a bătut cu putere.
– Nu o s-o port decât pentru tine, am șoptit.
S s-a năpustit asupra mea, mi-a mușcat și supt cu furie umărul gol. Degetele au început să i se miște din nou, mai repede, și a trebuit să-mi acopere gura, pentru că în momentul în care au explodat stelele sub pleoapele mele, scânteile luminându-mi corpul pe la interior, aproape am țipat.
Înainte să plecăm din sala de clasă, *S* m-a tras în brațe și m-a mușcat de falcă.
– A mea, a mârâit el, înainte să-mi dea drumul și să iasă.
Mi-am pus o mână pe obraz, mi-am trecut un deget prin păr, încercând să-mi liniștesc respirația.
Mai târziu, când eram la baie, mi-am văzut umărul în oglindă. Aveam o vânătaie mare și violet.
– La naiba, o să ai nevoie de un flacon întreg de fond de ten, a spus o fată când a ieșit din cabina de toaletă și se spăla pe mâini.
– Aha, am râs eu atingând vânătaia, simțindu-mi miezul fierbinte de la amintire.
Nu am acordat nici o atenție incidentului. Mi s-a părut ca o mică scenetă, ca și cum am fi jucat niște roluri.
Dar mai târziu m-a tras într-o parte, apucându-mă de braț.
– Nu te mai duce pe pistă când joacă echipa de fotbal de băieți.
– Ce?
Am râs, fiind sigură că glumea. Dar fața lui era foarte serioasă.
– Nu în tine nu am încredere, în ei nu am, a spus el. Te rog. M-aș simți mai bine dacă nu te-ai duce, a spus el, sărutându-mi colțul gurii.
Nu prea am avut chef de joacă după aia.
Nu am mai purtat rochia, dar numai pentru că păruse să-l supere atât de mult. Nu era mare lucru. Aveam o mulțime de alte rochii. Dar încetul cu încetul, nici pe acelea nu am mai avut voie să le port.
A fost o zi în care am trecut unul pe lângă celălalt pe hol, iar atunci când i-am zâmbit, el s-a încruntat la mine. Nu mi-a răspuns la nici unul dintre mesaje. Am dat de el după școală.

– Ești supărat pe mine?

Îmi storsesem creierii ca să-mi dau seama de ce.

S-a uitat în jur ca să se asigure că eram singuri, apoi m-a apucat de braț și m-a tras aproape, strângându-mă dureros de tare.

– Ce naiba sunt astea? a întrebat el, arătând spre ghetele mele.

Dintr-un motiv anume, inima a început să-mi bată cu putere. *S* părea foarte furios.

– Ghete, am spus. Sunt numai niște ghete.

– Nu sunt numai niște ghete. Sunt negre și sunt de piele. Și porți fustă.

A tras de tivul de blugi.

– Nu înțeleg… Te iubesc!

Alesesem ținuta gândindu-mă la el. Acesta era motivul pentru care mă simțisem atât de rănită când mă măsurase dimineață din cap până-n picioare cu o expresie dezgustată.

– Atunci de ce încerci să tragi atenția altora? Adică eu nu sunt suficient?

Părea afectat.

– Sigur, sigur că ești, am spus cu blândețe. Îl mai văzusem furios, normal. Cine nu se înfurie? Dar nu așa și nu din cauza mea. Nu am știut ce să spun ca să-l îmbunez. Nu vreau… Am încercat să-l ating pe umăr. S-a scuturat. Am spus: Nu vreau pe nimeni altcineva. Niciodată nu o să vreau pe nimeni altcineva.

S-a uitat la mine cu privirea rănită. Mi s-a frânt inima din cauza suferinței pe care am văzut-o.

– Jură, Hayley. Jură că nu vrei pe altcineva.

– Jur, am șoptit, sărutându-i pleoapa, nasul, obrazul, buzele.

Și-a înfășurat brațele în jurul meu, respirația i-a devenit tremurată.

În următoarea săptămână *P* a fost plecată și am avut casa la dispoziție.

– Hei, hai să facem ceva weekendul ăsta, a spus el, venind în spatele meu în timp ce tăiam un fruct. Numai noi doi. Putem merge cu mașina mea.

S și-a strecurat mâna pe sub tricoul meu și m-a tras în spate, lipindu-mă de el. M-am înfiorat când i-am simțit corpul.

– Doamne, mi-ar plăcea la nebunie. Mi-am lăsat capul pe spate și m-am sprijinit de umărul lui. Mi-a sărutat gâtul. Dar nu pot. Am făcut planuri cu *E* pentru un maraton de filme.

S a înțepenit lipit de mine. Am simțit imediat cum mi se strânge stomacul. Mi-am lins buzele agitată și am adăugat:

– Cred... cred că ți-am spus... nu?

S nu a spus nimic. Doar s-a îndepărtat de mine. M-am întors încet. Se sprijinea cu mâinile de insula din mijlocul bucătăriei. Când a ridicat capul, m-am speriat de expresia de furie de pe fața lui.

– Știi prin câte trebuie să trec numai ca să-mi fac timp pentru noi?

– Da, știu, ai multe sarcini, dar...

– Și poți să nu te mai uiți la niște filme tâmpite?

– Pot, dar m-am gândit...

– Nu sunt persoana cea mai importantă din lume pentru tine?

Țipa, urla.

– Da! Am început să plâng, vederea îmi era tulburată de lacrimi. Sigur... sigur că ești, pot să contramandez. Pot...

S a luat o cană și a lovit-o de perete, iar sticla spartă s-a răspândit în toată bucătăria.

Într-o fracțiune de secundă m-am simțit din nou ca la patru ani, când tata a întors masa cu picioarele în sus pentru că i-am spus că nu mai voiam să mănânc spaghetele pe care le pregătise. Eram ghemuită, speriată, neajutorată.

Am fugit la etaj, la mine în cameră. Am plecat simțindu-mă ca un copil, exact ca un copil panicat. Am trântit ușa, am încuiat-o, tremurând atât de tare, încât îmi clănțăneau dinții.

Ce se întâmpla?

Unde era Hayley care îi arătase degetul unui profesor pentru că spusese că Ernest Hemingway era cel mai bun scriitor din istoria literaturii, în ciuda afirmației mele bine-susținute și corecte că era un misogin supraestimat?

Unde era Hayley care purtase la școală un tricou pe care scria ORICE AI FACE TU, EU POT SĂ FUCK MAI BINE?

M-am scurs pe podea cu capul sprijinit în mâini și am plâns.

Voiam să o sun pe *E*.

Dar îmi era atât, atât de rușine. Eram atât de speriată.

Cu toate astea, mai era ceva.

Mă simțeam vinovată. Vinovată pentru că îl supărasem atât de rău pe *S*. O parte din mine voia să se ducă la el, să implore iertare.

Iertare pentru ce?

P îl implorase pe tata să mă ierte. „E un copil prost", spusese, arătând spre mine. Dar asta nu a fost de ajuns ca să-l facă pe tata să rămână.

O bătaie delicată în ușă m-a speriat.

– Hay? Vocea lui era atât de blândă. La naiba, Hay, îmi pare atât de rău. Nu am vrut să-mi ies așa din fire. Sunt un idiot…

Nu a terminat fraza.

Nu puteam vorbi, stăteam tăcută de partea cealaltă a ușii, ascultând.

– Înțeleg dacă nu mă ierți. Dar am strâns toată mizeria. Și am comandat niște pizza, am luat preferata ta. Voiam să știi. *S* și-a dres glasul. O să plec, bine?

– Nu! Am sărit în picioare și am deschis ușa. Nu pleca. Te rog.

Înainte să-l pot cuprinde cu brațele, mă săruta, mă săruta peste tot, șoptind promisiuni și jurăminte disperate.

– O să rămân, a spus pasional. Sigur că o să rămân.

Și asta nu este suficient?

Că a rămas? Că nu a plecat?

La bine și la rău.

Nu asta este iubirea?

CAPITOLUL 20

ELLA

Nu-mi vine să cred că sunt pe punctul să fac asta. Nu există un univers în care m-aș fi crezut capabilă să mint pe cineva așa cum urmează s-o fac. Dar după ce am citit

aseară, nu-mi mai pasă. Nu reușesc să stau în clasă acum și nu vreau să fiu singură.

Bat în ușa clasei domnului Price și bag capul înăuntru înainte să primesc răspuns. Domnul Price se întrerupe la jumătatea frazei și se întoarce spre ușă stupefiat, împreună cu întreaga clasă de statistică, inclusiv Rachel și blazatul de Scott. Seema, care stă în ultimul rând, este evident încântată.

– Îmi cer scuze pentru deranj, domnule Price. Dar doctor Cantrell m-a rugat să vin după Seema. Este important.

Seema, Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu așteaptă un răspuns înainte să înceapă să-și strângă lucrurile și să vină spre mine.

– Ei bine, ați auzit-o, domnule Price, nu putem să-l facem pe doctor să aștepte.

Domnul Price dă derutat din cap în timp ce închidem ușa.

– Doctorul Cantrell nu m-a trimis după tine, spun imediat ce ne depărtăm suficient.

Seema își dă ochii peste cap.

– Evident. Mi-ai salvat viața, apropo. Nu sunt sigură că știai, dar statistica este materia care îmi place *cel mai puțin*.

– Seema, toată lumea știe asta. Te-am auzit când îi spuneai doamnei de la sala de mese săptămâna trecută. Hai să mergem undeva unde nu o să ne găsească.

Știu un singur loc unde putem să ne ducem, așa că o duc pe culoarul enciclopediilor din bibliotecă, simțind o împunsătură de sentiment de vinovăție. Scot pachetul de Sour Skittles pe care l-am cumpărat de la automat și ne așezăm una lângă alta pe jos.

– Drăguț loc, spune Seema, uitându-se în jurul ei. Isteață alegere. Probabil ai putea fuma iarbă aici și nu s-ar prinde nimeni.

Ochii i se aprind plini de speranță.

– Seema, spun eu pe un ton sec. Nu te-am adus aici ca să te droghez.

Oftează, dând din cap.

– Speranța moare ultima. Se întinde să ia câteva bomboane din pungă și întreabă: Îmi spui de ce m-ai scos din oră?

Îi spun adevărul.

– Am… am nevoie să fiu cu un prieten acum.

Seema se înmoaie în urma declarației mele.

– Mi s-a părut că ești puțin supărată. Ce s-a întâmplat, Ella?

Cum aș putea începe să răspund la această întrebare?

Am stat în pat trează toată noaptea, rememorând fiecare cuvânt pe care l-am citit în jurnalul lui Hayley, încercând să găsesc indicii care mi-au scăpat atât în trecut, cât și în prezent. Tot nu am găsit vreunul. Sawyer despre care a scris Hayley este atât de diferit de cel pe care îl cunosc. Latura întunecată a personalității lui? Fântâna adâncă de furie care este gata să explodeze? Nu le observ la el. Dacă ar fi scris despre Sean, sau chiar idiotul de Scott, ar fi avut sens.

Dar viața reală nu este niciodată atât de simplă, nu?

„De ce nu mi-ai spus, Hayley?

Ce altceva nu mi-ai mai spus?"

Expresia Seemei este blândă. Simt un val de recunoștință pentru bunătatea ei. Asta îmi dă curaj să-i pun o întrebare.

– Cât de bine îl cunoști pe Sawyer, Seema?

Îngână.

– Ei bine… știu că poate să facă cel puțin o sută de tracțiuni.

Scot un hohot de râs, iar ea zâmbește. Dar zâmbetul dispare pe măsură ce devine gânditoare.

– Lăsând gluma la o parte? Presupun că, sinceră să fiu, nu prea bine. Am avut câteva ore cu el. Este un elev isteț, decent. Nu este obsedat de școală, sau ceva de genul ăsta. Cam are o expresie permanentă de jigodie, dar pe trăsăturile lui, este atrăgătoare, ceea ce… ar trebui să știi deja.

Aprob din cap cu privirea în pământ, mototolind punga de Skittles.

– S-a… enervat vreodată de față cu tine?

– Enervat? repetă Seema. Odată mergeam pe lângă automatele de mâncare și ciocolata lui s-a blocat. A lovit aparatul, dar când ciocolată nu a căzut, a plecat încruntat și…

– Cât de tare a lovit aparatul?

– Ăăă, normal de tare? Obișnuit de tare? Adică, nu stăteam acolo analizând: „Hmm, nu-ș' ce să zic, avem de-a face cu o lovitură de un nivel mai ridicat decât cel necesar“. Adică, Ella, ce se întâmplă? Se apropie de mine cu o expresie serioasă și își coboară vocea: S-a întâmplat ceva?

„Da? Nu?

Cum naiba să răspund la asta?“

– Îmi pare rău, Seema. Știu că nu prea are sens ce întreb. Închid ochii și îmi apăs pleoapele cu degetele. Ar trebui să-ți spun că nu am dormit deloc azi-noapte. Adică, literalmente, *deloc*. Adică, nici măcar nu mai am senzația că sunt om. Mi se pare că-mi pierd mințile.

Ochii mari ai Seemei devin calzi și se întinde ca să mă bată pe genunchi.

– Hei! Poți să-mi spui ce se întâmplă, știi. Gura îi zvâcnește într-o parte. S-a întâmplat ceva? Cu tine și Sawyer? Adică... s-a enervat? Pe tine?

Seema rostește fiecare cuvânt cu delicatețe.

Îmi reprim pornirea de a-l apăra pe Sawyer și mă gândesc la cuvintele Seemei.

Derulez cu viteză amintirile pe care le am cu el. În minte îmi apar imagini cu Sawyer de-a lungul anilor: Sawyer ursuz și tăcut după o ceartă cu Hayley; Sawyer țipând „Haide, mă!“, după ce echipa lui favorită a pierdut. Dar aș putea să mai numesc încă cinci băieți din această clasă care devin morocănoși când lucrurile nu merg așa cum vor ei.

„Cum rămâne cu cât de gelos a fost când te-a văzut cu Scott?“ Dar fusese mai mult decât atât, corect? Nu hotărâse el că trebuia să ne evităm reciproc? Și nu numai el țipase la mine în ziua aia, țipaserăm unul la altul în sala de clasă – *până am ajuns să ne sărutăm*.

Aia nu fusese furie, ci dorință reciprocă, dusă până la extrem. Fusese un baraj dărâmat și făcusem tot ce îmi stătea în puteri ca să dărâm acel zid dintre noi.

Gem din cauza confuziei și a sentimentului de vinovăție care îmi traversează corpul și îmi îngrop fața în palme.

– La naiba, Ella, șoptește Seema și mă atinge pe umăr. Ți-a făcut ceva Sawyer?

Îi spun adevărul.

– Nu, murmur eu răgușită. Nu, nu mi-a făcut nimic. Ca să fiu complet sinceră cu tine, Seema, a fost un vis devenit realitate.

Tremur în timp ce alung amintirile din noaptea anterioară.

Seema se uită la mine sceptică.

– A-haa.

– Nu, vorbesc serios. A fost minunat. Doar că...

Nu am cum să-i spun despre jurnal. Nu pot. Sinceră să fiu, nici eu nu ar trebui să știu. Sunt tentată, totuși, să menționez însemnările lui Hayley, pentru că vreau cu disperare ca cineva să clarifice povestea asta pentru mine. Aș da orice ca cineva să îl facă pe Sawyer pe care îl cunosc și cel despre care am citit, să se potrivească, să mă ajute să îl înțeleg, să-mi spună că poate în miezul nopții am interpretat greșit unele lucruri.

Dar numai eu pot să fac asta.

Înghit în sec.

– Mă gândesc întruna la Hayley. Și acum, la *el* și Hayley. Și mă întreb...

– A. Iar asta. Seema aprobă din cap cu înțelegere. Încă te simți prost din cauza a ceea ce se întâmplă între voi? Chiar și după conversația noastră? Interpretează tăcerea mea drept confirmare. Și acum stai trează toată noaptea? Din cauza vinovăției.

– Este... foarte greu să pun în cuvinte ce am pe suflet.

Oftez.

Seema se sprijină de rafturi.

– Ella, adică, înțeleg. Uite prin ce ai trecut. Nimeni nu o să aibă niște gânduri decente și raționale după așa ceva. *Cu atât mai puțin* o persoană anxioasă ca tine. E normal să o iei puțin razna. Dar asta nu face ca gândurile tale să fie corecte.

Mă lovesc peste frunte cu podul palmei.

– Aș vrea să-mi sting creierul.

– Poți. Vrei sfatul meu de expert? Spune-i creierului tău să-și țină fleanca și du-te la culcare. Seema ridică din umeri. Privarea de somn este o tehnică reală de tortură. Nu te uita așa la mine, vorbesc foarte serios. După două zile fără somn, unii oameni încep să aibă halucinații.

Poate Seema are dreptate. Poate trebuie să reevaluez totul după ce dorm și mănânc. Expir lent și îmi frec

fruntea.
– Stai așa, Seema, de unde știi atât de multe chestii despre tehnicile de tortură?
Ridic o sprânceană.
Ea rânjește.
– Nu-mi spune că nu ai făcut niciodată căutări morbide pe Wiki. Am aflat niște chestii complet aiurea, prietena mea. Recomand cu toată încrederea.
Râd, clătinând din cap.
– Mersi, Seema.
– Nu, eu îți mulțumesc. Domnul Price scuipă de fiecare dată când rostește un cuvânt care începe cu „P“. Și suntem la *valorile lui p*. Apucă punga de Skittles și o răstoarnă în gură. De ce crezi că stăteam în spate? Serios, ești liberă să mă salvezi de statistică, gen, de fiecare dată.
Restul zilei sunt într-o ceață amețită și amorțită. Sunt atât de epuizată, încât nu am nici măcar energie să protestez când doamna Langley mă bate la cap să mă înscriu la festivalul de toamnă de săptămâna viitoare, așa că încuviințez din cap vlăguită când spune: „Ce zici de taraba cu bezele, de dragul vremurilor de mult apuse?“
Când se sună în sfârșit de ieșire, devin instantaneu nervoasă, alertă. Sunt nerăbdătoare să mă duc să-l găsesc pe Sawyer. Inspir adânc în timp ce mă îndrept spre mașina lui, luptându-mă să-mi liniștesc bătăile inimii. Dar toată pregătirea pare să fie în van. Nu e nicăieri.
Sunt cuprinsă de talie de o pereche de brațe care mă strâng cu putere. Niște buze se freacă de urechea mea.
– Te-am prins, spune o voce groasă, familiară.
Icnesc, sărind din brațele care m-au cuprins și mă întorc spre Sawyer.
– Nu face asta, izbucnesc eu.
– Îmi pare rău! Nu aș fi făcut-o dacă aș fi știut, îmi pare foarte rău!
Are privirea plină de regret. Și acum regret ieșirea pe care am avut-o.
– Este în ordine, spun eu ezitantă, uitându-mă în jur. Sunt recunoscătoare că nu pare să ne fi observat cineva, toată lumea fiind prea bucuroasă că a scăpat de școală ca să se gândească și la altceva decât la drumul spre casă. Ar fi fost OK în orice altă zi. Doar că… nu am dormit deloc azi-noapte.

Expresia lui Sawyer se îmblânzește. În timp ce descuie mașina, părul întunecat și des îi cade peste față, încadrând perfect cicatricea. Aș putea înota în piscina ochilor lui de mahon în această clipă. Îl cunosc pe acest Sawyer. Acest Sawyer a fost imediat de acord să urce cu mine în vârful muntelui, chiar dacă este îngrozit de păianjeni și căpușe.

Ne așezăm pe locurile din față ale mașinii. Mă uit la el și nu mă pot abține.

Îmi arunc brațele după gâtul lui, îmi sprijin capul de pieptul lui și inspir izul delicios, luminos.

– Uaa, hei, spune el cu un hohot afectuos de râs.

Are atingerea atât de delicată când mâinile îi alunecă pe spatele meu, încât îl strâng mai tare. Mă sărută în creștetul capului.

– Îmi pare rău, din nou. Mă simt îngrozitor, îmi șoptește în păr.

– Știu, spun eu, dar mă îndoiesc că mă aude pentru că vocea îmi este înăbușită de tricoul lui.

„Acest Sawyer se simte îngrozitor atunci când mă sperie cu o îmbrățișare“, mă gândesc. Strâng pumnul pe sub tricoul lui și simt un huruit lângă obraz, un zumzet scăzut în pieptul lui.

– Deci, spune el, și ritmul vocii i se schimbă, ai avut vreun motiv anume din care nu ai putut dormi astănoapte, Graham?

Aud îngâmfarea din vocea lui.

Râd lipită de tricoul lui.

– Aș fi curios să știu dacă ai încercat șmecheria despre care ți-am spus, cu banana înainte de culcare, dar cred că am încercat asta aseară, spune el.

– O *banană*? mă retrag și mijesc ochii spre el. Nu suntem foarte siguri de noi?

Sawyer scoate un hohot de râs lătrat și pielea i se încrețește la coada ochilor în timp ce-mi cercetează fața. După câteva clipe, zâmbetul îi dispare.

– Chiar arăți obosită, Els. Tot frumoasă, desigur, adaugă repede, dar... ca și cum ai fi stresată.

Fața îi devine tulbure.

– E foarte posibil ca dacă nu mă culc în curând, sa încep să am halucinații, spun eu.

– Bine. Sawyer răspunde ca și cum tocmai i-aș fi spus că mi-e puțin sete și îmi trebuie o sticlă de apă. Întâmplarea face că, deși mașina mea este o rablă, locul din dreapta este incredibil de confortabil, spune el. Se apleacă să ajusteze scaunul. Aici am avut parte de cele mai confortabile sieste. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Este adevărat.

Locul din dreapta se lasă mai mult decât ar trebui, probabil, dar se transformă într-un pat confortabil. Sawyer găsește un hanorac vechi pentru cros în portbagaj, pe care îl folosesc drept pătură.

– Unde ne duci? șoptesc, iar pleoapele îmi devin mai grele cu fiecare cuvânt.

– Nu-ți face griji. Îmi dă la o parte o șuviță de păr de pe obraz și spune: Mama este acasă în seara asta. Nu trebuie să merg să stau cu fratele meu. Avem tot timpul din lume. Poți să dormi cât ai nevoie, Els. Nu-ți face nici o grijă.

Apoi zâmbește.

Adorm zâmbind, cu un sentiment de siguranță și căldură.

Când mă trezesc, afară e întuneric. Mașina are motorul la ralanti și luna împrăștie o lumină galbenă. Dar Sawyer nu este în mașină.

Mă ridic în capul oaselor, îngrijorată, până văd că e afară, vorbind la telefon. Mă relaxez. Probabil vorbește cu mama lui.

Ceea ce îmi aduce aminte de mama mea. Cu un val de panică, scot telefonul și găsesc un mesaj de la ea.

M: Hei, unde ești?

Nici măcar nu stau să mă gândesc înainte să tastez răspunsul.

E: Scuze! Am luat o tură de închidere la muncă. O să întârzii. Îmi pare rău că am uitat să-ți spun.

Mă uit la telefon și cele trei puncte clipesc în căsuța de răspuns, semn că mama îmi scrie ceva. Durează o vreme și mă pregătesc pentru o morală. Dar după o pauză lungă, singurul răspuns pe care îl primesc, este format din două litere.

M: OK.

Simt o împunsătură îngrozitoare de vinovăție și o suferință neașteptată. Cu un an în urmă, aș fi dat orice ca mama să ușureze presiunea, chiar și numai puțin. Se pare că am primit în sfârșit ceea ce-mi doream. A ușurat presiunea *complet*. Sunt surprinsă cât de dureros este de fiecare dată când o mint. Dar adevărul este că nu sunt fiica pe care a crezut că o are. Nu sunt nici cea care am crezut *eu* că sunt. O lecție dură pentru noi toți.

Cu un suspin, mă uit pe geam și îl privesc pe Sawyer în timp ce se plimbă de colo-colo. Umerii largi îi întind materialul tricoului. Simt o căldură care mi se acumulează în burtă atunci când mă surprinde uitându-mă la el, îmi aruncă un zâmbet strâmb și îmi face cu ochiul.

O clipă mai târziu se deschide ușa, iar Sawyer intră în mașină.

– Iat-o. Cum te simți?

Îmi rânjește.

– Mor de foame.

Abia acum îmi dau seama cât timp a trecut de când am mâncat ultima dată.

– Ei bine, sincronizarea este perfectă.

Sawyer se întinde spre locul din spate și scoate o pungă unsuroasă din care se înalță niște mirosuri îmbietoare. Abia în acest moment îmi dau seama că suntem în parcarea unui restaurant.

– Doamne, îmi place la nebunie Biscuits ’N Butter, gem eu. Spune-mi că ai luat clătitele cu cartofi.

Bag mâna în pungă.

– Drept cine mă iei, un amator? râde Sawyer de mine.

Iau o gură mare de mâncare și gem.

– Este extraordinar. Mulțumesc.

În timp ce mănânc, Sawyer îmi spune niște povești adorabile cu el și Callan. Când termin, căldura unei burți pline și un somn de câteva ore mă fac să mă simt un om nou. Mă simt mai bine decât m-am simțit de mult timp și sunt copleșită de un sentiment de afecțiune față de Sawyer, dacă este să fiu complet cinstită.

– Știi, spun eu, dacă asta este locația BNB care cred că este, piscina la care lucrez este chiar după colț.

– Serios? întreabă Sawyer, în timp ce privirea îi scânteiază de viclenie.
– Aha, spun. Serios.
Bagă mașina în viteză.
– Ai chef de o mică aventură?
Simt cum stomacul îmi este inundat de fluturi.
– Ce fel de aventură?
– Pune-ți centura și o să-ți arăt.
Mă simt mai puțin sigură când oprește mașina într-o parcare aproape liberă a centrului sportiv.
– Îngrijitorul din tura de noapte este încă aici. Arăt spre mașina lui Angus. Și nu este un om drăguț.
– Atunci ar fi mai bine să nu fim prinși.
În timp ce spune asta, Sawyer se întinde și îmi mușcă buza de jos. Trupul mi se aprinde din cauza acestui mic contact. Abia dacă observ când se dă jos din mașină și se îndreaptă cu mișcări de felină spre poarta piscinei exterioare.
– O, Doamne, murmur eu în timp ce îmi crește pulsul pe când mă dau jos și îl urmez.
– Pun pariu că știi codul, se strâmbă Sawyer, arătând cu capul spre tastatura numerică luminoasă de pe poarta neagră de fier forjat.
Mi se usucă gura.
– Îl știu, spun eu și ridic privirea spre el. Înclină capul, iar zâmbetul lui strâmb îmi provoacă împunsături în stomac. Dacă suntem prinși, spun eu cu respirația tăiată, este mai rău decât că o să-mi pierd slujba. Încălcăm proprietatea. Adică, vor chema poliția.
Se apleacă și îmi prinde lobul urechii cu dinții.
– Dar ești atât de bună la păstrarea liniștii, Graham. Închid ochii în timp ce fiecare nerv din corp mi se tensionează. El spune: Nu vom fi prinși. O să mă asigur de asta.
Fără să mai stau pe gânduri, tastez codul și ne furișăm în zona de piscină.
Toate luminile sunt stinse, inclusiv cele din apă. Chiar și după ce privirea ni s-a adaptat la întuneric, este dificil să vedem mai mult decât contururi și forme.
Ceea ce este păcat, pentru că se pare că Sawyer își dă jos toate hainele, mai puțin boxerii.
– Ce faci? strig eu șoptit, deși știu *exact* ce face.

– Grăbește-te, Graham, sâsâie el în timp ce se bagă în capătul adânc al piscinei. O păsărică mi-a spus că asta este o misiune strict secretă, iar tu stai acolo, complet descoperită.

Cu mâinile tremurând mă dezbrac și rămân în sutien și chiloți, după care adun hainele și le ascund în tufișuri. Mă las să alunec încet în apă și numai când mâinile lui Sawyer sunt pe spatele meu gol, îmi dau seama.

Sunt singură cu Sawyer Hawkins, în piscină, noaptea.

Și practic suntem amândoi dezbrăcați.

– Ai cea mai vagă idee, întreabă el în șoaptă în timp ce mă sărută pe gât, cât de irezistibilă ești? Ella, nu mă pot gândi la nimic altceva, decât să te ating.

Brațele mele alunecoase din cauza apei se înfășoară după gâtul lui și mă minunez de senzația pe care mi-o dă corpul lui, de cât de mult din pielea lui dezbrăcată alunecă lipită de a mea, de coapsa lui lipită de a mea, de presiunea pieptului meu lipit de suprafața plată a mușchilor lui.

Dintr-odată nu mai există nimeni în lume în afară de noi doi.

– Este atât de plăcut, spun eu minunându-mă, să mă mișc lipită de tine în apă.

Aproape din proprie inițiativă, îi cuprind talia cu picioarele.

– Doamne!

Sawyer geme.

Ne mișcăm sacadat în timp ce ne împingem unul în altul. Abia observ felul în care fețele noastre se scufundă din când în când în apă. Sawyer apucă marginea de beton a piscinei cu o mână, icnind.

– Vezi, prefer să te ating pe tine, decât să respir.

– Pot să-mi țin respirația sub apă secole întregi, spun eu, jucându-mă cu limba pe gâtul lui. Practic, sunt sirenă. Îi caut ochii întunecați în umbră, apucând elasticul boxerilor lui cu o mână și strecurând-o pe cealaltă mai jos pe abdomen. Putem face în apă lucruri pe care alții nu le pot face, spun.

– În acest caz, geme Sawyer, mișcându-mă în așa fel încât să mă agăț de gâtul lui, lăsându-mă pe spate în apă, trebuie să reluăm de unde am rămas aseară.

Se ține în continuare de margine cu o mână, dar cealaltă mână este peste tot.

Se urcă pe abdomenul meu, se strecoară sub sutien, explorând, strângând.

– Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos ca tine stând așa sub mine, gâfâie Sawyer lipit de gura mea.

Mâna îi alunecă în jos pe abdomenul meu, ajunge sub marginea lenjeriei.

– Și când te-am simțit, nu mi-a venit să cred cât de mult... cât de mult...

– Cât de mult te vreau? șoptesc, arcuindu-mă lipită de mâna lui, încercând să-i arăt.

– Aha, răsuflă Sawyer. Își strecoară mâna în chiloții mei și își lasă bărbia în piept când mă simte, înjurând violent. Ella, șoptește el, mișcându-și degetele, lipit de mine. Ești perfectă!

Nu am simțit niciodată așa ceva. Această presiune care crește, această senzație a unei promisiuni făcute, conștiința faptului că dacă persist, voi fi satisfăcută.

– Sawyer, șoptesc eu. Am un ton de parcă aș fi pe punctul de a plânge. Te rog.

– Ce mă rogi?

Are vocea mai răgușită decât am auzit-o vreodată.

– Nu știu, mă vait eu, sunet care îl face să își lipească dinții de falca mea. Nu știu, pur și simplu, te rog.

Respiră greu și mâna se mișcă mai repede. Închid ochii, pete de auriu și roșu îmi explodează sub pleoape, mușchii mi se tensionează lent, ca atunci când îți iei elan pentru o lovitură.

– Ești atât de frumoasă așa, Ella, spune și începe să pară și el plin de dorință. Haide, Ella. Vreau să fiu eu acela. Haide. Pentru mine.

Dacă ar mai exista vreun loc pentru cuvinte în mintea mea, aș întreba ce îmi cere. Dar simt un balon strălucitor care mi se umflă în întregul corp, devine tot mai mare și poate exploda în orice clipă.

Nu știu de ce, dar vreau să explodeze. Am nevoie să explodeze.

Inima îmi bate imposibil de repede, izbindu-se de cutia toracică. Piciorul stâng începe să îmi tremure, degetele sunt curbate dureros. Îmi dau seama vag de un sunet ascuțit, disperat, care începe să-mi iasă din gât.

Simt nevoia să-l strig pe Sawyer, pentru că nu există decât el, corpul meu și această imposibilitate pe care o creează. Și trebuie să știe că oricare ar fi direcția în care ne îndreptăm, sunt pe punctul să sar de pe platformă. Mă uit în jos la șinele caruselului, sunt pe punctul să mă arunc în gol. Acoperă-ți urechile; fitilul este aprins, iar scânteia a ajuns în sfârșit la artificii.

– Doamne, Saw…

O mână îmi acoperă gura, sunt răsucită brusc și Sawyer își lipește pieptul de spatele meu în timp ce se avântă spre colțul piscinei.

Deschid ochii, dar nu văd nimic în întunericul ca de smoală. Încerc să mă eliberez din strânsoare, dar mâinile de pe fața mea strâng mai tare. Apuc brațul lui Sawyer și trag, încercând să mă lămuresc ce se întâmplă. Strânsoarea lui este prea puternică.

Încep să mă alarmez. Mă izbesc de el, lovind cât pot de tare. Sawyer mă apucă de trunchi cu coapsele, surprinzător de puternic, și mă ține jos ca să nu mă pot mișca. Inima îmi bate cu putere în continuare, dar desigur, dintr-un alt motiv.

Îmi înfig unghiile în pieptul lui, și atunci mă eliberează.

– La naiba, la naiba, Els, ești OK? Îmi pare atât, atât de rău.

Îl împing la o parte.

– Ce naiba, Sawyer?

Mă agăț de beton.

– A ieșit îngrijitorul, spune Sawyer grăbit. Nu l-ai auzit pentru că erai… Își drege glasul. Dar a ieșit și nu am vrut să fii concediată și m-am panicat, OK?

Abia deslușesc fața lui Sawyer, dar chiar și în această lumină scăzută, observ cât de mari și îngroziți sunt ochii lui.

Corpul îmi este încă sensibil și tremură, atât de la panica reziduală, cât și de la amintirea mâinilor lui Sawyer. Un amestec derutant și amețitor.

Dar sunt în continuare puțin circumspectă.

– M-am speriat foarte tare, Sawyer.

Tot corpul i se dezumflă.

– Normal că te-ai speriat. Îmi pare *atât de* rău, Ella. Nu am știut ce altceva să fac. Se uită peste umăr. Cred că a plecat. Ascultă, te duc acasă, bine?

Expresia lui Sawyer este distrusă de vină. Când înoată până la capătul piscinei ca să se uite peste margine, păstrează o distanță respectuoasă. Arată ca și cum ar regreta sincer. Chiar mai mult.

Adevărul este că am fost luată pe nepregătite, dar nu am fost niciodată într-un pericol real. Și ar fi fost un dezastru să mă prindă Angus.

Sawyer ne-a salvat pe amândoi și tot i-a părut sincer rău.

– Ești sigur că a plecat? îl întreb.

Sawyer confirmă din cap.

– Sigur.

Îmi înfășor brațele după gâtul lui și îmi lipesc buzele de ale lui.

– Ella?

Sunt destul de aproape să văd lumina lunii reflectată în picăturile de apă care atârnă de genele lui lungi.

– Nu s-a terminat, șoptesc eu cu o voce răgușită.

Gâtul îi zvâcnește când înghite în sec.

– Ești sigură?

Îmi mișc corpul lipită de el, ca să-i arăt *cât* de sigură sunt.

Geme și mă răsucește ca să mă lipească de marginea piscinei.

– Ella, rostește Sawyer lipit de gâtul meu în timp ce reia de unde am rămas și sunt surprinsă când constat cât de repede reacționează corpul meu.

Surprinsă de faptul că întreruperea nu a atenuat senzațiile, ci într-un mod ciudat, le-a intensificat.

Pentru că nu trece mult timp și simt scântei aurii care îmi umplu corpul, Sawyer îmi înăbușă strigătele cu buzele în timp ce aproape plâng în extaz. Din nou nu-mi mai pasă de nimic altceva. Nu mai există nimic ce să conteze în afară de Sawyer, de degetele lui îndemânatice, de ploaia de stele care îmi acoperă câmpul vizual și de numele lui, iar și iar pe buzele mele.

CAPITOLUL 21

SAWYER

Mă opresc să iau niște benzină după ce am lăsat-o pe Ella acasă.

– Uită-te la tine, spune Ralphie, sprijinindu-se de tejghea. Iar zâmbești.

– Serios?

Fac o săritură în fața coșulețului cu jucării vechi pe care Ralphie îl ține lângă pachetele de gumă.

– Aha, zâmbești. Termină, o să-mi sperii clienții, își drege el glasul zgomotos, zvâcnindu-și mustața albă.

– Nu ai alți clienți, spun eu vesel, incapabil să-mi mut privirea de la talmeș-balmeșul de jucării jalnice.

Nu am acordat niciodată atenție acestui coșuleț, dar acum ceva îmi atrage privirile. Trag o jucărie din grămadă, un jeep metalic, pictat neîndemânatic astfel încât să arate ca un vehicul pentru safari.

Arunc un ochi dincolo de ambalajul de plastic și răsucesc jucăria pe toate părțile.

– Cât e ăsta, Ralphie?

Se uită la mașină cu ochii injectați.

– Cinci.

– Cenți?

– Dolari, idiotule.

Trage un fum din țigara electronică și umple aerul de fum cu aromă de struguri.

– Bine. Pun cardul de credit pe tejghea cu o plesnitură. O să cumpăr mizeria asta și douăzeci de dolari la pompa patru. Cititorul de carduri de la pompă e stricat, dacă vrei să știi.

Ralphie se uită la mine ca și cum aș fi luat-o razna.

– Serios? Pur și simplu? Nu te târguiești? Nu scotocești între scaunele mașinii după niște cenți? Nu țipi la mine că te jecmănesc?

Degetele brăzdate de vene violet ale lui Ralphie glisează cardul.

Ridic din umeri.

– Nu știu, Ralphie. Cred că lucrurile sunt pe calea cea bună. Închid ochii. Ella este prea incredibilă ca să-i spun lui Ralphie despre ea, așa că schimb subiectul și îl întreb: Ai fost vreodată la grădina zoologică din Atlanta, Ralph?

Bombăne, tastând pe casa de marcat cu câte un singur deget.

– Aha, nici eu. Şi nici Callan. Împing maşina de safari înainte şi înapoi pe tejghea. Dar o să-i placă. Ştii ceva? Întind un deget spre el. Şi mamei o să-i placă.

„Şi la fel şi Ellei", mă gândesc.

Ralphie mormăie, apasă ultima tastă şi casa de marcat scoate un sunet ascuţit şi muzical. Pun cardul în buzunar şi bat darabana în tejghea înainte să plec spre uşă.

– O seară frumoasă, Ralphie! strig peste umăr, râzând de uimirea de pe chipul lui.

Intru în bucătărie fără să mă opresc din fluierat. Mama este aşezată la masă şi cotrobăie prin poşetă, cu spatele la mine.

– Ei bine, iat-o pe minunata mea mamă. O strâng în braţe din spate. Întrebare. Care ţi se par mai amuzante, gorilele sau urşii panda?

– Sawyer, spune mama.

– Ai dreptate. Este prea greu să alegi. O apuc de mâini şi o învârt până ajunge lângă mine, mişcare de dans pe care o făceam împreună în glumă. Încă o întrebare: Ce este mai bine să mănânci în timp ce te uiţi la elefanţi? Îngheţată la con sau îngheţată sendviş?

– Sawyer...

– Din nou ai dreptate, este prea greu de ales! O întorc cu faţa la mine. Dar ghici ce, mama! Nu va trebui să alegi! Toate bacşişurile mele vor fi folosite de acum pentru *distracţie*! Sau, la naiba, poate mă alătur din nou echipei de cros. Opţiunile sunt *nelimitate*. Îi dau drumul mamei şi scot maşinuţa de jucărie din buzunar. Ascultă, spune-mi când primeşti oferta scrisă. Vreau să fiu de faţă când îi spui lui Callan. Am plănuit acest mic discurs surpriză cu chestia asta...

Aşez maşinuţa pe masă şi o împing până într-un şorţ împăturit de la Waffle House.

Clipesc. Este vechea uniformă de lucru a mamei, aşezată lângă poşeta pregătită şi termosul de cafea proaspăt făcută.

– Ce-i asta? Ai fost de acord să le mai dai două săptămâni? Ştii că nu eşti obligată. Mai ales având în vedere că noua ta slujbă va începe probabil...

– N-am primit-o, Sawyer.

Mama rosteşte cuvintele atât de repede, încât sunt sigur că am auzit greşit. Mă ţin de masa din bucătărie.

– Cum adică, n-ai primit-o? Ești perfectă pentru asta. Jonglezi cu orarele noastre și trei locuri de muncă. Programul unui idiot de director ar fi floare la ureche. Oricine își dă seama de asta. Oricine.

Îmi înfig degetul mare în cicatrice.

– Nu ți-am spus, dar nu primisem nici o veste de la ei. Am început să fiu nerăbdătoare, așa că am sunat-o în după-amiaza asta pe Betsy, care lucrează acolo la recepție. Mama inspiră tremurat. Mi-a spus că nu ar fi trebuit să-mi spună, dar... i-au oferit postul altcuiva. A spus că m-au plăcut, dar că aveau nevoie de cineva... cu diplomă de facultate.

– Nu, mamă. *Nu.* Încep să mă plimb de colo-colo prin bucătărie și spun: Este ridicol.

– Sawyer, nu ridica tonul, Callan doarme.

Mama are un ton ferm.

– Haide, mamă. Trebuie să facem ceva.

O apuc de mâini și constat cu uimire că mâinile mele tremură.

– Sawyer, spune ea cu vocea distrusă și izbucnind în lacrimi. Înțeleg. Sincer, înțeleg. Dar asta e viața, puiule.

– *Mamă.*

– O să fie bine. Își trage nasul. Pur și simplu o să facem ce-am făcut și până acum. Este OK, Sawyer. O să fie bine.

Mama întinde mâna să-mi șteargă obrazul. Când am început să plâng? Mă retrag din atingerea ei.

– Nu, spun eu, făcând câțiva pași în spate. *Nu.* Nu este OK. Nu mă pot opri din tremurat. Este un căcat.

Privirea mamei devine dură.

– Ai grijă la limbaj, Sawyer Hawkins.

Mă învârt în jurul ei.

– Dar așa este! Nu poți... nu poți să accepți pur și simplu, mamă. Pot eu să rezolv problema. Îți jur. Dă-mi numărul de la birou. Mă duc acolo personal, mâine. O să-l conving. O să-i spun nemernicului despre tot ce ți s-a întâmplat, de ce nu ai putut să te duci la facultate. O să-i spun că eu, că din...

– Nici gând, se răstește mama. Așa e viața, Sawyer, și dacă faci o criză nu schimbi în nici un fel lucrurile. Nu am primit jobul și asta este. Își pune poșeta pe umăr și își ia șorțul și cafeaua. Dacă ar fi trebuit să nu te am pe tine ca să primesc acest job, atunci la naiba! Nici un job nu

merită așa ceva. M-ai auzit, Sawyer Hawkins? Nimic nu contează mai mult pentru mine decât tine și fratele tău.

Se oprește puțin ca să mă fixeze cu o privire de oțel.

Dar singurul lucru pe care îl văd sunt umbrele vineții de sub ochii ei umflați de plâns. Are un rânjet pe care nu îl avea înainte. Îmi imaginez cum se desfășoară înaintea ei deceniile cu trei joburi și epuizarea stresului provocat de plata chiriei. Iubita mea mamă curajoasă. După tot ce a trebuit să îndure? Asta este viața ei?

Ceva se frânge în mine.

– Asta… este… o mizerie.

La fiecare cuvânt izbesc masa din bucătărie cu pumnul. La fiecare lovitură obiectele de pe masă, creioane, ruj, cutia de Advil, sar în toate direcțiile.

La ultimul cuvânt se aude un zgomot îngrozitor și masa se lasă într-o parte. Piciorul pe care l-am reparat împreună cu mama s-a rupt.

Sunt cuprins de un sentiment urât și înverșunat.

– Deci pur și simplu asta merităm? Mese rupte, nimic mai mult?

Observ porcăria de mașinuță de jucărie care se rostogolește pe masa strâmbă și simt cu val de dispreț de sine atât de intens, încât fierea mi se ridică în gât. O opresc.

– Și la naiba cu grădina zoologică, nu? Weekenduri, somn și numai nevoile umane de bază. La naiba cu rahatul ăsta!

Dau cu jucăria de perete și se face țăndări.

– Saw-Saw?

La câțiva centimetri de locul în care mașinuța s-a lovit de perete stă Callan, strângând cu mâinile transpirate maimuțica de jucărie, cu ochii căscați și expresia cea mai îngrozită pe care am văzut-o vreodată pe fața lui.

„Ce naiba era cât pe ce să fac?"

– Doamne, Callan, spun eu pe un ton sufocat. Callan, îmi pare rău.

Fața i se schimonosește și ochii se umplu de lacrimi.

– Amice, spun eu și întind o mână. Este în regulă, hai aici…

Dar când fac un pas către el, izbucnește în lacrimi și fuge de mine pe hol.

– Stai!

Dau să fug după el, când mama se aruncă în fața mea și mă oprește cu un braț, țipând.

– Oprește-te. Dan, stai!

Îngheț.

Ochii mamei sunt plini de lacrimi și este greu de spus cine se simte mai rău în această clipă. Mama nu-și mută brațul. Nu încearcă să se justifice. Nici nu am nevoie.

Ies în fugă din bucătărie, din casă, și-mi doresc să pot alerga pentru totdeauna, să nu mă mai opresc. Dar acesta nu este un adevăr de care pot să scap. Trebuie să mă confrunt cu el.

Cea mai mare temere a mea s-a adeverit.

Dan este numele tatălui meu.

Și în seara asta mama l-a văzut în mine.

CAPITOLUL 22

ELLA

S-a întâmplat din nou când stăteam de aleea de acces auto a casei mele, imediat după ce a plecat Sawyer. Doctorii au spus că orice lucru ar putea declanșa amintirile. Poate a fost vorba despre starea în care eram, tremurând din cauza aerului umed al nopții, cu nervii încă întinși după evenimentele serii, acea lamă ascuțită a plăcerii și fricii. Poate a fost vorba numai despre faptul că *venise naibii momentul* să-mi mai amintesc ceva din seara aceea.

Cine știe? Nu contează.

Ceea ce contează este că într-o clipă mă uitam la farurile din spate ale mașinii lui Sawyer în timp ce se îndepărta pe drum și în clipa următoare eram azvârlită într-o amintire la fel de vie ca cele dinainte și, brusc, mă aflam din nou la volanul mașinii mele, în noaptea accidentului.

Strâng volanul ca și cum viața mea ar depinde de asta.

Hayley țipă.

„Mergi mai repede", îmi urlă în ureche.

Se aude sunetul centurii de siguranță desfăcute.

Acum stau la birou în cameră și mă holbez la jurnalul lui Hayley care este în fața mea, închis. De cât timp stau aici? Douăzeci de minute? O oră? Șase? Nu contează. Tot nu sunt mai aproape să înțeleg ceva din toate astea decât eram când m-am așezat pe scaun, după ce am venit tremurând de pe alee.

Am părul țeapăn de la clor și hainele îmi sunt jilave. Și simt în continuare pielea volanului în palme. Îmi țiuie urechea dreaptă. A fost o amintire reală? Pentru că dacă a fost, de ce era Hayley atât de îngrozită?

Faptul că mi-am recăpătat câteva amintiri a ridicat noi semne de întrebare, fără să răspundă la întrebările existente. La fel ca jurnalul lui Hayley. De fiecare dată când citesc din el, în căutarea liniștii de care am o nevoie disperată, nu fac altceva decât să devin mai chinuită decât am fost.

Ridic mica agendă neagră și îmi trec un deget peste spirală. Nu am nici o îndoială că ceea ce am citit aseară este adevărat. Experiența lui Hayley, durerea, frica... Toate astea s-au întâmplat. Nu am avut nici o clipă vreo îndoială. De fapt, chiar asta este problema. Pentru că dacă o cred, cum naiba pot să-l sărut pe Sawyer sau să-l mai accept în viața mea?

„Ella, am cam trecut de momentul sărutatului", îmi șoptește o voce nefolositoare din mintea mea.

O cred pe Hayley, nu aș pune niciodată la îndoială cuvintele unei femei care își povestește experiența și... Ei bine, mă cred și pe mine. Ceea ce simt. Mai precis, ceea ce simt când sunt în preajma lui Sawyer. Sinceritatea lui, felul în care are grijă de mine, cât de pierdut pare când ne săru...

Scutur din cap cu putere. Trebuie să existe ceva ce-mi scapă. Este speranța unui neghiob disperat, dar tot am gândul:

„Doar încă o însemnare, Ella. Poate răspunsul este chiar în fața ta".

Vocea nefolositoare începe să fie puțin rațională. La urma urmelor, dacă Hayley explică faptul că Sawyer trecea printr-o perioadă proastă? El nu-mi vorbește prea mult despre detaliile trecutului său, dar poate ieșiseră la suprafață traume vechi?

Poate a făcut în secret terapie intensă și și-a îmbunătățit comportamentul? Poate menționează ceva ce ar aduce puțină lumină asupra amintirii pe care tocmai am recăpătat-o? Poate vorbesc prostii?

Strâng jurnalul lui Hayley la piept și sar în pat.

Există o singură cale să aflu.

CAPITOLUL 23

JURNALUL LUI HAYLEY

Vezi? Vezi? Doar trecea printr-un moment greu. A avut o zi proastă. Toată lumea face o criză în timpul unei zile proaste. Isuse, până și *E* a avut un moment sau două din astea. Mai ții minte când citea thrillerul ăla romantic în timpul verii? Stătea pe canapea lângă mine și eu căutam ceva pe Netflix, când a țipat dintr-odată și m-a speriat ca naiba.

– Trei zile de citit, *trei zile irosite*. Am stat trează noaptea pentru porcăria asta!

A aruncat cartea în partea cealaltă a camerei și a zgâriat peretele alb al camerei. Și asta a fost *E*, care are inima unui Cavalier King Charles Spaniel, iar eu am fost sincer speriată. Când am întrebat-o cu blândețe ce îi făcuse cartea, mi-a spus:

– Tocmai am citit cinci sute de pagini de acțiune care s-a construit lent, pentru ca singura scenă de amor să se termine chiar înainte de sfârșitul cărții.

– S-au sărutat? am întrebat.

– O dată. Și înainte să întrebi, nu, nici măcar cu limba.

E avea fața roșie de furie.

– În cazul ăsta, am spus eu solemn, dă-mi voie să-ți aduc cartea ca s-o poți arunca din nou.

A aruncat-o iar, cu atâta putere încât a dărâmat un tablou și mama ei ne-a făcut morală.

Ideea e următoarea: Dacă i se poate întâmpla lui *E*, poate să i se întâmple oricui.

Inclusiv lui *S*.

Iar de atunci treaba a mers mai bine decât oricând. Sinceră să fiu, cred că asta ne-a făcut să fim mai sinceri

unul cu altul. Nu văzusem niciodată această latură a lui, nu știam despre existența ei. Dar acum îl cunosc mai complet. Mai bine decât oricine altcineva. Am stat întinși în pat împreună și l-am mângâiat pe frunte rugându-l să-mi arate aspectele lui urâte, întinate, și spunându-i că nu va exista niciodată vreo parte din el pe care să nu o iubesc din toată inima.

A fost nevoie să-l conving. A fost nevoie să-l sărut. Să jur și să promit, dar în cele din urmă *S* și-a lăsat garda jos și s-a deschis față de mine.

Mi-a spus că atunci când avea șapte ani nu era destul de puternic să țină ușa închisă când tatăl lui făcea o criză de furie provocată de alcool, dar chiar și când era copil, știa că dacă într-o seară tatăl lui alegea să-l bată pe el, însemna că în acel moment nu o bătea pe mama lui.

Mi-a spus că nu-și amintește o vreme când să-l fi iubit pe tatăl lui, că sentimentele cele mai intense pe care le-a nutrit față de el au fost frica și ura, după care ușurare, atunci când a dispărut.

Și apoi, zece minute mai târziu, printre lacrimi, *S* a recunoscut că ar fi fost mai simplu dacă asta ar fi fost adevărat, dar că adevărul este întotdeauna mult mai complicat. Adevărul era că încă își aducea aminte cum îi sărea inima din piept când avea cinci ani și auzea cheile tatălui său răsucite în ușă când venea acasă de la muncă.

Erau lucruri oribile. Îngrozitoare. Lucruri care mă făceau să închid ochii.

Dar am ascultat. Și l-am sărutat în timp ce mi-a povestit.

– Nu poți să-mi spui nimic ce o să mă facă să te iubesc mai puțin, i-am promis.

I-am spus că mă făcea să mă simt mai puțin singură. Viețile noastre nu erau identice. În loc de un tată oribil care a refuzat pentru prea mult timp să plece, eu am avut mulți tați oribili care au refuzat să rămână.

– Aș vrea să dau vina pe Phoebe, i-am spus. Dar am recunoscut un lucru pe care abia îl recunosc față de propria persoană: Dacă aș fi fost mai ușor de iubit… nici unul dintre ei nu ar fi plecat.

– Nu mai contează, a spus *S* ținându-mă în brațe. Acum mă ai pe mine. Nu ai nevoie de altcineva.

Jur că există o conexiune psihologică între noi.

Nu pot să spun de câte ori s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni să primesc mesaj de la el exact când stăteam întinsă în pat noaptea, tânjind după el.

Vino afară.

Când mă strecor afară pe ușă, îl găsesc sprijinit de mașină cu un fir de floarea-soarelui în mână.

– Ce faci…

Dar nu pot să-mi termin propoziția, că el deja mă ia în brațe și mă sărută. Întotdeauna reușim cu greu să ne strecurăm pe bancheta din spate a mașinii înainte să ne năpustim unul asupra celuilalt. Și când am terminat, gâfâind și transpirați, întotdeauna se dovedește că ne-am așezat pe firul de floarea-soarelui. Întotdeauna sunt puțin tristă și mângâi petalele rupte, dar *S* îmi sărută clavicula cu un aer îngâmfat.

– Presupun că va trebui să-ți cumpăr alta, spune el.

Și întotdeauna îmi cumpără.

Odată eram la mall împreună cu *E*, la o partidă îndelung așteptată de cumpărături, numai noi două. *S* se simțise atât de prost din cauza ieșirii pe care o avusese, încât aproape insistase să planific o excursie pentru fete împreună cu *E*.

Găsisem câteva fuste și bluze pe care voiam să le probez, așa că în timp ce *E* se uita la pantofi, eu m-am dus la cabinele de probă. La câteva secunde după ce mi-am dat jos bluza, ușa cabinei mele s-a deschis și cineva a dat buzna înăuntru, acoperindu-mi gura înainte să apuc să țip.

– Șșt, nu-ți face griji, sunt eu, Hay! a șoptit *S* cu o privire plină de viclenie.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

– Ce faci? am șuierat eu. Ne întâlnim peste două ore!

– Știu, dar te-am văzut și nu am putut să mă abțin. Luam ceva pentru mama. Uitasem complet că și tu ești aici acum.

A început să-mi sărute gâtul și corpul mi s-a tensionat, așa cum se întâmplă întotdeauna în preajma lui.

– Nu pot să gândesc, a spus el, având în vedere că ești îmbrăcată numai cu o fustă, sutien și bocanci, arătând a naibii de sexy.

– Eram pe punctul să probez niște haine. Vrei să le prezint pentru tine?

– Mai târziu, a spus el.

S m-a întors cu fața la oglindă. Și-a sprijinit bărbia de umărul meu, fixând reflexia ochilor mei în oglindă.

– Simți asta? Și-a înfipt degetele în șoldurile mele în timp ce m-a tras în spate, lipindu-mă de el. Mi-am mușcat buzele ca să nu gem. Tu îmi faci asta, Hayley.

Am auzit cum își descheie fermoarul pantalonilor.

– Nu-ți muta privirea din oglindă, a șoptit el. Vreau să vezi cât de frumoasă ești când te răvășesc.

Și asta am făcut. Nu m-am uitat în altă parte nici măcar o secundă. A trebuit să-mi astupe gura cu mâna, altfel cu siguranță am fi fost arestați pentru comportament (extrem de) indecent în public, dar *S* îmi arătase din nou o cale a plăcerii care nu știam că există.

Am simțit fără îndoială o doză fierbinte de rușine când m-am strecurat afară din cabină și am văzut-o pe *E*, care a spus numai:

– Aici erai! Presupun că a fost o decizie grea. Îți place vreuna dintre haine?

Deci, vezi? Viața alături de *S* a fost făcută numai din flori și săruturi și mai mult decât atât, ha! Mă ține destul de ocupată. Fiind ocupată cu el, cu școala și cu câte un program cu *E* pe care reușesc să-l strecor ici-colo, a ajuns să nu-mi mai pese de toate mizeriile lui Phoebe. Ce ușurare!

De fapt, trebuie să mă opresc, pentru că tocmai am primit un mesaj de la *S*.

Este afară și ne ducem să mâncăm ceva. Mai multe, mai târziu!

Mi-e așa rușine!

Sunt atât de umilită!

Atât de pierdută!

Ce este viața mea, dacă singurul lucru la care pot să apelez într-un astfel de moment, este jurnalul?

Vreau să spun că tot ce am scris mai devreme este adevărat. *S* a fost perfect. Fericit. Am scris aici despre cât de minunate sunt lucrurile, literalmente cu câteva ore în urmă.

Uite cum s-a întâmplat.

Când am fugit afară să mă întâlnesc cu *S*, mi-am dat seama că era într-o stare de spirit proastă. Cui nu i se

întâmplă? În afară de asta, deja îl cunosc destul de bine. Știu cum să-l înveselesc.

– Ești bine? am întrebat când am intrat în mașină.

– Sunt obosit, a spus el. Am avut o zi lungă.

– Bietul de tine, am spus eu, vorbind serios.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz. Din păcate, acesta a fost exact momentul în care el a întors capul spre mine ca să verifice unghiul mort înainte să iasă cu spatele din parcare. Așa că am sfârșit lovindu-mă din greșeală cu nasul de obrazul lui.

– Îmi pare atât de rău! am spus pe un glas subțire exact în momentul în care el a urlat:

– Nu poți ca măcar o dată să nu fii o pacoste enervantă?

Am dat din cap în timp ce inima îmi bătea cu putere în piept. M-a durut, bineînțeles. Întotdeauna mă doare când este așa. Dar știu că nu este serios, și chiar dacă de data asta a fost un accident, are dreptate.

Este clar că pot fi o mare pacoste. Câteodată, chiar intenționat. Nu s-a mai întâmplat recent, normal, dar... ei bine, există un moment potrivit pentru toate.

Astea erau lucrurile la care mă gândeam în timp ce priveam în jos. Încercam să fiu foarte atentă la *S.* Nu sunt încă foarte bună la a prezice asta, dar câteodată pot să-mi dau seama cu ce categorie de criză avem de-a face. Dacă este o criză de categoria cinic, atunci după-amiaza este practic compromisă. Încercăm din nou a doua zi. O criză din categoria trei înseamnă că lucrurile ar putea s-o ia în orice direcție, dar cel mai probabil situația poate fi salvată. Categoria unu sau doi înseamnă că are nevoie numai de puțină tăcere politicoasă ca să se calmeze și pe urmă totul este bine.

Sinceră să fiu, nici nu-mi aduc aminte ultima dată când a fost o criză din categoriile unu sau doi.

Mi-am adus aminte să nu îngân și să nu-mi zgâlțâi genunchiul, ceea ce a necesitat destulă concentrare. Am mers mai mult decât în mod obișnuit, având în vedere că voiam să încercăm noul local Burger Shack de la câteva localități distanță. Însă drumul lung i-a făcut bine lui *S.* Când am ajuns în parcare mi-am dat seama că o parte din tensiunea pe care o avea acumulată în umeri dispăruse.

– La naiba, Hay, a spus după ce a pus mașina în modul parcare. Sunt cel mai mare nenorocit din lume. Îmi pare rău. Azi a fost nașpa. Mi-am vărsat nervii pe tine, când tu ești, literalmente, singurul lucru bun din viața mea. Apoi s-a aplecat să mă sărute. Nu ești niciodată o pacoste, a șoptit el.

Deci, categoria unu.

Sau așa am crezut.

L-am sărutat și eu, spunându-i că sigur că înțelegeam și că nu trebuia să se scuze, clar fusesem o pacoste. Adevărul este că sentimentul cel mai intens pe care îl simțeam era de ușurare. Ușurare că poate seara nu era ratată până la urmă și reușeam să mă relaxez puțin.

Am intrat în restaurant. El mă ținea de talie, iar eu aveam capul sprijinit de umărul lui. Lucrurile mergeau bine în acel moment. Stăteam la coadă, ne uitam la meniu, eram în brațele lui. Toate lucrurile păreau la locul lor.

– Cine este următorul?

S a fost drăguț și liniștit în timp ce ne-am plasat comanda.

Eu am așteptat mâncarea în timp ce *S* s-a dus să găsească o masă.

Am început să fredonez cântecul care se auzea la radio, legănându-mă în timp ce așteptam, încercând să nu mă gândesc prea mult la *S* și la felul în care izbucnise în mașină. Când a fost strigat numărul comenzii noastre, am luat tava. Am apucat câteva pachețele de ketchup, sare și muștar din raftul cu condimente și am observat că ne lipsea o porție de cartofi prăjiți. M-am dus înapoi la tejgheaua cu mâncare.

– Hei, i-am spus tipului de acolo, nu e mare lucru, dar cred că în spate sunt niște cartofi cu numele meu pe ei.

– Asta ar fi impresionant, a spus el, luând o pungă nouă de cartofi. Burger Shack nu mai face cartofi la comandă din anii ’90.

Apoi a pus o porție *extra large* pe tava mea.

– Ei bine, sunt client special Burger Shack în secret. Nu spune nimănui. Mulțumesc pentru porția mai mare.

– Cu plăcere, a spus el și mi-a zâmbit.

Nu am acordat atenție incidentului. De cum m-am întors cu spatele, am și uitat de tipul de la tejghea.

Dar nici măcar nu așezasem tava cu mâncare jos, când *S* m-a apucat de încheietură și m-a tras de la masă.

– Plecăm. Acum.

– Ce? Dar mâncarea noastră...

Oamenii s-au întors și au privit în timp ce tava a zăngănit căzând din mâna mea, iar cartofi prăjiți și un milkshake de vanilie s-au vărsat pe masă. „Bine că nu ne cunoaște nimeni aici", m-am gândit eu în timp ce mă usturau ochii din cauza lacrimilor provocate de umilință. Eram încălțată cu șlapi, așa că nu prea puteam să țin pasul cu *S* în timp ce mă târa afară din restaurant.

„Categoria cinci, categoria cinci", suna alarma din capul meu.

Mi-am stors creierii, întrebându-mă ce făcusem greșit. Astea erau momentele cele mai grele. Când credeam că făcusem tot ce aș fi putut, îmi amintisem tot ce îmi ceruse, respectasem toate limitele, și tot reușisem să-l supăr.

– Te rog, am implorat. Ce-am făcut?

S nu a spus nimic până când am ajuns la mașină.

– Nu face pe proasta. Știi ce ai făcut.

A deschis ușa din dreapta și m-a împins în mașină, după care nu a spus nimic până am ajuns înapoi pe drum. Mi-a aruncat o privire dezgustată în timp ce eram îngrămădită în scaun, încercând să-mi ascund lacrimile.

– Pur și simplu nu înțeleg. Te rog spune-mi, ca să pot corecta ce am făcut.

În timp ce a apăsat accelerația, furia lui s-a resimțit în zgomotul motorului.

– Cine era tipul cu care flirtai? a țipat în cele din urmă.

M-am tras de păr. Habar n-aveam despre ce vorbea, dar asta nu avea nici o importanță pentru el. Nu că ar fi putut câștiga cineva în acel scenariu. Dacă aș fi știut despre cine vorbea, i-aș fi confirmat paranoia. Dacă nu știam, însemna că mint.

Blestemată în ambele variante, singurul lucru pe care-l aveam era adevărul.

– Știu că nu mă crezi, am spus eu tremurând din cauza lacrimilor, dar jur pe tot ce am mai sfânt că nu știu despre cine...

– Orice i-ai spus, ți-a dat mâncare gratis. Ce i-ai promis, ha?

A oprit în parcarea casei mele cu scârțâit de roți.
– Stai, tipul de la tejghea?
Era ridicol. Mai mult decât ridicol.
Toată chestia era o poveste absurdă, grotescă. O comedie a erorilor.
Tipul cu cartofii prăjiți?
S chiar credea că aș fi riscat să declanșez o criză de categoria cinci pentru o porție de cartofi gratis?
Am izbucnit într-un hohot sumbru de râs, jumătate suspin, jumătate amuzament. Din ochi îmi curgeau lacrimi fierbinți.
– Nu mai râde, s-a răstit el la mine, încruntându-se.
– Nu pot..., am icnit între respirații dureroase.
Și nu puteam, chiar nu puteam.
– Nu mai râde de mine, a strigat S.
Și pentru că nu m-am oprit, și-a luat avânt și mi-a tras un dos de palmă peste față cu atâta putere, încât m-am lovit cu capul de geam.
Durerea mi-a explodat în ambele părți ale craniului. Și nici atunci nu am înțeles ce se întâmplase.
Nu mă lovise S. N-ar fi făcut așa ceva. Asta nu era ceva ce li se întâmpla fetelor ca mine.
Am râs atât de tare încât m-am lovit singură cu capul de geam?
Stupefiată, mi-am pus mâna pe față și am simțit ceva ud. M-am uitat în jos și am văzut o mică pată de sânge pe degete. Am simțit gust de cupru pe buză.
M-am uitat la S, așteptându-mă să văd remușcare, oroare, să-l văd că se dă de ceasul morții și spune că a fost posedat...
Dar el se încrunta spre tavan, în continuare plin de o furie seacă, cu fălcile încleștate și poate... puțin ușurat?
Atunci mi-a venit în minte tot ce se întâmplase. Felul în care mă gândisem la micile pachețele de sare care îi plac. Felul în care milkshake-ul de vanilie se vărsase pe masă. Faptul că eram chiar nerăbdătoare să mănânc niște cartofi prăjiți. Sunetul pe care îl scosese craniul meu când se lovise de geam. Durerea ascuțită care îmi spinteca tâmpla și devenea tot mai intensă.
Sufocând un suspin îngrozit, am deschis ușa mașinii și m-am împleticit pe asfalt. Am fugit până la ușa casei și

am încercat să înfig cheia în broască în timp ce mâinile îmi tremurau violent.

După ce am reușit să încui în urma mea, am fugit la mine în dormitor și m-am asigurat că toate încuietoarele de la geamuri și ușă erau închise bine. Aveam opt apeluri ratate de la *S*. Am închis îngrozită telefonul și l-am aruncat în dulap, ca și cum ar fi putut să se strecoare afară din aparat.

Și iată-mă acum, stau aici și scriu despre acest spectacol de groază despre care nu o să citească nimeni, niciodată. Tocmai m-am uitat în oglindă. Nu arată așa rău pe cât se simte. Am buza crăpată și o pată roșiatică în locul în care încheieturile degetelor lui mi-au lovit pometele, dar nu cred că voi face vânătaie. Se formează un mic cucui în locul în care m-am lovit cu capul de geam, dar e sub păr, așa că n-o să-l vadă nimeni.

Ceea ce nu înțeleg este faptul că mă simt jenată. Rușinată.

Nu că mi-aș fi imaginat vreodată că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta, dar înainte, când mă uitam la filme sau citeam știri despre tipi de rahat care le făceau asta femeilor, mă simțeam cuprinsă de furie, trebuia să mă ridic în picioare și să mă plimb prin cameră.

„N-aș permite niciodată cuiva să-mi facă una ca asta", îi predicam eu lui *E*. „L-aș omorî. I-aș omorî pe toți."

Și acum? Acum vreau să mă târăsc sub pat, să extirp această amintire din mintea mea ca să uit că s-a întâmplat, s-o șterg pentru ca nimeni să nu afle despre ea.

De ce simt această nevoie copleșitoare să spun iar și iar „îmi pare rău"? Nu lui *S*. Ei bine, poate lui *S* (asta este partea bolnavă). Nu știu. Este mai mult ca o scuză la modul general. Vreau să le spun că îmi pare rău tuturor persoanelor cărora li s-a întâmplat vreodată asta. Îmi pare rău că majoritatea au avut parte de tratamente mai rele decât atât. Îmi pare rău că sunt lașă. Îmi pare rău că v-am judecat.

Îmi pare rău că nu pot să-ți spun, *E*.

Ție vreau cel mai mult să-ți spun. Dar pur și simplu... nu pot.

Cum am ajuns așa? Cum ajunge oricare dintre noi ca singura speranță pe care o are să fie în niște foi de hârtie secrete, care vor ajunge într-o groapă de gunoi, necitite?

Ce să fac, jurnalule? Ce naiba să fac acum?

CAPITOLUL 24

ELLA

Trebuie să închid jurnalul înainte ca alte cuvinte de-ale lui Hayley să fie mânjite de lacrimile mele. Stau cu picioarele încrucișate la mine în pat, privind îngrozită în întuneric. Aș vrea să arunc agenda în dulap, la fel cum a făcut Hayley cu telefonul ei. Cuvintele sunt prea dure, sentimentul de vinovăție prea greu. Dar cum aș putea face orice altceva în afară de a-l strânge mai tare la piept?

„Hayley." Îmi lipesc jurnalul de burtă, iar muchiile lui se înfig în spațiul moale de lângă buric. „Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău!"

Hayley era îngrozită, pierdută și atât, atât de singură! Cum de nu am știut? Probabil a venit la școală a doua zi și a stat lângă mine în timp ce eu mă plângeam că aveam de scris o lucrare de șapte pagini în aceeași săptămână cu o mare competiție de înot. Este incredibil care sunt lucrurile care mă țineau trează noaptea înainte.

Sună alarma de dimineață și o nouă oroare mă cuprinde.

Sawyer.

Cum naiba o să pot să dau ochii cu el acum? Plămânii mi se contractă dureros și dintr-odată simt că nu am suficient oxigen.

Hayley a fost o persoană atât de realistă. Înțeleaptă într-un mod în care nici un tânăr de șaptesprezece ani nu ar trebui să fie. Eu mă simțeam ca un mormoloc, iar ea era ca una dintre acele broaște uimitoare din pădurea amazoniană, ale cărei culori superbe îți arată cât de extraordinare și letale sunt. A știut întotdeauna răspunsurile corecte și m-a asigurat întotdeauna că oricât de naivă aș fi fost, ea ar fi avut întotdeauna grijă de mine.

Nu am văzut-o niciodată speriată, nu am auzit niciodată nesiguranță în vocea ei. Și habar n-aveam ce se întâmpla cu Sawyer.

În afară de Hayley, nu era nimeni care să mă facă să mă simt mai în siguranță decât el. Chiar și apăsată de îndoieli, în anumite momente, dacă aseară mi-ar fi cerut să mă arunc de pe un pod, aș fi făcut-o.

Nu mă consolează deloc gândul că nu era vorba numai despre mine.

Sawyer ne păcălise pe toți.

Mă sperie o bătaie în ușă și ascund jurnalul sub saltea.

– Ella? Ești tot în pat?

Mama aprinde lumina și se încruntă când închid ochii, deranjată.

Midna intră în viteză de pe hol și sare în pat. O iau în brațe și îmi îngrop fața în blana ei caldă și mătăsoasă.

– Ce... Mama se întoarce când aude că-mi trag nasul. Doamne, Ella, ce s-a întâmplat?

Midna toarce, iar eu plâng mai tare.

Salteaua se lasă și simt o mână pe picior.

– Ești bolnavă? S-a întâmplat ceva?

Îmi mai trag o dată nasul și ridic privirea spre mama. Pare îngrijorată și derutată. Pentru o clipă îmi imaginez ușurarea pe care aș simți-o dacă i-aș spune tot ce am pe suflet. Să îi predau problema unui adult, apoi să mă ghemuiesc și să dorm o mie de ani.

Mama îmi strânge glezna, într-un gest care este pe jumătate încurajare, pe jumătate insistență, și pentru o clipă pasageră, iau în considerare să mă destăinuiesc. Să-i spun totul. Dar nu ar putea să treacă peste ceea ce am făcut cu Sawyer. Peste faptul că ne-am furișat la piscină, peste ceea ce *aproape* am făcut. Deja este atât de dezamăgită de mine.

Dar mai mult decât orice... de ce aș împovăra-o cu ororile jurnalului unei fete moarte?

Iau mâna de pe blana lucioasă și moale a Midnei, care se împinge cu capul în mine și se ghemuiește lipită de coapsa mea.

– Nu s-a întâmplat nimic, mamă, spun cu o voce răgușită. Nu mă simt bine. Nu sunt sigură că mă duc la școală azi.

„Sau că mă mai duc vreodată."

Mama pune dosul palmei pe fruntea mea.

– Ei bine, nu ai febră. Se încruntă și mă străpunge cu privirea. Dulceață, ce se întâmplă de fapt?

Numele de alint din copilărie și tonul ei interesat mă tentează să-mi vărs necazul. Pentru că asta este partea cea mai dificilă. Ea chiar vrea să mă ajute.

Dar nu poate.

Închid ochii.

– Nimic, mamă. Cred că am dormit prost.

Mama nu ar putea să treacă peste felurile în care i-am trădat încrederea. Peste felul în care am violat ideea fetiței inocente care am fost odată. Părinții mei ar...

Deschid brusc ochii.

Nu pot să vorbesc cu părinții mei. Dar există un alt adult la care pot să apelez. Unul care încă își aduce aminte cum este să fii tânăr și prost.

Sar din pat și le sperii atât pe Midna, cât și pe mama.

– La naiba! Tocmai mi-am amintit. Am test la științe politice azi. Nu pot sta acasă.

Mă duc grăbită la dulap ca să mă schimb.

Chipul mamei este traversat de durere. Dar numai pentru o clipă. Se ridică în picioare aprobând din cap, își îndreaptă cutele bluzei și expresia îi devine din nou fermă.

– Dacă ești sigură că ești bine... Autobuzul va veni în curând.

– Aha, spun eu absentă, trăgând blugii pe mine.

Dar nu trebuie să se îngrijoreze. În nici un caz nu o să pierd autobuzul. Autobuzul care mă va duce la persoana care știe ce este de făcut.

Imediat ce ajung la școală, mă duc la cabinetul domnului Wilkens. Are ușa deschisă și stă la el la birou. Tastează ceva la laptop și din difuzoare se aude muzică. Bine că e singur.

Bat la ușă cu mâna tremurând. Domnul Wilkens ridică privirea. Începe să zâmbească, dar se întunecă la față imediat ce îmi observă expresia.

– Ella, ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Nu. *Nu.* Simt o mare ușurare să-i spun adevărul. Sunt destul de departe de a fi bine, completez eu.

Privirea i se îmblânzește.

– O, Ella...

Se ridică și se duce în grabă să închidă ușa.

Stau ghemuită în scaun, cu brațele înfășurate în jurul corpului, încercând să-mi înăbuș hohotele cele mai violente de plâns. Domnul Wilkens ia un pachet de șervețele de pe birou și se așază în fotoliul de lângă mine.

– Poftim, spune el, iar eu apuc șervețelul pe care mi l-a oferit. Am o tonă de cutii din astea, așa că, te rog, poți să fii cât de mucoasă vrei.

Sughiț într-un hohot de râs, apoi îi dau înainte cu plânsul. Nu am deloc senzația că plâng prea mult, că nu îmi găsesc cuvintele suficient de repede. Domnul Wilkens așteaptă lângă mine, este o prezență blândă și răbdătoare. Se uită la mine neîntrerupt, dar nu am senzația că m-ar judeca sau ar încerca să-și dea seama ce este în mintea mea, ci că este câinele familiei. Este aici ca să mă protejeze și să se asigure că sunt bine.

Îmi dau seama în cele din urmă că nu trebuie să-i ascund nimic. Nu trebuie să am nici un secret. Este un spațiu sigur. Simt un val de recunoștință atât de puternic pentru existența lui, încât trebuie să-mi reprim pornirea de a-l îmbrățișa.

– Știți, spun eu cu o voce groasă, sunteți foarte bun la asta.

– Poftim?

Fac un gest vag spre încăpere.

– Nu știu, la asta. La ascultat.

Domnul Wilkens scoate un hohot de râs cald și plin de afecțiune.

– Adu-mi aminte să te rog să-mi faci următoarea evaluare profesională. Se uită intens în ochii mei. Dar, serios, ești bine?

– M-am cam... m-am combinat cu Sawyer.

Mă simt ca și cum aș vomita un diamant.

– OK... Domnul Wilkens clipește spre mine. Nu cred că ăsta era lucrul la care se aștepta. Clatină din cap și își revine. OK, spune din nou. Presupun că te simți... vinovată? Din cauza lui Hayley.

– Ați presupus corect. Foarte corect. Sunt prietena cea mai de rahat din toată istoria prietenilor de rahat.

Mă simt bine când spun asta. Este ca și cum aș fi în confesional.

– Bine, înțeleg că te simți incredibil de vinovată, Ella. Dar nu există nici un motiv să spui astfel de lucruri

îngrozitoare și, obiectiv vorbind, imposibile despre tine. Clatină din cap. Acestea fiind spuse, este absolut de înțeles că te simți vinovată. Dar hai să desfacem...

– A lovit-o.

– Poftim? Se oprește brusc. Cine a lovit pe cine, Ella?

– Sawyer a lovit-o pe Hayley. Habar n-aveam. *Habar n-aveam.* A fost atât de minunat cu mine, sincer, a fost băiatul visurilor mele, dar i-am citit jurnalul și *a lovit-o...*

– Ella, spune domnul Wilkens cu vocea joasă și serioasă. Liniștește-te. Reia puțin. Te cred. O cred pe Hayley. Dar acestea sunt niște acuzații serioase. De unde știi că Sawyer a abuzat-o fizic pe Hayley?

– Hayley a ținut un jurnal. Pe obraji îmi curg lacrimi fierbinți. Știu că nu ar fi trebuit... nu ar fi trebuit să-l citesc. Dar îmi este atât de dor de ea și pe urmă a început să scrie despre faptul că Sawyer a început să fie obsedat de control, gelos și apoi... apoi a lovit-o atât de tare încât i-a dat sângele!

Domnul Wilkens se albește la față.

– Sawyer a făcut asta? murmură el.

– Știu. Îmi duc un pumn de șervețele la gură. Mă simt ca o proastă.

– Nu te simți așa. Domnul Wilkens se ridică în picioare și își duce degetele la tâmplă. Nu cumva să te simți proastă, Ella. Nu tu ești vinovată pentru asta și nici Hayley... Nu este vina nimănui, doar a lui Sawyer.

– În toți anii de când îl știu am crezut că este persoana cea mai minunată... Cum a putut să ascundă asta atât de bine?

Îmi ridic călcâiele pe marginea scaunului și îmi sprijin bărbia de genunchi.

Domnul Wilkens se așază lângă mine și mă fixează cu o privire tristă și caldă.

– Din păcate, Ella, asta este ceva destul de obișnuit printre agresori. Când mi-am făcut masteratul, am lucrat cu victime ale violenței domestice într-una dintre rotații. Era ceva obișnuit ca prietenii și membri familiei să fie șocați când aflau că o persoană dragă era într-o relație abuzivă. Se lamentau despre cât de fermecător și minunat crezuseră că era agresorul. „Dar o iubea atât de mult", „Dar era atât de drăguț și amuzant". Domnul Wilkens înghite în sec și pare scârbit. Știu că nu este vina nimănui,

dar dacă era cineva care ar fi trebuit să-l vadă pe Sawyer așa cum este și să fie un sprijin pentru Hayley, eu ar fi trebuit să fiu acela.

Își trece o mână prin păr. Dar după o clipă, expresia i se liniștește.

– Îmi pare rău, Ella. Asta nu a fost o atitudine prea profesională din partea mea.

– Nu vă cereți scuze, șoptesc eu. Este plăcut că îi mai pasă atât de mult și altcuiva în afară de mine. Chiar dacă Hayley nu mai este.

Sunt impresionantă că îi pasă atât de mult.

Încuviințează din cap cu privirea în podea.

– Îmi pasă de toți elevii mei, din trecut sau din prezent. După o clipă se uită la mime. Ella, Sawyer te-a lovit?

– Nu, spun în timp ce trunchiul mi se scutură. Nu încă.

– Slavă Domnului! Știe că ai jurnalul?

– Nimeni nu știe, spun eu. Cu excepția dumneavoastră.

– Foarte bine. Se ridică și se plimbă prin spatele biroului. Este mai bine ca deocamdată să nu știe nimeni. Este lucrul cel mai aproape de o probă pe care îl avem. Dacă… dacă poate fi considerat probă. Se încruntă. Fără Hayley, mi-e teamă că nu ar avea nici o valoare în tribunal.

– În tribunal? Mă ridic în picioare panicată. Stați, domnule Wilkens, vreți să-l trimiteți pe Sawyer la pușcărie?

Domnul Wilkens se oprește și când îmi vede expresia, privirea i se înmoaie.

– Ella, spune el cu blândețe apropiindu-se ca să pună o mână pe umărul meu. Nici nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie totul pentru tine. Nu numai că ești prietenă cu el de mult timp, dar… sunt sigur că ai niște sentimente mult mai puternice pentru el în ultima vreme.

Îmi strâng pleoapele. Trebuie să articulez acest gând trădător, sau să-l las să putrezească în mine.

– Domnule Wilkens, șoptesc eu, am încredere în Hayley din toată inima. A fost prietena mea cea mai bună din lume. Dar asta pare o acțiune pripită… Dacă… dacă există și cea mai mică posibilitate… oricât de mică… să fie un fel de neînțelegere? Posibilitate ca eu… să fi încurcat ceva sau să fi citit ceva greșit sau…

– Ella. Mă strânge de umăr și are vocea plină de o înțelegere care-mi sfâșie inima. Înțeleg. Să-l conciliezi pe Sawyer pe care îl cunoști cu acest adevăr urât și ascuns despre el… este o imposibilitate care ar fi greu de acceptat pentru oricine. Nu ești singură în asta. Sunt mulți oameni care cunosc derutarea și suferința pe care le simți tu acum. Asta nu te face un om rău. De fapt, întâmplarea face că eu cred că asta te face un om bun, spune el întinzându-se după cutie ca să-mi mai ofere un șervețel. Vrei să vezi partea bună din orice om, în ciuda faptului că te confrunți cu adevăruri dureroase.

Simt că mi se urcă fierea în gât. Înghit în sec și accept cu greu faptul că Sawyer a lovit-o pe Hayley, iar eu am tânjit după atingerea lui.

– Ella, ești o fată foarte isteață. Strălucitoare, conform spuselor directorului Cantrell. Dar în această situație trebuie să ai încredere în profesioniști. Poate că nu am putut să o ajutăm pe Hayley, dar putem avea grijă ca asta să nu i se mai întâmple altcuiva. În timpul rotațiilor pe care le-am făcut, am mai aflat și că agresorii ca Sawyer nu își schimbă comportamentul. În afara cazului în care se întâmplă un miracol, Sawyer va face asta din nou. O să-ți facă asta chiar ție.

Mă lupt cu pornirea de a mă închide în mine, de a mă ghemui. Nimeni nu poate să facă asta pentru mine.

„Nu te-am putut salva Hayley, dar pot să salvez alte fete."

Înghit cu greu și ridic bărbia.

– Ce trebuie să fac?

Domnul Wilkens înclină din cap cu o expresie sumbră, dar plină de mândrie.

– Ai un loc bun în care să ascunzi jurnalul?

– În camera mea, da.

– Este suficient deocamdată. O să-l contactez pe unchiul meu, Rick, de la secția de poliție. Nu știu absolut nimic despre felul în care funcționează această legislație, ce poate fi făcut, dacă *poate* fi făcut ceva, mai ales având în vedere faptul că Sawyer este minor… Clatină din cap, frustrat. O să-i cer părerea, o să-i spun care este situația, să văd dacă este ceva ce școala sau organele abilitate pot să facă…

– Dacă a încălcat proprietatea la piscină, după program, izbucnesc eu.

Domnul Wilkens ridică o sprânceană.

– Ai vreo dovadă?

Mi se înroșesc obrajii de rușine.

– Nu ceva care să nu mă incrimineze și pe mine.

Se uită fix la mine gândindu-se, apoi clatină din cap.

– Nu e nevoie să-ți periclitezi viitorul. O să-mi vină mie o idee. Tu fii puternică și fă tot ce poți ca să te concentrezi pe școală. Face o pauză, apoi: Ella, sunt sigur că nu este nevoie să spun asta. Dar de acum trebuie să păstrezi distanța față de el. Prioritatea este siguranța ta.

Când tresar, domnul Wilkens se lasă înapoi în scaun, lângă mine.

– Ai fost atât de puternică. Lucrurile prin care ai trecut ar fi distrus pe majoritatea oamenilor. Ar trebui să fii mândră de tine.

– Mulțumesc, spun eu simțindu-mă îngrozitor.

Înclină capul.

– Este cineva acasă care poate să fie un sprijin pentru tine? Ai alți prieteni? Sau… sau rude? Sau…

Lasă fraza neterminată când vede adevărul pe fața mea.

Nimeni. Nu am pe nimeni. Părinții mei m-ar scoate de la școală și m-ar trimite în celălalt colț al țării. Jess este foarte tânără și inocentă. Deja am fost o povară uriașă pentru Seema. În afară de asta, este preocupată de termenul limită care se apropie pentru admiterea preliminară la UGA[8].

Există o singură persoană la care aș fi putut să apelez. Dar știm deja asta, nu-i așa?

– Poftim. Domnul Wilkens bagă mâna în buzunar și-și scoate telefonul. Uite. Tastează numărul tău.

Fac asta, iar el mă apelează. Simt telefonul vibrând lipit de coapsa mea.

– Acum ai numărul meu. Când începi să te simți singură, derutată sau speriată, folosește-l.

Ating telefonul din buzunar. Am senzația că este un colac de salvare. O parașută. Mă simt amețită de ușurare.

Domnul Wilkens se uită la mine cu o privire caldă și fierbinte.

– Ai grijă de tine, Ella.

Este o recomandare atât de simplă, dar în clipa asta nu știu cum o să mă mai simt vreodată în siguranță.

CAPITOLUL 25

ELLA

În oricare altă viață sau univers, seara asta ar fi perfectă. Este nefiresc de frig pentru o seară de sfârșit de septembrie în Georgia și mirosurile de vată de zahăr proaspăt făcută și de cidru de mere sunt aduse aici de vântul răcoros de toamnă.

Pare că toată școala este prezentă pentru festivalul de toamnă. Majoritatea angajaților se învârt de colo-colo. Doamna Langley m-a îmbrățișat scurt la începutul serii, iar brățările i-au zăngănit în timp ce mi-a mulțumit din nou pentru că am venit. Domnul Wilkens m-a salutat din cap de la postul pe care îl are la cabina de bilete. Nia, Beth și Rachael m-au îmbrățișat grăbite înainte să plece spre labirintul de porumb, iar Seema mi-a făcut cu mâna de la standul de vată de zahăr. Jess și Kelly mi-au adus bezele înainte să se alăture prietenilor lor, în mulțime. Toată lumea râde și este fericită, până și Scott, care a ridicat deasupra capului ursul pe care l-a câștigat la aruncarea inelelor de parcă ar fi cupa Stanley.

Eu nu aș putea fi mai nefericită.

Abia dacă observ trupa de bluegrass care cântă în partea cealaltă a terenului și oamenii care bat din palme în ritmul banjoului strident și al viorilor săltărețe. Huruitul tractorului cu fân, apa care țâșnește de sub merele care saltă în lighean și țipetele de bucurie care se înalță din labirintul de porumb... toate se estompează în fundal.

Singurul lucru pe care îl observ acum este Sawyer, la două standuri distanță de mine, vânzând mere pe băț.

Ieri am ieșit amețită din cabinetul domnului Wilkens. M-am simțit ca și cum m-aș fi luptat cu un urs, încercând să accept noua realitate, faptul că Sawyer este periculos și că pot să mă protejez numai păstrând distanța față de el.

Dar acum, după ore întregi în care am vândut pungi cu biscuiți graham, bezele și ciocolată și am fost atentă la Sawyer, simt că-mi pierd mințile. M-am uitat la el în timp ce mă prefăceam că-mi aranjez sertarul cu mărunțiș, iar acum pur și simplu nu îmi dau seama. Nu zâmbește prea mult în seara asta, ceea ce înseamnă că atunci când o face, mi se oprește inima în loc. Vorbește încet și politicos în timp ce vinde mere pe băț și este greu să nu mă topesc atunci când îl urmăresc în timp ce interacționează cu copiii.

În clipa asta Sawyer se întinde peste tejgheaua de lemn spre o fetiță care o ține de mână pe mama ei și arată cu timiditate spre mărul pe care îl vrea. Expresia lui Sawyer e deschisă și plină de afecțiune, gura curbată tresare în timp ce-și reține un zâmbet.

Smulge mărul cel mai roșu dintre toate și se apleacă să i-l ofere fetiței. Ea îl apucă nerăbdătoare, dar este mai greu decât se aștepta și îi cade din mână, aterizând pe pământul plin de praf și paie de fân.

Fetița se uită disperată când la mama ei, când la Sawyer. Mama se apleacă și nu aud ce spune, dar atunci când fetița izbucnește în lacrimi, este evident că nu mai primește alt măr.

Sawyer privește de la una la alta și verifică dacă se uită vreun profesor în acea direcție. Când constată că este în siguranță, apucă două mere și le întinde mamei. Probabil câte unul pentru fiecare. Respinge orice încercare de refuz din partea mamei și se apleacă în față, zâmbind în timp ce-i șoptește ceva fetiței. Îmi imaginez că îi spune pe tonul acela cald și catifelat al lui că mărul este greu și pentru el, dar dacă va folosi ambele mâini, o să fie mai mult decât suficient.

Mă întorc, incapabilă să îl mai urmăresc. Dacă o să mai văd și numai o secundă adorația în ochii acelei fetițe, o să uit tot ce mi-a spus domnul Wilkens. Și trebuie să fiu puternică.

Mai ales când văd cine vine spre standul meu: Sean și Phoebe. Nu-mi vine să cred că sunt aici. Dar de ce sunt șocată? A devenit tot mai clar că Phoebe a făcut întotdeauna numai ce a vrut și *la naiba* cu ceea ce simt alții.

Gura lui Phoebe este contorsionată într-un zâmbet ironic și se leagănă la fiecare pas. Pare... ei bine, pare beată, dar este de asemenea, frumoasă. Părul arămiu este prins la ceafă într-o coadă de cal, iar rochia cu imprimeu floral îi scoate în evidență formele. Are unghiile făcute și machiajul impecabil. Aproape că pare prea aranjată pe lângă Sean, care este îmbrăcat cu o geacă de blugi tocită Timberlands și are același gen de ceas ca al lui Scott, pe care mă mir că și-l permite. Phoebe se apropie de stand în timp ce Sean rămâne în spate și fumează sprijinit de un aranjament cu dovleci, urmărindu-mă atent din priviri.

Când Phoebe se sprijină de tejgheaua standului meu, simt izul grețos de alcool în respirația ei.

– Două bezele, fato, spune ea pe un ton disprețuitor.

Nu mă pot abține și strâmb din nas în timp ce deschid o pungă nouă de bezele.

Phoebe ridică o sprânceană.

– Știi, dacă te mai încrunți așa, o să faci riduri. Cine o să te mai vrea atunci?

Din nou, nu ar trebui să mă mir. Dar simt o furie amară care se intensifică atât de repede, încât rup fără să vreau biscuitul de graham pe care îl am în mână.

– Dacă cineva reduce valoarea unei ființe umane la calitatea pielii, nu vreau să am de-a face cu acea persoană. De fapt, asta mă face să-mi doresc riduri mai repede, ca să pot s-o ocolesc.

Phoebe cotcodăcește.

– Cum e citatul ăla? „Tinerețea e irosită pe tineri"? Caută-mă când te apropii de șaizeci de ani și ești singură de zeci de ani. Atunci să-mi spui cât de mult îți plac ridurile.

Sean pufnește din spatele lui Phoebe. Mi se înfierbântă sângele și mă uit urât la el.

– Aș prefera să fiu singură toată viața decât cu unii bărbați, mormăi eu.

Phoebe se uită după privirea mea și ridică din umeri.

– Cine, Sean? Sigur, nu e un sfânt. Dar nici eu nu sunt. Ne înțelegem unul pe altul.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care mi le-a spus Sawyer despre Sean, la felul în care o pândea pe Hayley când ieșea de la baie înfășurată în prosop, cum Phoebe știa, dar nu-i păsa, și ceva plesnește în mine.

– Hayley merita ceva mai bun decât tine. Iar tu nu ai meritat-o deloc.

Phoebe își dă ochii peste cap.

– Iar eu meritam ceva mai bun decât pe mama mea și așa mai departe, este povestea cea mai veche din lume, fetițo. Râde. Crezi sau nu, ăsta este unul dintre finalurile fericite. Hayley a scăpat de suferința vieții, iar eu am mai primit o șansă.

Rămân fără aer în plămâni. Mă gândesc la Phoebe când stătea la ea în bucătărie, prea distrusă ca măcar să intre la Hayley în cameră. Fusesem atât de șocată de starea ei. Dar mă gândesc la vorbele bunicii mele despre iubire, la faptul că nimic nu este simplu în legătură cu acest râu întortocheat și complicat, cum unele ape sunt liniștite, unele sunt periculoase.

Și acum văd că unele devin sugrumate de baraje ridicate de cei care decid până la urmă că iubirea nu a fost niciodată nimic mai mult decât o povară.

Îi dau bezelele lui Phoebe, apoi mă îndrept de spate.

– Dacă nu mai cumperi altceva, o să te rog să pleci.

Phoebe înțepenește, iar expresia i se ascute de furie. Pentru *asta* se supără?

– Nu plec nicăieri, scuipă ea. Nu primesc ordine de la o mică…

– Bine, e suficient. Niște mâini puternice mă apucă de umeri și mă trag în spate după care Sawyer pășește în fața mea cu expresia întunecată de furie. Ești beată. Te rog să pleci.

Phoebe se uită batjocoritor la Sawyer exact când Sean apare lângă umărul ei, tensionat și alert. Phoebe își mută privirea de la mine la Sawyer și înțelegerea situației îi luminează trăsăturile. Se întoarce spre mine când vorbește.

– O mică ipocrită, spune ea. Nu au trecut nici șase luni de când a murit Hayley și deja îi porți bijuteriile și te apleci pentru iubitul ei…

Nu îi mai suport cuvintele. Ies din spatele tejghelei, cu speranța să-i fac semn unuia dintre profesori ca s-o escorteze pe Phoebe afară din incintă. Îl observ pe antrenorul Cud la câteva standuri distanță, întinzând cidru de mere uneia dintre fetele din echipa lui de alergări. Perfect.

– O, nu, n-o să faci asta. N-o să scapi de mine.

Vocea beată a lui Phoebe devine mai puternică și înainte să-l pot chema pe antrenor, se lansează asupra mea. Mă retrag icnind.

Sawyer sare între noi, iar Sean o cuprinde pe Phoebe cu brațele și o trage în spate cu o expresie amuzată pe față.

– Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să mă uit la voi două când săriți una la alta, dar aici nu este locul, spune Sean în timp ce Phoebe se zbate la el în brațe.

O ghidează de lângă pe noi, iar Phoebe înjură de mama focului, atrăgând privirile elevilor și părinților deopotrivă. Scott, care tocmai s-a depărtat de un grup de tipi din ultimul an ca să urmărească ce se întâmplă, se holbează după ei cu gura întredeschisă și o expresie indescifrabilă pe față.

Înainte ca Sean și Phoebe să dispară în mulțime, Sean se mai uită o dată în spate la mine și îmi face cu ochiul.

CAPITOLUL 26

ELLA

Pentru o clipă, Sawyer și cu mine stăm unul lângă altul gâfâind uimiți.

– Asta… aste e o femeie oribilă, spune Sawyer după o clipă. Ești bine, Ella?

– Aha, spun eu cu glas subțire.

Când Sawyer se uită la mine, sunt șocată să văd cearcănele întunecate de sub ochii lui și îngrijorarea expresiei. În mod ciudat, arată exact cum mă simt eu, ca și cum nu ar fi dormit de zile bune. Dar ce, mai exact, îl ține treaz?

– Ei bine, urăsc faptul că trebuie să spun asta, dar cred că este o seară obișnuită de joi pentru Phoebe. Sawyer expiră. Mă bucur că ești bine. N-am avut ocazia să vorbesc cu tine în ultimele două zile. Râde relaxat, dar simt că în spatele râsului este o întrebare. Mi-a fost dor de tine.

Întinde mâna să-mi dea părul la o parte de pe obraz și tresar involuntar.

Expresia lui Sawyer se schimonosește pentru o fracțiune de secundă. Pare atât de rănit și derutat și, Doamne, nu este singurul.

– Îmi pare rău. Îmi înfășor brațele strâns în jurul corpului. Sunt încă afectată de ceea ce a spus Phoebe.

Sawyer încleștează pumnii.

– Nu da importanță. Sunt îngrozitori.

Sunetele festivalului care se apropie de sfârșit umplu spațiul dintre noi. Zgomotele tractorului au dispărut și au fost înlocuite de strigătele fermierului care le spune fiilor lui să nu mai arunce fânul din căruță cu atâta neglijență. Trupa și-a împachetat instrumentele. Murmurul mulțimii este mai profund, mai matur, acum, că majoritatea copiilor au plecat.

– Hei, deci înțeleg dacă nu ai chef, dar... Sawyer bagă mâna în buzunar și scoate două bilete pentru labirintul de porumb. Am luat două din astea pentru noi. Tura noastră practic s-a terminat, așa că... M-am gândit că poate vrei să... nu știu, să ne pierdem în câmpul de porumb împreună?

Vântul rece se întețește și aduce mirosul lui delicios de piele afumată peste tejghea. Într-o aducere-aminte viscerală, retrăiesc senzația puternică și unică a acelui iz pe care îl simt când îmi lipesc fața de gâtul lui, faptul că mirosul și gustul sunt la fel de plăcute atunci când sunt amestecate cu sarea de pe pielea lui.

Îmi aduc aminte că nu demult singurul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să mă pierd în orice fel de labirint împreună cu Sawyer Hawkins. Iar acum, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le-a spus domnul Wilkens, la jurnal... în mine se dă o luptă.

– Ella, ești sigură că ești bine? Ești verde la față.

Sawyer se uită în jur după un scaun pe care să mă așez, iar mișcările lui sunt pline de nerăbdare și smucite. Se întoarce cu una dintre buturugile uriașe care sunt împrăștiate prin parc.

– Poftim, mormăie el, dând drumul buturugii pe jos.

– Mersi. Mă uit în jur la pungile de bezele și biscuiți împrăștiate. Am nevoie de o clipă după care o să strâng pe aici, spun eu.

– Stai jos, repetă Sawyer. Mă ocup eu.

Are zâmbetul discret și strâmb, iar lumina lunii îi transformă cicatricea într-o tăietură argintie deasupra sprâncenei. „Încă nu am sărutat-o", îmi vine în minte un gând trădător, nedorit, și mă las pe buturugă ținându-mă de stomac.

Îl urmăresc în timp ce demontează metodic și plin de atenție standul meu. Înțepătura de îndoială pe care o simt în piept n-o să dispară. Poate sunt proastă, poate sunt naivă, dar... trebuie să văd cu ochii mei. Am nevoie de dovadă. Nu numai pentru domnul Wilkens, ci, mai ales, ca să se facă ceva în legătură cu asta.

Îmi dau seama că îmi trebuie... îmi trebuie pentru mine.

„De ce altă dovadă ai nevoie? Ai citit jurnalul. L-ai auzit pe domnul Wilkens. Ce îți mai trebuie? Să ajungi cu o factură de la spital? O dovadă mai permanentă?"

– Gata! spune Sawyer, și încerc să-mi ascund sperietura. Dar este vigilent și observă, așa că mă întreabă: Scuze. Tot nervoasă? Poate... poate nu mergem în labirintul de porumb atunci? Se uită cu jind peste umăr la tulpinile de porumb care sunt aliniate la orizont. Putem să mergem anul viitor...

– Ella!

Seema vine lângă noi, îmbrăcată cu un hanorac-rochie grena. Este flancată de un grup de prieteni pe care îi recunosc din echipa de lacrosse a școlii. Seema are în mână bilete pentru labirintul de porumb.

– Eu și fetele o să băgăm o fugă prin porumb înainte să se închidă locul ăsta. Ce zici? Seema își smucește capul spre Sawyer. „Tracțiuni" poate să vină și el, normal.

Sawyer ridică o sprânceană întunecată spre mine. „«Tracțiuni»?", mișcă el buzele, încrucișând brațele.

Mă foiesc pe buturugă, ștergându-mi de blugi palmele transpirate. Poate o să fiu OK într-un grup mare de oameni. Sau poate sunt cea mai mare idioată din lume.

Seema geme.

– Haide, Ella. Se apropie și mă atinge cu palma în creștet. Este cea mai frumoasă noapte a anului de până acum, iar tu arăți de parcă te-ai uita la antrenorul Cud în timp ce se cacă. În plus, am auzit ce s-a întâmplat la standul tău mai devreme. Se înmoaie în timp ce mormăi,

jenată de faptul că bârfa a făcut deja ocolul parcului. Dă-i încolo. Hai să terminăm seara într-o notă bună.

Arunc o privire spre Sawyer. Se uită la mine cu ochii lui ciocolatii mari și plini de speranță.

„Am nevoie de o dovadă."

– OK, spun dând din cap.

– Grozav! Seema bate din palme. Dar ai putea să te porți ca și cum te-aș duce să te distrezi cu prietenii tăi la un festival de toamnă, și nu la ghilotină?

Sawyer se apropie de mine în timp ce mergem spre intrare. Fac un efort conștient să nu tresar atunci când degetul lui mic se freacă de al meu într-o cerere nerostită. Trebuie să estompez sentimentul de suspiciune dacă vreau să obțin vreun răspuns în seara asta, așa că îmi împletesc degetele cu ale lui, gest care îl face să se relaxeze vizibil.

Seema face prezentări rapide în timp ce mergem spre labirint, dar după câteva secunde tace din gură.

– Uau, spune ea, exprimând ceea ce gândim cu toții, chestia asta este înfricoșătoare.

Majoritatea vizitatorilor au plecat, iar tăcerea este palpabilă. Pereții înalți ai labirintului blochează orice sunet sau lumină care ar putea veni de la festival. Aici pătrund numai lumina lunii și foșnetul ocazional al tulpinilor uscate atunci când vântul rece de toamnă șuieră printre frunze.

Inima începe să-mi bată cu putere.

– Ei bine, labirintul ăsta nu o să se rezolve singur, fraierilor.

Seema înaintează pe coridorul lung, unde ajungem la prima intersecție. În centru este un panou cu o întrebare de cultură generală.

„Dacă ai cunoștință de întrebarea noastră legată de Georgia, nu o să te rătăcești. Alege răspunsul corect și vei merge pe drumul corect!", citește Seema grupului.

– OK, georgienilor, ați face bine să vă cunoașteți statul. Prima întrebare e grea. „Care râu este cel mai adânc și are cea mai mare viteză din toată partea nordică?"

– Mergem la dreapta, spun eu încet, cu stomacul strâns.

Seema se încruntă la mine.

– Nu am de gând să mă pierd din prima, Ella, așa că asigură-te că ești super sigură...

– Are dreptate. Suntem siguri.

Când Sawyer mă apucă de mână, nu sunt capabilă să mă retrag.

Seema se gândește o clipă.

– Râul Silver? Cel care este mai jos de... *Ooo!* N-am văzut-o niciodată atât de jenată. Corect. Aha. O luăm la dreapta. Scuze, Ella.

În următoarele câteva intersecții sunt teste ușoare, la care pot participa fără dificultate și celelalte fete din grup. Stau cu un ochi pe Sawyer, întrebându-mă ce aș putea întreba sau spune ca să-l incit delicat să facă niște dezvăluiri. Măcar Seema și grupul lor trăncănesc și astfel atmosfera întunecată și apăsătoare, rău prevestitoare a labirintului, este estompată. Apoi ajungem la un panou care ne pune în încurcătură. Întrebările au fost suficient de simple, astfel încât nu a fost nevoie să contribuim și noi până acum, dar după ce Seema și prietenii ei din echipa de lacrosse se uită la panou câteva secunde în tăcere, se întoarce spre mine.

– Bine, avem nevoie de creierul tău cel mare. „Cascada Amicalola este cea mai înaltă din statul Georgia. Cât de înaltă este? Dacă este 220 de metri, o luăm la stânga. Dacă este 290 de metri, o luăm la dreapta." Seema mormăie. Cum naiba e asta o întrebare justă?

– Mergem la dreapta, insistă una dintre prietenele ei, azvârlindu-și părul blond peste umăr. Am fost acolo cu părinții mei vara asta.

Suntem pe punctul să ne executăm, când vocea timidă a lui Sawyer ne oprește:

– Mergem la stânga, spune el. Ne... Mă duceam acolo tot timpul.

Îmi simt palmele lipicioase. Seema se uită când la prietena ei, când la Sawyer.

– OK... dar cât de siguri sunteți?

– Sunt sigură, spune fata blondă. În plus, este cea mai înaltă, nu? 220 de metri nu sună așa impresionant.

– Și eu sunt sigur, spune Sawyer. Am citit broșura de o mie de ori.

Seema oftează.

– Eu mă duc cu Kaley. Suntem într-un grup mare și oricum prefer să înaintăm. Se încruntă când vede că nu îi urmăm. Ella, vii?

Inima îmi bate cu putere în timp ce mă uit pe rând la Sawyer și la Seema.

– Ella. Sawyer scutură din cap, stupefiat. Adică... nu ai încredere în mine?

Ce bine ar fi dacă aș ști cum să răspund la această întrebare!

Ridic privirea și mă uit întrebător în ochii lui Sawyer, imaginându-mi că mă cufund în adâncimea irisului lui și scot de acolo niște adevăruri. Nu am putut extrage de la el răspunsul la vreuna dintre întrebările mele atât timp cât am fost înconjurată de Seema și prietenii ei.

– Eu mă duc la stânga, spun cu privirea ațintită asupra lui Sawyer.

Îi tresar pleoapele și expiră ușurat.

– Cum vrei, strigă spre mine Seema. O să trimit echipa de salvare după voi dacă nu reușiți să ieșiți.

Fără ambianța creată de Seema și prietenii ei, tăcerea devine apăsătoare. Răsucesc tivul hanoracului între degete în timp ce mergem unul lângă altul. Ajungem la următoarea intersecție, dar înainte să pot citi indiciile de pe panou, Sawyer începe să vorbească.

– Stai, spune el și se oprește. Ella. Suntem bine?

– Ce? Inspir ezitant. Aha. De ce... de ce nu am fi?

Se uită la mine cu o expresie dezamăgită.

– Tu să-mi spui. După seara pe care am petrecut-o la piscină pari... distantă. Nu cumva... regreți ce am făcut?

Strâng pleoapele.

– Nu, mărturisesc eu oribilul adevăr.

Chiar și acum adevărul rușinos și trădător este că nu voi regreta niciodată ce am făcut.

În secunda următoare Sawyer se năpustește asupra mea. Îmi cuprinde fața cu mâinile lui mari, iar bretonul lui se freacă de fruntea mea când își înclină capul. Sunt învăluită de corpul lui, de izul lui cald și aromat. Aud un scâncet slab și sunt umilită când îmi dau seama că este al meu.

– Atunci de ce? șoptește el grăbit, lipindu-și buzele de ale mele. De ce ai fost atât de rece?

Îmi tremură degetele în timp ce îi cuprind încheieturile și nu le îndepărtez de pe mine, dar nici nu îl încurajez. Sunt o epavă plină de sentimente de vinovăție și dorință, făcând tot ce-mi stă în puteri ca să mă lupt cu instinctele

pentru care mă urăsc. De câteva ori sunt pe punctul să cedez, gura mea tânjind după a lui.

Dar nu pot. Nu voi face asta.

Reușesc să mă retrag. Ignorând suferința clară de pe fața lui, întreb:

– Sawyer, mi-ai ascuns ceva?

Înțepenește lipit de mine și regret imediat faptul că am deschis gura.

– Ce vrea să-nsemne asta?

Vocea lui este ușoară și rece ca neaua.

Îmi ling buzele. Nu am cum să mai dau înapoi acum.

– Dacă... ți s-ar întâmpla *chestii*. Știi că ai putea să-mi spui, da? Poți să ai încredere în mine. Știi că poți să-mi spui orice?

Pielea din jurul ochilor se crispează.

– Ce *chestii* crezi că ascund de tine, Ella?

– Doar că... Îmi ling buzele, zbătându-mă să găsesc ceva de care să mă agăț. Mă gândesc la cearcănele întunecate de sub ochii lui, la oboseală. Nu pari în apele tale în seara asta, asta-i tot.

Expresia i se înfierbântă înainte să se închidă ermetic. Devin tot mai conștientă de faptul că singurul sunet pe care îl aud este cel de paie uscate strivite de tălpile lui Sawyer în timp ce se plimbă iritat. Singura lumină vine de la semiluna de deasupra capetelor noastre. Nu mai este nici un alt suflet în jurul nostru.

Sawyer expiră nemulțumit în timp ce împinge cu vârful pantofului un balot de fân care este așezat lângă panoul de lemn.

– Deci fața mea de poker nu este atât de bună pe cât am crezut. Se uită la mine gânditor. Am primit niște vești destul de proaste după seara pe care am petrecut-o la piscină. Sunt încă puțin afectat de ele. Am crezut că ascund mai bine asta.

Aștept să explice, dar el tace.

Despre ce vești vorbește?

– Este îngrozitor, expir eu. Insist cât pot de delicat. Îmi pare așa rău că ți s-a întâmplat asta. Aceste vești... Te pot ajuta cu ceva?

Sawyer oftează.

– Nu, în afara cazului că ai în mânecă o slujbă șmecheră cu beneficii. Mama era perfectă pentru jobul

ăsta pentru care aplicase. Ar fi putut să ne schimbe complet situația. Lovește cu piciorul în pământ. Dar l-au oferit altcuiva.

– Mama ta nu a primit un job... Pentru asta ai fost supărat?

Nu am intenționat să minimizez lucrurile sau să par ușurată, dar Sawyer se enervează pe mine.

– Aha, pentru asta sunt supărat. Nu este un motiv suficient pentru tine? Mama mea are *trei* joburi. Știi cum e asta? întreabă el pe un ton ridicat.

– Sawyer, n-am vrut...

– Și asta numai pentru că nu are această foaie de hârtie scumpă care spune că are datorii pentru tot restul vieții... Sawyer își presează pleoapele cu degetele. Este atât de incorect. Și... nu este numai această veste care mă macină. Este vorba și despre faptul că am reacționat... prost.

Devin alertă. *Prost?*

– Ce vrei să spui? Prost?

– Am fost supărat. Furios. Credeam că în sfârșit o să scăpăm de probleme, dar sigur că nu s-a întâmplat așa și a fost atât de devastator și... Sawyer ezită. Am cam explodat. Nu am *vrut* să... Își îngroapă fața în palme. Și acum lui Callan îi este frică de mine. *Încă* îi este frică de mine. Merge în vârfurile picioarelor când este în preajma mea, iar asta mă termină.

Vorbele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

– Sawyer, ce i-ai făcut lui Callan? E bine? Mama ta e bine?

Sawyer ridică brusc capul și are fața albă ca varul.

– Dacă... sunt bine?

– Vreau să spun... Sawyer, știu că nu ai intenționa niciodată să rănești pe cineva pe care iubești...

Când furia se aprinde în privirea lui Sawyer, îmi dau seama ce greșeală gravă am făcut.

– Ella, tu chiar crezi că aș putea să-i fac rău mamei mele? Fratelui meu mai mic?

– Nu, Sawyer, nu! Sigur că nu! Nu ai vrea niciodată... nu ai intenționa niciodată...

– Deci *crezi* că aș putea să le fac rău dacă aș fi suficient de furios, dacă aș fi suficient de supărat?

Face un pas spre mine și oroarea îi inundă chipul când tresar.

– Nu este vina ta, Sawyer. Nu este vina ta, după tot ce ți-a făcut tatăl tău, sigur că ai... sigur că te lupți ...

De fiecare dată când deschid gura, este ca și cum i-aș trage o palmă peste față.

Dar ultimul lucru pe care îl spun îi îngheață expresia.

– Ce-ai spus? întreabă Sawyer cu vocea înfricoșător de calmă. De ce l-ai pomenit pe tatăl meu? *De ce?* Nu sunt tatăl meu. Înțelegi? Nu o să fiu niciodată tatăl meu. Ceva urât îi luminează privirea. De unde naiba știi? Nu i-am spus decât lui... Ți-a spus Hayley?

Plâng panicată, căutând disperată cuvintele potrivite.

– Nu... nu-mi aduc aminte, jur, Sawyer, nu, îmi pare rău! Poate mi-a spus sau poate am citit...

Sawyer se oprește și se holbează la mine.

– Citit? Ce ai citit? Ce naiba mai înseamnă și asta?

– Nimic, nimic. Nici nu mai știu ce spun. Nu am adus vorba despre asta ca să te rănesc, doar... Există moduri prin care poți să vindeci ce a făcut el. Pot... Dacă ai vrea să vorbești cu cineva, domnul Wilkens m-a ajutat recent. Am încredere în el și pot să te duc la el, pot...

– Ella, *glumești*? Sawyer se plimbă furios de colo-colo, cu expresia schimonosită într-un rânjet respingător. După tot ce am... Mă ai pe mine. Poți să vorbești cu *mine*! Se răsucește spre panou, și se apucă păr cu ambele mâni. Și tu te duci la *Wilkens*?

– Sawyer, implor eu făcând un pas în spate. Nu am... Îmi pare rău că am... Te rog, nu mai țipa.

Dar este prea adâncit în furie ca să mă audă. Cu un urlet înfiorător, își ia avânt și lovește balotul de fân cu atâta putere, încât îl desface. Aerul se umple de paie rigide și aurii.

– Sawyer, implor printre hohote de plâns. Sawyer, mă sperii!

Înțepenește. Se întoarce tremurând cu fața la mine, privindu-și corpul, mâinile și picioarele care tremură, ca și cum nu ar ști cui îi aparțin. Când ridică fața descompusă spre mine, are privirea sălbatică și întunecată.

– Ella, rostește el răgușit și face un pas către mine.

Dar înainte să mai facă un alt pas, mă întorc pe călcâie și fug.

Lacrimi fierbinți mă orbesc în timp ce alerg pe coridoarele stranii și întortocheate ale labirintului. Inima îmi bate cu putere, plămânii îmi ard, iar paiele agățate de hanoracul meu mă înțeapă ca niște așchii.

Abia dacă suport tristețea care-mi umple plămânii și gâtlejul. Nu mă pot abține.

Arunc o ultimă privire în spate, peste umăr, înainte să dispară în noapte: Sawyer stă acolo așa cum l-am lăsat, privindu-și mâinile, o siluetă țeapănă și neagră, sub lumina rece a lunii. În acea clipă arată ciudat, este diferit de toți oamenii pe care i-am cunoscut până acum și mă întreb cu inima bubuindu-mi în piept dacă, de fapt, l-am cunoscut vreodată.

CAPITOLUL 27

JURNALUL LUI HAYLEY

Simt că-mi pierd mințile. După noaptea aceea îngrozitoare de acum două săptămâni, *S* s-a simțit îngrozitor. Mi-a spus că ar înțelege dacă n-aș mai vrea să-l văd. Că incidentul îl făcuse să înțeleagă cât de distrus era în continuare de tot ceea ce se întâmplase cu tatăl lui atunci când era mic. Cum trauma era motivul pentru care făcuse acele lucruri îngrozitoare, lucruri de care nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi fost capabil.

S a spus că își urâse tatăl, îl disprețuise. Iar acum duce în continuare rănile și otrava copilăriei, cărora le permite să-l transforme în omul care nu vrea să fie. Mi-a spus că furia pune stăpânire pe el și își dorește să se elibereze de ea.

Fusesem atât de impresionată! Nimănui nu-i este ușor să admită lucrurile pe care mi le-a spus, mai ales bărbaților. Masculinitatea toxică este o chestie a naibii și pentru *S* este greu să se lupte cu regulile impuse de societate vizavi de ceea ce înseamnă să fii bărbat.

Adică, nici un bărbat nu vrea să recunoască faptul că în adâncul sufletului este sensibil și suferă.

Când i-am mulțumit pentru sinceritate și i-am spus că mă speriasem foarte tare de comportamentul lui, afirmațiile mele i-au provocat o nouă criză. „Ești singura persoană din lume cu care am fost sincer și primul lucru pe care-l faci atunci când aleg să mă deschid este să mă înjunghii unde mă doare mai tare!", a spus el.

M-am simțit foarte vinovată. Știu că încearcă să se schimbe în bine. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care poți să le faci este să lucrezi asupra propriei persoane. Asta te obligă să mergi în adâncime, să deschizi vechi răni pe care să le cercetezi îndeaproape. Este chinuitor, ca atunci când rupi oasele ca să te asiguri că se vindecă așa cum trebuie.

Acest proces l-a făcut vulnerabil, așa că trebuie să fiu foarte atentă în preajma lui. Nu este vina lui că din punct de vedere emoțional este plin de arsuri de gradul trei. Are nevoie de timp ca să se poată vindeca, așa că a trebuit să mă asigur că nu fac altceva decât să aplic aloe și nu îl zgârii, provocându-i din greșeală o nouă criză.

Este un om bun care lucrează cu traume grele, care îl fac să acționeze în moduri în care nu vrea și nici nu intenționează.

Deci de ce mi-e frică? Tot timpul?

Și de ce în ultima vreme am o presimțire rea atât de intensă, încât mi-e greață? Sunt îngrijorată, a naibii de îngrijorată și pare o stare periculoasă. Așa că încerc să nu mă gândesc la asta și este ușor să pretind că ceilalți nu o văd.

Devine, însă, mai greu. Zilele astea îmi este greu să-i zâmbesc lui *S* suficient de convingător încât să nu-și dea seama că în spatele fațadei pe care o afișez, urlu. Acest sentiment constant de groază, care a fost odată ca un zgomot de fond, un huruit, devine tot mai intens.

Vreau să-l ignor. Dar dacă temerile mele cele mai rele se dovedesc a fi adevărate, va veni un moment în care nimeni nu va mai putea ignora realitatea.

Doamne, numai când mă gândesc la asta începe să mă ardă stomacul.

Nu mă voi gândi. Nici măcar nu voi scrie despre asta. Nu pot.

Nu pot risca nici măcar să mă gândesc la asta. Mi-e teamă că orice fel de gând despre asta o să transforme

cumva coșmarul în realitate.

CAPITOLUL 28

ELLA

S: Ella, îmi pare rău pentru seara trecută. Tatăl meu este un subiect sensibil pentru mine. Nu este o scuză, știu. Vreau să mă asigur că ești bine.
Putem vorbi, te rog?
Ella?
Aș fi vorbit până la urmă cu tine despre mizeriile la care ne-a supus tatăl meu. Îți jur. Ella, dacă Hayley nu ți-a spus, poți să-mi spui cum ai aflat, te rog?

Este ciudat să fiu de partea cealaltă în povestea asta. Mă gândesc să șterg toate mesajele de la Sawyer, dar mă decid că nu ar strica să am niște dovezi palpabile. Dacă nu din alt motiv, ca să-mi aduc aminte de ce este de fapt capabil.

Seara trecută i-am scris domnului Wilkens imediat ce am ajuns acasă și i-am povestit totul. Deși era târziu, mi-a răspuns imediat. Prezența lui a avut un efect liniștitor, chiar și prin mesaje. Puteam să aud vocea lui calmă și blândă în timp ce îi citeam cuvintele.

W: Îți mulțumesc pentru că mi-ai povestit. Știu că a fost înfricoșător. Ești foarte curajoasă. Odihnește-te, păstrează distanța față de el și o să ne asigurăm că vei fi în siguranță.

Apoi seara trecută, după ce am citit din nou din jurnalul lui Hayley, i-am scris iarăși, chiar mai târziu. Din nou răspunsul lui nu s-a lăsat așteptat.

W: Nu-ți cere scuze, Ella. Nu mă deranjezi deloc. Asta este treaba mea. Pentru asta sunt aici. Îmi pare atât de rău pentru că treci prin așa ceva. Vino la mine la cabinet mâine după ore ca să putem discuta unele aspecte față în față.

Toată ziua am alungat atacurile de panică, dar am ajuns în cele din urmă la sfârșitul celei de-a șaptea ore. Mă uit

din nou la ceas, numărând minutele care au rămas până se sună de ieșire. Măcar telefonul nu îmi mai vibrează. În loc să-mi ofere ușurare, tăcerea mă umple de groază.

„Probabil că Sawyer știe despre jurnal."

Este vina mea dacă știe. M-a luat gura pe dinainte.

Abia dacă a sunat o dată, iar eu țâșnesc din bancă. Mă duc în fugă la dulapul meu, îmi scot cărțile și mă grăbesc spre partea din față a școlii, unde se află cabinetul domnului Wilkens.

Aproape am ajuns, când Sawyer apare de după colț și-mi blochează calea. Icnesc atât de tare, încât câțiva elevi întorc capetele spre noi.

Arată *îngrozitor*, ca și cum nu ar fi dormit de când l-am văzut ultima dată, în labirintul de porumb. Are ochii injectați și roșii, fața e palidă și întunecată.

Când fac un pas în spate, Sawyer închide ochii.

– Din nou acea privire. Sperasem că a fost un coșmar. Deschide ochii și spune: Ce trebuie să fac pentru a mă asigura că nu te mai uiți niciodată așa la mine?

Privirea mi se mută spre ușa cabinetului domnului Wilkens. Spațiul sigur este numai la câțiva pași distanță, dar ideea că aș putea vorbi despre Sawyer în timp ce el este la ușă îmi întoarce stomacul pe dos de frică.

Sawyer îmi urmărește privirea până la ușa domnului Wilkens și se îndreaptă de spate, devenind alert.

– Ella, nu. Privirea i se întunecă. Vorbește cu mine. Trebuie să vorbești cu mine.

Face un pas spre mine și mă strecor pe sub brațul lui, o zbughesc pe hol și ies din școală împreună cu șuvoiul de elevi fără să îndrăznesc să mai privesc o dată înapoi.

Treizeci de minute mai târziu stau pe o bancă în Parcul Hollow Grove, așteptându-l pe domnul Wilkens. A fost plăcut ca în sfârșit să nu trebuiască să o mint pe mama. A părut încântată când am sunat-o ca să-i spun că-mi voi petrece după-amiaza împreună cu psihologul școlii.

Nu am mai fost în Parcul Hollow Grove până acum, dar este frumos. Sunt câteva poteci pavate care se răsucesc pe o mică porțiune de câmp cu iarbă înaltă care se veștejește, și stejari care au început să-și schimbe culoarea. Femeile merg câte două și stau de vorbă în timp ce împing cărucioare; oamenii aleargă și își plimbă câinii.

Pe lângă mine trec două fete de colegiu care aleargă și se opresc să îi arunce unui trecător o privire indecentă. Când ridic privirea, nu mă mir să văd la cine se uită: la domnul Wilkens. Și nu pot spune că le judec. Este îmbrăcat într-un tricou cenușiu cu inscripția Georgia Tech și pantaloni de trening negri. Părul lui, care în mod obișnuit este aranjat, acum este ciufulit.

Ridică o mână ca să-mi facă semn, apoi se încruntă când îmi vede expresia.

– Ce s-a întâmplat? Se uită în jos. Mi-am luat iar tricoul din grămada de haine murdare? După asta mă duc să alerg, așa că, știi, am împușcat doi iepuri dintr-o lovitură.

Clatin din cap și simt cum mi se înfierbântă pieptul.

– Nu, nu. Doar că nu v-am văzut în... altfel de haine decât de profesor. Este... ăăă... ciudat.

După ce am ieșit din școală i-am scris domnului Wilkens să-i spun ce s-a întâmplat. Mi-a propus să ne întâlnim aici, unde nu ne vede Sawyer.

– Habar n-aveam despre existența acestui loc, spun eu. Este foarte frumos.

– Este nou, spune el. Tocmai s-a deschis spre sfârșitul verii și este locul meu preferat pentru alergare acum.

Îmi face semn să-l urmez în timp ce se îndreaptă spre o potecă mărginită de arțari și ulmi.

– Știi, când am văzut prima dată vehiculele de construcție, tractoarele și ceea ce se întâmpla aici... m-am supărat. Am crescut în Cedarbrook și încă îmi amintesc vremea în care peste tot în jur nu era nimic altceva decât pădure neîmblânzită. Doar copaci și tufișuri cât vedeai cu ochii.

Fac un semn spre tufișurile de fructe de pădure care sunt îngrămădite lângă potecă și spre copacii înalți.

– Nu sunt suficienți copaci și tufișuri pentru dumneavoastră?

Râde clătinând din cap.

– Nu, este cantitatea perfectă. Este mai mult decât atât... Adică, mă refer mai mult la felul în care obișnuiam să hrănesc o familie de căprioare într-o mică poieniță unde acum este un restaurant Chick-fil-A. Odată am citit benzi desenate, într-o căsuță din copac, în pădure, unde acum este parcarea unei bănci. Primul meu sărut a fost sub frunzele unei sălcii de treizeci de ani.

Îmi stă inima în loc.
– Să înțeleg că nu au crutat copacul?
Clatină din cap.
– Un local Chipotle, spune el cu tristețe. Ceea ce este și mai dureros, pentru că îmi plac la nebunie bolurile lor *burrito*.
Râd în timp ce lovesc cu piciorul câteva dintre frunzele căzute pe potecă.
– Schimbarea este dificilă. Este o formă de pierdere, care, după cum știi, este devastatoare. Pare o prostie. Căprioara, căsuța din copac, amintiri din clasa a IX-a... Dar atunci când le vezi înlocuite de altceva...
– Te face să ai senzația că nu au existat deloc, șoptesc în timp ce stomacul mi se strânge în mod dureros. Este cea mai grea formă de pierdere... atunci când un loc, o *persoană* care este parte din cine ești, care te-a ajutat să devii cine ai devenit... pur și simplu *dispare*.
Domnul Wilkens mă oprește cu blândețe și văd înțelegerea din privirea lui.
– Vino aici, Ella. Mă îndrumă spre un petic verde, arătând spre un vrej de caprifoi. Smulge o floare galbenă și o așază în palma mea. Acum nu mai există nimic altceva în lume în afară de această floare. Observă mirosul. Este dulce? Petalele sunt fine? Identice? Este galbenă sau are mai multe culori?
Se oprește din vorbit și fac așa cum spune. Închid ochii, inspir mirosul dulce ca zahărul, iar stamina delicată îmi gâdilă nasul. Mă gândesc la zilele pe care le-a avut în umbra pădurii, la sutele de mici piciorușe de insecte care au dansat pe petalele ei mătăsoase.
Când deschid ochii, sunt mai calmă decât am fost de zile bune.
– E mai bine, nu-i așa? spune domnul Wilkens uitându-se la mine.
– Aha.
Încuviințez din cap, privind minunată petalele din mâna mea.
– Bun. Îmi face semn să ne întoarcem pe potecă și să ne continuăm plimbarea. Acest parc este frumos. Și nu ar fi aici dacă nu s-ar fi dezvoltat câmpurile unde eu culegeam fructe de pădure împreună cu bunica. Se uită la mine

expresiv. Câteodată schimbarea poate să aducă lucruri bune.

Mergem câteva minute în tăcere, înaintând pe potecă, până ajungem într-un loc unde suntem înconjurați de copaci. Singurele sunete care se aud sunt ciripitul păsărelelor și vântul care face frunzele să cânte ca niște clopoței. Nu mai este nimeni aici, dar spre deosebire de labirintul de porumb, aici simt că pot respira.

– Ești gata să vorbești? mă întreabă domnul Wilkens pe un ton scăzut.

Încuviințez din cap și încep să-i povestesc despre festivalul de toamnă.

Ascultă cu atenție, dă din cap la toate părțile potrivite, scutură dezaprobator la altele și chiar încleștează pumnii când menționez ieșirea lui Sawyer de la sfârșit.

– Nu l-am văzut niciodată așa. De fapt, în continuare aveam niște îndoieli. Până la sfârșit am avut.

Mă frec la interiorul încheieturilor, în locul în care și-a înfipt degetul mare în mușchii mei.

– Ți-a lăsat vreo urmă?

Domnul Wilkens aruncă o privire scurtă și atinge locul pe care îl frec.

– Nu, spun eu. Nu mi-a lăsat *urme fizice*.

– Slavă Domnului, spune el sumbru.

– Mi-e frică, mărturisesc privindu-mi mâinile. Am crezut că îl cunosc pe Sawyer. Hayley a crezut că-l cunoaște pe Sawyer. Nici acum nu-mi vine să cred cât de tare ne-am înșelat. Îmi cedează vocea. Am fost atât de proastă.

Domnul Wilkens se oprește și se întoarce cu fața la mine.

– Hei. *Hei!* Ella, ascultă-mă. Ceea ce se întâmplă cu Sawyer este numai vina lui Sawyer.

Mă strânge de umăr ca să mă liniștească, și simt fiori și căldură în locul în care m-a atins.

Încerc să ascund tremurul pe care mi-l provoacă vorbele lui, felul în care mă afectează. Știu că este numai un psiholog școlar bun. Poate face eforturi suplimentare pentru că nu vrea să mi se întâmple ceva atât timp cât este responsabilitatea lui, așa cum s-a întâmplat cu Hayley.

Dar asta nu face ca vorbele lui să nu aibă o semnificație aparte pentru mine, să nu mă luminez pe la interior, de parcă aș fi plină de scântei aurii.

– Mulțumesc, șoptesc eu, sperând că-și dă seama cât de serios vorbesc.

Domnul Wilkens clatină din cap, reluându-și mersul pe potecă.

– Îți spun numai adevărul, Ella. Nu merit mulțumirile tale. Nu merit mulțumirile nimănui. Crezi că *tu* te simți prost? Asta este literalmente munca mea. Am eșuat în ceea ce o privește pe Hayley și în prezent eșuez în privința ta. Chiar dacă merge în față cu spatele spre mine, aud hotărârea sumbră din următoarele cuvinte pe care le rostește: Asta nu se va mai întâmpla.

Chiar atunci dăm colțul și copacii se răresc, dezvăluind un drum cu o bandă care merge paralel cu poteca.

– Locul ăsta arată familiar, meditez eu.

– S-ar putea să fim aproape de un vechi parc districtual. Au încercat să facă niște mici drumuri de legătură între toate parcurile. Ar fi frumos să ai atât de multe poteci din care să alegi.

Nu trece mult timp și-mi dau seama de ce această porțiune de drum îmi pare cunoscută. Poteca are o curbă, iar când dăm colțul mi se taie respirația.

– O, la naiba, Ella. Nu mi-am dat seama...

Domnul Wilkens se întoarce spre mine, alb la față.

În față este Podul Silver River. Cum de nu am observat până acum zgomotele șuvoiului de apă care se lovește de bolovanii uzi și stâncile ascuțite? Bordura metalică nu a fost reparată încă. Metalul a rămas sfârtecat, întortocheat și răsucit ca niște gheare în locul în care mașina mea a trecut prin barieră și a ajuns pe malul de dedesubt.

Mă controlez destul de bine. La urma urmelor, nu am văzut niciodată urmările până acum. Abia dacă îmi amintesc acest loc, iar acum, că îl văd, sunt uimită că am supraviețuit. Nici cele două săptămâni pe care le-am petrecut în spital nu mai par exagerate. Chiar și după ce m-am refăcut în mare după coastele rupte și vânătăi, au insistat să mă mai țină o săptămână. Monitorizarea a părut... diferită după aceea. Plină de judecată. Rece. Paradoxal, cred că voiau să se asigure că sunt bine din

punct de vedere mental, dar m-au făcut să simt că o iau razna.

Indiferent de câte ori am insistat afirmând că băusem numai o bere, că fusesem trează, că nu înțelegeam cum se întâmplase accidentul, doctorii clătinau din cap, cu buzele strânse. Nimeni nu m-a crezut. Și în cele din urmă nu am mai crezut nici eu. La urma urmelor, care altul ar fi fost motivul pentru care m-au ținut atât de mult timp? Dar acum, văzând acest loc, cât de distrus este în continuare după aproape jumătate de an, auzind puterea cascadelor de sub noi, mă mir că nu m-au ținut mai mult.

Mă mir că sunt aici și nu în locul în care este Hayley.

Aproape mi se înmoaie genunchii. Și apoi scot un sunet îndurerat, pentru că acolo, de partea cealaltă a drumului, este o cruce mare, albă, acoperită de trandafiri lucioși din plastic.

Nu am văzut până acum micul monument comemorativ. Am văzut pe rețelele de socializare poze cu grămada imensă de flori și lumânări, imediat după ce s-a întâmplat, chiar înainte să-mi desființez conturile. Dar asta este ceva mult mai modest, mai permanent. Acest semn va rămâne aici, imortalizând pentru totdeauna ce i-am făcut în acea seară.

„Ar urî chestia asta", îmi dau seama. Ura plasticul. Și mai mult decât orice, florile din plastic. Le numea „un exponat macabru care violează creația naturii".

Nici măcar nu-mi dau seama că traversez drumul în fugă până când nu îl aud pe domnul Wilkens care strigă la mine să mă opresc.

Îl ignor. Sunt hotărâtă să scap de aceste flori dizgrațioase.

Atât de hotărâtă, încât nu observ camioneta care vine de după colț. Sar din calea ei în ultima clipă, iar claxonul camionului urlă, farurile se aprind pline de furie. Ridic o mână ca să mă feresc de luminile chinuitoare, și atunci sunt transportată din nou pe acest pod, dar cu șase luni în urmă.

*

„Ce faci?" țip, apăsând accelerația la maxim.

Hayley și-a desfăcut centura și s-a răsucit în scaun. Trebuie să țin ambele mâini pe volan, așa că nu pot s-o împing înapoi pe locul ei.

„O, Doamne, încearcă să mă omoare!“, țipă ea. Se întoarce spre mine cu o privire terifiată. „O să ne omoare.“

– Ella, eu sunt. E OK. Eu sunt. Calmează-te.

Deschid ochii și văd fața palidă a domnului Wilkens care se uită la mine. Sunt pe jos și nu mă pot mișca. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că domnul Wilkens mă ține într-o îmbrățișare strânsă.

– Țipai. Și te zbăteai pe jos. Am ajuns aici înainte să te rostogolești peste margine.

Are vocea tremurată. Mă ajută cu blândețe să mă ridic în capul oaselor, dar nu îmi dă drumul din brațele lui, ca și cum i-ar fi frică să nu fac o altă criză.

– Mi-am amintit ce s-a întâmplat în noaptea aceea, spun eu pe un ton răgușit.

Domnul Wilkens strânge brațele în jurul meu și cască ochii albaștri. Devine chiar mai palid, dacă era cu putință.

– Îți amintești?

– Hayley țipa. Chiar înainte de accident, înainte să pierd controlul asupra mașinii... a spus: „O să ne omoare“.

Mă înfior atât de tare, încât îmi clănțăne dinții. Domnul Wilkens mă strânge cu putere, încercând să-mi oprească tremurul membrelor.

– Domnule Wilkens... cine ar fi putut să vrea să ne omoare?

Se uită la mine cu fața cenușie. Văd teama care îi traversează chipul, înainte să se tensioneze. Știm amândoi că nu există decât un răspuns.

Sawyer.

CAPITOLUL 29

JURNALUL LUI HAYLEY

Coșmarul meu a devenit realitate.

Sunt însărcinată.

Întrebare: Există ceva mai îngrozitor decât să stai ghemuită deasupra unui vas de toaletă și a unui test de

sarcină marcă generică, într-un veceu de la Walgreens în timp ce încerci (fără izbândă) să nu împrăștii pipi peste inelul care îți arată starea de spirit, pe care l-ai cumpărat de la Dave&Buster?

Răspuns: Da, da, există. Atunci când te ghemuiești deasupra toaletei și a unui test de sarcină de la Walgreens în timp ce-ți îmbibi de pipi inelul care îți arată starea de spirit și trebuie să te întorci brusc și să vomiți în susnumitul vas de toaletă.

În timp ce îmi atârna capul peste veceu, m-am uitat la testul pe care îl strângeam în mână și am văzut că inelul se făcuse albastru. A fost bine că nu mai era nimeni acolo ca să-mi audă râsul nestăpânit și felul în care s-a transformat în hohote de plâns când a apărut a doua linie roz.

Nu aveam prea mulți bani, dar i-am folosit pe toți ca să-mi iau mai multe teste, de diferite mărci. Bătrânul de la tejghea, Cleave, sigur m-a recunoscut a doua oară când m-am dus. S-a uitat cu atenție la fiecare test în timp ce l-a scanat, ținându-l între degetele care îi tremurau. Puteam să simt cum mă judecă, și asta mi-a transformat sângele în lavă. Aș fi cerut un pachet de țigări dacă mi-ar mai fi rămas niște bani, aș fi luat o doză de bere dacă aș fi avut un act de identitate fals, numai ca să văd expresia scandalizată de pe fața lui.

Când s-a uitat în sfârșit în ochii mei, mi-am pierdut tot avântul.

– Drăguță, ești bine?

– Nu, am spus ridicând bărbia. Nici pe departe.

În acea clipă mi-am dat seama că era foarte posibil ca acel bărbat, Cleave, să mă cunoască mai bine decât orice altă persoană de pe fața pământului.

A aprobat cu seriozitate dând din capul lui cel bătrân.

– Așa m-am gândit și eu.

După ce a tastat câteva butoane și a scanat o legitimație pe care a scos-o dintr-un sertar, mi-a citit totalul.

– Un dolar și cincizeci de cenți.

– Ce? am sărit eu.

Ar fi trebuit să fie cel puțin de patruzeci de ori mai mult.

– Un dolar și cincizeci de cenți, drăguță. Ce-o să-mi facă? A ridicat din umeri. O să mă dea afară? Am opș'doi

de ani.

O, Cleave!

Am izbucnit în lacrimi. Nu m-am simțit niciodată atât de copleșită de recunoștință și iubire, gestul de bunătate fiind într-un contrast puternic cu restul vieții mele. Oscilam între a-l întreba dacă vrea să mă adopte sau să fugă în lume cu mine. Mi-a dat voie să mă întind peste tejghea ca să-l îmbrățișez înainte să mă alunge, nedorind să atragă prea mult atenția managerului.

Și treizeci de minute mai târziu, voilà: cinci teste diferite care confirmă același lucru.

Condamnarea mea. Decăderea mea. Sarcina mea.

De ce nu par speriată? Pentru că am depășit de mult starea de teamă, am ajuns la un nou prag: o stare de amorțeală, de limită, în care sunt pe punctul de a-mi pierde mințile.

Am această amintire de la patru ani, când tata mă alerga în jurul casei. Țipam și râdeam în timp ce el se prefăcea că este un dinozaur pe urmele mele. Inima îmi sărea din piept și pe măsură ce se apropia de mine, veselia se transforma în frică. Teroare. Iar în momentul în care eram sigură că urma să fiu prinsă, cădeam pe jos și mă strângeam în formă de bilă. „Nu mă mânca, nu mă mânca!“, țipam eu, terifiată de-adevăratelea. În timp ce stăteam acolo, amorțeam, ghemuindu-mă tot mai strâns.

Așa mă simt câteodată. Dar știu că trebuie să mă lupt cu situația în care sunt. Am nevoie de un plan. Pentru că nu există varianta în care lucrurile își urmează cursul și totul este măcar cât de cât OK.

O să se întâmple ceva foarte, foarte grav.

Pot să fiu sinceră? Până nu demult, nu-mi dădusem seama cât de mare este pericolul în care mă aflu.

Este ca în desenele acelea vechi cu Bugs Bunny. Știți, cele în care crede că se află într-o cadă de baie fierbinte și relaxantă, în mijlocul pădurii? Apa este atât de plăcută. Nu observă morcovii, ceapa tocată care sunt adăugate în apă. Și apoi, Doamne, ce miroase așa delicios? „Tocană de *iepule*“, spune Elmer Fudd. Și Bugs Bunny crede pentru o clipă, „Ei, asta sună foarte bine.“ Dar apoi, desigur, Bugs Bunny își dă seama ce se întâmplă și țipă.

Și mie mi s-a întâmplat lent; nu mi-am dat seama că mirosul care făcea să-mi lase gura apă era chiar de la

carnea mea carbonizată. Nu mi-am dat seama că atunci când *S*, bucuria vieții mele, băiatul pe care îl adoram, mi-a spus că mă iubește, iubirea lui însemna control, iubirea lui însemna că sunt *a lui*. Și ce fac atunci când am senzația că am adăugat morcovii și ceapa în propria supă? Pentru că mi-a plăcut la un moment dat felul în care mă făcea să mă simt? Pentru că unei părți din mine i s-a părut o idee delicioasă faptul că cineva putea să râvnească atât de mult la mine încât să nu vrea să-mi dea deloc drumul, să nu vrea nici măcar ca altcineva să se uite la mine?

Mi-am făcut-o cu mâna mea?

Oricum ar fi, s-a terminat. N-o să mai stau în echilibru pe lama unei săbii Hattori Hanzo. Faptul că sunt însărcinată o să încline lama, iar această sabie este atât de ascuțită, încât voi fi spintecată.

O variantă pe care pot s-o prevăd: *S* e fericit că sunt gravidă. Asta este dovada insurmontabilă că sunt a lui – literalmente, pe dinafară și pe dinăuntru. Ține mâna pe burta mea când conduce, când îmi umplu cana cu apă la chiuveta din bucătărie, când alimentez mașina. Se așază cu totul la cârma vieții mele (din care, să fim serioși, ce a mai rămas?) și hotărăște tot: ce mănânc, ce apă îmbuteliată am voie să beau, în ce poziții trebuie să dorm... Nu face decât ce este mai bine pentru mine și pentru copil.

Folosește sarcina ca modalitate de control, irefutabil. Trup și suflet.

Și asta ar fi numai în timpul sarcinii. Ce s-ar întâmpla după ce aș face copilul? Imaginează-ți un copil crescut de *S*. Două destine furate, pur și simplu.

Altă variantă: lui *S* nu-i place să împartă.

Nici măcar cu propriul copil. Mi-l pot imagina îngrozitor de gelos la ideea că ceva ar putea ocupa pe bună dreptate un loc prioritar în viața mea, înaintea lui. O, cât de zbuciumat ar fi! Pe de o parte, ar fi progenitura lui, ADN-ul lui; pe de altă parte, nu ar avea de ales decât să fie detronat din calitatea de cea mai importantă persoană din viața mea.

Am o singură variantă – și este o variantă pe care știu că nu ar permite-o niciodată.

Sigur, îmi doresc să am copii într-o bună zi. Dar nu pe ai lui. Și nu acum. Nu când am șaptesprezece ani. Nu când am hotărât că vreau să studiez în Germania, să trăiesc în cel puțin trei țări diferite înainte să împlinesc douăzeci și cinci de ani. Nu atunci când vreau să am libertatea să-mi petrec douăzeci și patru de ore la rând pe Archive of Our Own, dacă vreau. Nu când sunt prea speriată ca să am măcar un peștișor de aur.

Nu pot să fac un copil acum. Dintr-un milion de motive. Ar reprezenta sfârșitul vieții mele. Nu ar fi corect față de copil.

Și nu ar fi corect față de mine.

Nu o să fac un copil. Nu o să fac acest copil.

Dar cum?

Chiar dacă *S* nu ar fi stăpânul fiecărui moment din viața mea, ar părea imposibil să fac un avort acum. Sunt falită și există măcar un loc în acest stat unde să mă duc? Și dacă o să caut pe Google... *S* o să-mi afle istoricul căutărilor? Îmi tremură mâinile de groază la gândul că ar putea afla că vreau să fac un avort.

Este imposibil să nu mă învinuiască pentru asta. Chiar dacă el este cel căruia nu-i place să folosească prezervativ și nu i-a plăcut cât de capricioasă am devenit când am luat anticoncepționale.

Pereții se strâng în jurul meu. Simt că mă sufoc încetul cu încetul.

O, Doamne! Ce o să fac?

Ce naiba o să fac?

CAPITOLUL 30

ELLA

Mă simt prost pentru că Seema este la mine în dormitor, irosindu-și seara de vineri cu mine. Ar trebui să ne îmbuibăm cu floricele cu caramel, să fim pe terminate cu vizionarea filmului *Scream*, pregătindu-ne pentru *Scream II*, dar având în vedere de câte ori a trebuit să punem pauză filmului pe care îl urmărim pe laptopul meu ca să mă pot duce la baie să plâng, sau să dăm în

spate treizeci de secunde pentru că eram complet deconectată, singurul personaj care a murit până acum este cel al lui Drew Barrymore.

Seema a avut foarte multă răbdare până acum, stând cu picioarele încrucișate, pe jos, lângă pat, dar îmi dau seama că începe să fie frustrată. Mă simt îngrozitor. Ar trebui să fie o seară de vineri în care să sărbătorim. Seema și-a depus aplicația pentru UGA înainte de termenul-limită pentru admiterea preliminară și m-a întrebat mai devreme săptămâna asta dacă vreau să sărbătorim cu un maraton de filme de groază și dormit împreună. La vremea respectivă am fost entuziasmată. Mai târziu mi-am dat seama că urma să fie prima dată când aș fi stat cu o prietenă, după Hayley. Gândul a fost dulce-amar.

Dar asta a fost înainte să citesc ultima parte din jurnalul lui Hayley. Am fost tâmpită și am citit înainte să vină Seema, iar acum sunt terminată.

Mă mai scuz o dată ca să mă duc la toaletă. Vreau să fiu singură pentru câteva momente prețioase în timp ce încerc să analizez tot ce am aflat.

Hayley era însărcinată. Era însărcinată, nu avea la cine să apeleze... și nu mi-a spus. De ce, o, *de ce* nu mi-a spus?

Dar atunci am o altă revelație. Una mai sumbră.

Sarcina ei a fost motivul care l-a împins pe Sawyer dincolo de limită? Motivul pentru care ne-a împins în afara drumului?

Trebuie să-mi dau seama ce s-a mai întâmplat în noaptea aceea. Trebuie să-mi mai recuperez niște amintiri.

Dacă pot să-mi aduc aminte, atunci poate o să am dovada care ne va permite să-l aducem pe Sawyer în fața justiției. Să o răzbunăm pe Hayley.

Lacrimile mi se adună din nou în gât. Doamne, m-am săturat să plâng!

Dar probabil nu la fel de mult cum s-a săturat Seema de mine plângând.

Când m-am scuzat ca să merg la baie, chiar acum, am surprins-o pe Seema ciupindu-se de puntea nasului, frustrată.

N-o condamn.

Când mă întorc la mine în cameră, laptopul este închis, iar Seema este în picioare în mijlocul dormitorului, cu

brațele încrucișate și sacul ei cu lucruri strâns.

– Ella, spune ea, nu vrei să petrecem timp împreună? Ezită și citesc pe fața ei o nesiguranță pe care nu am mai văzut-o la ea. Nu mă vrei aici?

– Doamne, Seema, nu este vorba deloc despre asta! Sincer, nu știu ce aș face fără tine. Acum și în ultimele câteva luni. Mă las pe pat și oftez din toți rărunchii. Ai fost ca un colac de salvare.

– Bine... Seema se așază pe scaunul meu de la birou, încruntată. Atunci ce se întâmplă? Nu te-ai uitat la film nici măcar o dată; am aruncat cu floricele în tine de două ori și nu ai tresărit. De fapt, sunt în continuare la tine în păr.

Întind mâna și găsesc două floricele în vârful capului. Midna intră în cameră și sare pe birou, mieunând răgușit către Seema, a cărei privire se îmblânzește în timp ce se apleacă în față ca să-și lipească fruntea de capul ei.

– Hei, iubito, șoptește ea. Îți dau ăștia destul ton? Să mă chemi dacă nu-ți dau. O să am o vorbă cu șefa.

Midna toarce mai tare și se ghemuiește pe birou ca să poată să-și împingă capul în Seema.

– Ella, continuă Seema pe un ton mai blând. În mod evident se întâmplă ceva. Vorbește-mi, spune-mi despre ce e vorba. Dacă nu vrei, bine. Dar dacă ne apucăm iar să ne uităm la filme de groază și să ne distrăm, să dorm aici, asta o să facem. Nimic altceva. Nu o să te holbezi la telefon și nu o să te furișezi afară ca să plângi. Dacă trebuie să faci asta, înțeleg. Dar atunci plec.

Seema are privirea deschisă, vulnerabilă. O scarpină pe Midna pe cap și se apleacă să o sărute între urechi o dată sau de două ori. Bunătatea, maturitatea și delicatețea ei mă fac să mă deschid.

Înghit în sec.

– Seema, spun. Dacă îți povestesc ceva, promiți că rămâne între noi?

Seema își dă ochii peste cap și se uită la Midna.

– Ai auzit? Este ca și cum nu m-ar cunoaște deloc. Crede că sunt o pârâcioasă? Se întoarce spre mine, ridică o sprânceană întunecată și frumoasă. Sunt numai urechi și nici un pic gură, Ella.

Așa că îi spun.

Încep să-i spun detaliile despre Sawyer, despre felul în care a început prin a fi un tip de vis. Aprobă din cap și ascultă cu atenție.

– A părut incredibil, chiar și la începutul jurnalului lui Hayley, când au ieșit prima dată împreună…

– Stai așa, spune ea. Despre ce vorbești, despre jurnalul lui Hayley?

– Ăăă, ei bine, știu că nu este grozav. N-am vrut să-l citească Phoebe și nici altcineva, așa că l-am luat ca să-l țin în siguranță.

– A… ha. Seema înclină capul. Și cum merge treaba asta?

Ridic mâinile în semn de protest.

– Hei, n-am vrut s-o fac. Dar a trebuit, OK? Nu știi cum a fost. Abia mă descurc, încercând să-mi amintesc cât de mult pot despre ea. Și este bine că am citit jurnalul pentru că am aflat nișe informații importante care poate o să mă ajute să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în noaptea…

– Stai. Seema are tonul cel mai rece pe care l-am auzit vreodată. Mi-ai spus cumva că este un lucru bun să citești jurnalul cuiva?

Îmi dreg glasul.

– Eu… Nu, Seema, nu asta spuneam. Este… Circumstanțele sunt diferite…

– Serios? Iluminează-mă. Cum justifici faptul că deschizi jurnalul cuiva și îl citești ca și cum ar fi un nenorocit de roman de dragoste?

Seema își încrucișează brațele. Midna se uită când la una, când la alta, după care sare de pe birou și se ascunde în dulap.

– OK, *uau*, nu a fost deloc așa. Sângele începe să mi se înfierbânte pentru că nu înțelege care este ideea. Continui: Mai întâi că habar n-ai cum este. Într-o zi prietena ta cea mai bună din lume și în unele feluri, *singura* ta prietenă, pur și simplu *dispare*. Și ai da orice să ai parte măcar de…

– De fapt știu cum este.

Clipesc des.

– Ce?

– Știu cum este asta. De fapt, cred că tu nu știi cum este asta. Nu știi cum este să te muți într-un loc nou când ai

opt ani. Un loc unde nu cunoști pe nimeni. Unde ești singura fetiță indiancă dintr-un oraș mic din Georgia. Și apoi întâlnești în sfârșit o fetiță cu care te înțelegi, care știe cum este să fii cea diferită și devine prietena ta cea mai bună. Și te gândești: „OK, în sfârșit nu mai sunt singură". Este prietena ta cea mai bună din lume, cum îți place ție să spui. Și pe urmă într-o bună zi, *puf*, a dispărut.

Ochii Seemei strălucesc.

– Doar că e mai rău, Ella. Mult mai rău. Pentru că prietena ta cea mai bună nu ți-a fost luată printr-o crudă întorsătură a sorții. *A ales* să plece. Asta a vrut.

Deschid gura să spun ceva, *orice*. Nu reușesc să spun nimic. Seema înclină capul.

– Aha, Ella. Toate lucrurile astea pe care tocmai ți le-am spus... Nu am avut pe nimeni cu care să vorbesc despre ele. Așa că le-am scris. În, ai ghicit, jurnalul meu. Despre care am crezut la zece ani că, Doamne ajută, n-o să-l vadă nimeni, această agonie personală. Seema se poticnește când vorbește. Eu sunt cea păcălită, nu-i așa? Dar este OK, pentru că Dev era prost, a fost huiduit, eu am primit un cățel și toată lumea a aplaudat, corect? Am omis restul poveștii. Partea în care m-am simțit atât de umilită încât nu m-am oprit din plâns câteva săptămâni. Familia mea nu a știut cum să vorbească cu mine, așa că pur și simplu... nu a vorbit. Luni întregi am vorbit mai mult cu cățelul decât cu tata. I se încleștează fălcile. Și tu crezi că toată povestea asta nu e mare lucru.

Mă prind de stomac; simt greață din cauza sentimentului de vinovăție, rușine și, derutant, furie.

– Seema, spun. Dacă aș putea da timpul înapoi, aș face-o. Aș vrea să fi rămas prietenă cu tine. Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat! Dar nu este așa... Nu îi citesc jurnalul ca să mă distrez, bine?

– Incredibil. Seema clatină din cap, dezgustată. Pricepe ce se întâmplă, Ella. Nu sunt publicul tău, în cazul în care cauți pe cineva care să susțină micul tău club secret al jurnalelor. Nu sunt deloc admiratoarea chestiei cu violarea încrederii și a informațiilor personale. Eu știu ce înseamnă să fii *cu adevărat* un prieten bun.

Furia mea dă în clocot.

– Isuse, Seema, aveam zece ani. Eram un copil. Un *copil.* Adică, de câte ori trebuie să-mi cer scuze? Îmi pare rău, îmi pare rău, *îmi pare rău.* OK? Chestia asta nici măcar nu este despre tine! Este despre mine și încercarea mea de a afla mai multe despre acea noapte, noaptea petrecerii lui Scott, iar jurnalul lui Hayley este singura mea opțiune...

– Uau. Calmul vocii ei este ceea ce mă reduce la tăcere. Ella, spune ea, nu mă vezi nici măcar după toți acești ani. Eram la petrecerea lui Scott în seara aia.

Asta mă face să mă opresc brusc.

– Eu... Asta... Seema, evident că nu am de unde să *știu* asta. Nu-mi amintesc nimic...

– Așa ai spus. Dar ți-a trecut vreodată prin cap să mă întrebi pe mine despre asta? Să vorbești cu mine? La ce e bună Seema, ha? Tampoane și consolare. Dar când vine vorba despre chestii importante, cum ar fi să-ți recapeți amintirile, să-ți aduci aminte noaptea accidentului care ți-a schimbat viața? Singura ta opțiune este jurnalul unei fete moarte.

Îmi pun mâinile în cap.

– Seema, ăsta nu este nici pe departe adevărul. Dar serios vorbind, nu pot să am de-a face cu asta acum...

– Sigur că nu poți. Pentru că totul este despre tine. Știi, erai o prietenă *de rahat* atunci și ești o prietenă *de rahat* acum!

– Of, înțeleg, sunt cea mai rea prietenă din lume...

– De pe *planetă...*

– Și atunci *ce mai cauți aici*?

– Bună întrebare!

Țipăm una la alta. Pe obraji mi se scurg lacrimi fierbinți și pline de furie. Seema are fața umflată, ochii umezi. Își strânge lucrurile cu înverșunare, lovind sacul de biroul meu, iar sertarele și lampa se zguduie amenințător.

Pune mâna pe clanță și întind o mâna spre ea.

– Seema, stai.

Se întoarce și privirea îi este precaută. Îmi dau seama că este de rahat să îi cer asta când ne certăm, când ea plânge. Dar și eu plâng și sunt rănită. Și miza este mai mare, sunt lucruri pe care trebuie să le știu.

– Ce... ce îți amintești? Din seara petrecerii lui Scott?

Seema dă din cap stupefiată, râzând plină de amărăciune.

– Frate! Chiar și după ce a murit, mă învinge. Închide ochii. Când îi deschide, sunt fără expresie. Reci. Tu și Hayley nu prea ați stat împreună. Nu am vorbit cu nici una dintre voi, așa că nu știu dacă erați certate. Știu numai că Hayley dădea peste cap shoturi. Părea cam... nu știu. Pe marginea prăpastiei, presupun. A dispărut la etaj pentru scurt timp. Am crezut că i-o trăgea lui Sawyer, dar când a coborât scările, Scott era în urma ei...

– Stai puțin. Scott?

– Ella, lasă-mă să spun tot, ca să pot pleca acasă. Aha, Scott. Era super beat. Dar a fost ciudat. Nu-l cunosc pe dobitoc, dar nu l-am văzut niciodată așa supărat. Era ca și cum... ar fi tot încercat să vorbească cu Hayley, iar ea l-ar fi respins în continuare. Ridică din umeri. Asta-i tot.

– Stai... Asta-i tot? A...

– Am terminat, Ella. Se uită la mine cu o expresie serioasă. Plec. Nu mă suna, nu-mi scrie. Am terminat. La revedere, spune ea în timp ce buzele îi tremură.

Mama mă găsește plângând în pat.

– Nu e nimic, mamă. Mă ghemuiesc pe pat și îmi aduc genunchii la piept. Cred că vreau să mă culc acum.

– Ella, spune ea așezându-se lângă mine, Ella, ce se întâmplă? În sfârșit aduci o prietenă acasă pentru prima dată după luni întregi... Înțeleg că nu a mers bine?

Simt că-mi atinge părul și este un gest atât de incredibil de sensibil din partea ei, mai ales după distanța dintre noi, încât pentru o clipă sunt tentată să mărturisesc totul.

Dar nu pot. Deja i-am demonstrat că nu sunt fiica perfectă care au crezut că sunt. Fiica pe care o voiau. Nu suport să înrăutățesc situația. Dacă i-aș spune totul mamei, ar însemna și să-i spun că m-am furișat cu Sawyer, am mințit-o, am citit jurnalul lui Hayley. N-aș putea să suport privirea ei în timp ce i-aș destăinui cât de oribilă este *în realitate* fiica lor.

– Sunt numai prostioare legate de băieți, mamă, spun până la urmă.

Midna apare lângă mine în pat și-și împinge capul în obrazul meu.

– Midna este îngrijorată pentru tine, spune mama.

– Vrea doar să-i dau mâncare.

Îmi împing capul în cearceaf și-mi înăbuș cuvintele.

Mama își drege glasul.

– Vrei să vii jos să te uiți la un film cu tata, Jess și cu mine? Mi-ar fi de ajutor votul tău. Altfel mă uit din nou la *Godzilla* și m-am săturat și de *Mothra*.

– E adevărat. Jess se sprijină de cadrul ușii cu brațele încrucișate. Sunt obsedată de gemenii micuți ai lui Mothra. Nu pot să le refuz cântecele. Dar. Îmi aruncă un rânjet discret. Dacă vii jos, o să iau în considerare primul *Stăpân al Inelelor*.

Privirea mamei se umple de teamă.

– Te rog, nu ediția extinsă. Vă implor.

Pufnesc într-un hohot umed de râs. E tentant. Dar am vorbit serios când am spus că vreau numai să mă duc la culcare. Deodată, sunt foarte epuizată.

– Amânăm pentru mâine, bine?

– Bine, Ella. Mama se ridică în picioare. Vii, Midna?

Midna cască și se ghemuiește lângă mine. Mama zâmbește discret înainte să iasă. Jess zăbovește o clipă înainte să mormăie în cele din urmă un „Noapte bună, Els“ și să închidă ușa.

Nu pot să nu mă gândesc la tot ce a spus Seema.

Aș vrea să pot spune că a fost dură, crudă.

Dar poate are dreptate. Poate sunt o prietenă oribilă. Când mă gândesc la asta, începe să mă doară îngrozitor capul. Întorc fața ca să mă lipesc de blana moale și caldă a Midnei. Ea toarce, cel mai liniștitor sunet din lume, și adorm imediat.

Am impresia că o aud pe Midna miorlăind. Cel puțin ăsta cred că este sunetul care m-a trezit. Dar Midna nu miorlăie. Clipesc adormită și casc trosnindu-mi fălcile.

Midna este adunată lângă capul meu și coada i se mișcă înainte și înapoi.

– O, Midna, pentru ultima dată, nu este un gândac.

Mă întorc pe spate și gem. Pe perete este o zgârietură pe care încearcă să o prindă de ani întregi, sigură că este o molie.

O lovitură bruscă în dreapta mea mă face să mă bag sub pătură, gâfâind. Când îmi scot capul, îmi dau seama

că obloanele de lemn de la fereastră se lovesc unul de altul în bătaia vântului.

Oftez ușurată. Era numai vântul...

Apoi înțepenesc. N-am lăsat geamul deschis.

Sunt îngrozită. De ce este geamul deschis?

Midna miorlăie din nou.

Și apoi scuipă.

Cu un impuls de adrenalină, dau la o parte pătura și mă ridic. La picioarele patului meu, în locul spre care scuipă Midna, este o siluetă întunecată, înaltă, care se înalță peste marginea saltelei. Face o mișcare bruscă cu brațele întinse, dar când țip, se retrage.

Și țip, și țip atât de tare, încât simt cum mi se sfârtecă gâtul.

Mă împiedic când mă întind să aprind lumina. În camera mea cineva se agită frenetic. Părinții mei dau buzna în încăpere exact când aprind lumina, dar silueta a dispărut deja.

– Ella, Ella, ce s-a...

– Sunați la 112, spun cu voce tremurată.

Arăt spre geamul deschis și perdeaua sfâșiată care flutură.

– Cineva a intrat la mine în cameră. M-am trezit și era lângă patul meu.

Tata înjură și scoate telefonul, iar mama își face cruce. O văd pe Jess cocoșată pe hol, cu ochii ieșiți din orbite. Iar acum văd în ce hal este camera mea. Este devastată. Hainele din dulap sunt aruncate și toate sertarele sunt deschise.

– Am crezut că este un oraș sigur. Am crezut că asta se întâmplă numai în orașele mari.

Mama tremură cu mâna la gură.

Dar aici nu a fost un necunoscut. A fost cineva care căuta ceva.

Cineva care a folosit aceeași fereastră ca să intre în cameră și altă dată.

Și asta le spun ofițerilor de poliție când ajung, zece minute mai târziu.

– Știu cine a intrat, spun eu. A fost Sawyer. Sawyer Hawkins.

CAPITOLUL 31

SAWYER

M-au lăsat să transpir în încăperea asta fără geamuri pentru două sau trei ore înainte să se deschidă ușa.

Un bărbat voinic, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat în uniforma de șerif de culoarea Band-Aid intră în camera de interogatoriu. Are ochelari cu lentile groase și mustăți ascuțite și arată ca și cum ar primi sfaturi în materie de modă de la un star porno din anii '70. Îmi reprim pornirea de a-i spune asta.

– Uau, spune el scoțându-și pălăria cu boruri largi și făcându-și vânt. Este mai cald decât acasă la Satana aici! Ești bine, fiule?

Drept răspuns, mă uit fix la el. Tăcut, fără să clipesc și fără să mă deranjez să șterg râurile de transpirație care îmi curg pe față.

Tăcerea mea nu-l impresionează nici un pic.

Își trece o mână peste toată lungimea părului său blond și slinos.

– Vrei o cola? Stai așa.

Ușa se trântește când iese din nou afară, iar eu inspir adânc.

Rahat. *Rahat.*

Tocmai ajunsesem acasă după o tură lungă la restaurant, când s-a auzit o bătaie în ușa din față. Mama deschisese ușa și dăduse peste trei polițiști care se înghesuiau la intrare. Știam cum se pot desfășura lucrurile. Dacă aș fi refuzat să mă supun interogării lor, ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în puteri să facă rost de un mandat. N-ar fi fost greu. Văzusem asta de suficiente ori cu tata când eram mic, înainte ca mama să reușească să ne scoată de acolo, să ne mute în Cedarbrook.

Și mai este și faptul că Ella, bijuteria comunității, le-a dat polițiștilor numele meu.

Ceea ce mă salvează este faptul că nu mă au cu nimic la mână. Nimic concret.

Așa că le-am spus că mă duc, să-mi pună ce întrebări vor. Nu trebuie să răspund la nici un rahat de întrebare. Asta o să-mi câștige timp, o să mă țină departe de cătușe

până găsesc o cale să ies din asta. Așa că am trecut pe lângă mama, i-am potolit protestele, insistența că n-aş fi făcut *niciodată* lucrul de care mă acuzau. I-am spus că era în ordine, voiam să mă duc, să lămuresc toată povestea.

Acum închid ochii, încleștez fălcile cu atâta putere încât îmi pocnesc. Expresia aceea de pe fața ei. Luminile albastre și roșii învârtindu-se în groaza întunecată a ochilor ei. Ca și cum pentru o secundă n-ar fi fost sigură cine stătea în fața ei: fiul ei sau un străin.

Amândoi ne ceruserăm scuze după seara anterioară. Dar fuseseră niște scuze rapide, false. Eu veneam de la școală, iar ea pleca la muncă. A fost o îmbrățișare grăbită în hol, când era deja pe jumătate ieșită pe ușă. Tensiunea este în continuare prezentă. Callan abia dacă vrea să fie în aceeași cameră cu mine.

Simt pornirea să-i scriu Ellei, dar nu are ce să iasă bun din asta în acest moment. Trebuie să fiu tare, să-mi țin gura și să văd ce știu mai exact idioții ăștia și, sper, ceea ce vor.

Ușa se deschide și intră ofițerul de mai devreme, cu brațele încărcate de doze de coca-cola, sprite și apă.

– Nenorocitul ăla de aparat este obiectul cel mai încăpățânat din toată clădirea, bombăne el. Ușa se închide și aruncă băuturile pe masa de tablă din fața mea. Dă-mi voie să-ți spun, având în vedere că asta îl include și pe șerif, e ceva.

Opresc o doza de cola care se rostogolește gata să cadă de pe masă, în timp ce polițistul se așază lângă mine, scoate o batistă din buzunar și se șterge la frunte. Face semn spre grămada de doze și sticle, apoi deschide una.

– Nu te sfii, ia din care vrei. Doctoru' meu n-ar fi prea fericit să știe că mănânc zahăr. Glicemia și tot rahatul. Îți zic una. Cu cât ceva e mai bun la gust, cu atât mai nervos e doctorul meu.

Am gâtul uscat, dar știu cum merge treaba. Mă ademenește cu sucuri, mă convinge că o să fie tatăl pe care nu l-am avut niciodată și mă trezesc dintr-odată că semnez o declarație că aş fi Ucigaşul Zodiac. Nu contează că nu am luat nici măcar o amendă de viteză în viața mea. Acea bucată de hârtie m-ar băga la zdup pe viață.

Sau mai rău.

Mă uit fix la el. Singurul sunet care se aude este de la bulele de acid din doza deschisă. Se uită la mine o clipă înainte să-mi zâmbească blând și să întindă mâna, cu palma în sus.

– Sunt Rick, apropo.

Nu mișc nici un mușchi.

Pentru că nu îi apuc mâna, Rick se sprijină de spătar, iar scaunul scârțâie sub greutatea lui.

– Știi, arăți destul de tânăr să mergi la North Davis. Se scarpină la bărbie. Au o echipă de fotbal dată naibii. A naibii de bună. Și eu am fost acolo. Nu-ț' spun în ce an, însă. Și numai să o zic cu voce tare m-ar face trist ca naiba. Oftează. Unde a zburat timpu'?

Rick își verifică ceasul, bate cu degetele în masă și se ridică în picioare, gemând.

– Isuse Atotputernic! Tresare, își pune o mână pe spate. Mă duc să mă piș, fiule. Ți-e foame? Vrei o gustare? Să-mi spui.

Pleacă fără să aștepte răspunsul meu. Expir prelung după ce iese și mă întind după o sticlă de apă. Știu că este cineva care mă urmărește prin oglinda dublă, dar nu-mi pasă. Dau peste cap întreaga sticlă de apă înainte ca Rick să se întoarcă.

Inima îmi bate cu putere în piept. În ciuda aparențelor, a fost greu să nu-i răspund ofițerului. Sporovăiala lui prietenoasă, ofertele lui aparent binevoitoare de ajutor, sunt numai niște capcane.

Totul este o capcană. Pentru că știu exact cât de precară este situația mea și știu exact cine este ofițerul Rick: unchiul domnului Wilkens. Pentru prima dată sunt recunoscător pentru stilul de viață dintr-un oraș mic, pentru faptul că toată lumea cunoaște pe toată lumea. Îmi tresar degetele lângă buzunar. Doamne, vreau să-i scriu Ellei. Dar după cum am spus, mai întâi trebuie să-mi dau seama câte știu ăștia.

Trec mai multe ore. Greu de spus câte. Încep să mă legăn în scaun, iar pleoapele îmi devin grele. Rezist pornirii să mă foiesc, să-mi trec degetul peste cicatricea din palmă, să fac orice care să-i determine să se uite la mine într-un fel greșit. Pentru că asta face parte din toată chestia. Capcana. Nu-i pot lăsa s-o facă.

În cele din urmă, Rick se întoarce în cameră. Arată ca și cum ar fi tras un pui de somn pe undeva prin secție. Are ochii cât se poate de strălucitori. Îmi zâmbește și are în brațe un teanc de hârtii și o agendă.

Mă îndrept în scaun și îmi pocnesc degetele.

„Să-i dăm drumul."

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, Sawyer. Sawyer. Frumos nume, frumos nume. Întotdeauna mi-a plăcut mai mult Tom Sawyer decât Huckleberry Finn. Sigur, are legătură cu faptul că pe iubita mea din liceu o chema Becky.

Rick trântește teancul de hârtii pe masă și de data asta se așază pe scaunul din fața mea.

– Sawyer Hawkins... Își împinge ochelarii mai sus pe nas și răsfoiește hârtiile. Întind gâtul, dar nu văd nimic din dosar. Am auzit povești că ești destul de popular printre don'șoare. Ai zice că-i adevărat?

Probabil mi se citește ceva pe figură, pentru că începe să râdă.

– Aaa, nu fi modest, fiule. Nu mă miră deloc. Înalt, brunet, misterios. Foarte, *foarte* misterios, dacă pot să mă exprim așa. Spune-mi. Spune-mi, e adevărat că în ultima vreme ți-ai pierdut vremea cu o fetișcană pe nume Ella Graham?

„Taci. Naibii. Din. Gură."

Ofițerul Rick își linge degetele și dă o pagină din dosar.

– A fost mai mult o întrebare retorică, fiule. Numa' te testam, asta-i tot. N-o să te plictisesc cu detalii, dar cred că ce-o să ți se pară interesant este că cineva a intrat prin efracție în dormitorul don'șoarei Ella când dormea. Și imediat ce am ajuns acolo, a venit în fugă la mine și pân' s-apuc să dau ziua bună, mi-a zis că ai tu fost, Sawyer Hawkins, cel care a intrat în cameră. E, ce-ai de spus despre asta?

Întregul corp îmi este încleștat și tremură din cauza încordării. Ofițerul Rick se apleacă și mijește ochii căprui.

– Iești bine, Sawyer? Pari așa furios, că parc-ai fi pe punctul să explodezi. Ai o venă care ți s-a umflat pe gât și to' tacâmu'. Ei bine, unii ar zice că arăți de-a dreptu' *ucigător*.

Închid ochii și nu mai sunt tentat să-i ard una peste falcă. Mă simt ca un leu în cușcă, împuns și înghiontit.

Mai întâi cu bețe boante, acum cu furci ascuțite ca niște ace. Trebuie să mă pregătesc pentru torțe aprinse, pentru săbii ascuțite, pentru lucruri mult mai dureroase. Pentru că orice-ar fi, nu pot să cedez.

Știu ce se întâmplă cu un leu care cedează.

Ofițerul Rick se lasă pe spate, oftează, își scoate șapca și se scarpină la cap.

– Sigur că nu te condamn că ești furios. Nu am găsit în camera ei nici o dovadă că ai fost acolo în seara asta. Ridică din umeri. Sigur, tu nu ai un alibi. Te-ai plimbat cu mașina de colo-colo ca să-ți limpezești creierii? Ei bine, între noi fie vorba, asta sună foarte suspect, fiule. Da' asta nu-nseamnă c-ai fost acolo în seara asta. Nu-i corect, cum ne pedepsesc pe noi, băieții, degeaba. Te uiți prea lung la prietena ei, nu îi răspunzi la mesaje destul de iute, nu-i mulțumești destul pentru nenorocita de mâncare pe care a scos-o dintr-o cutie… și iau asta ca pe un semn să apese butonul roșu! După to' ce facem pentru ele! Dă din cap. Ai to' dreptul să fii furios, Sawyer. Erai în bucătărie cu biata ta mamă obosită și na, acum a trebuit să vii pân' aici într-o seară de vineri numa' pen' că lu' Ella i s-a pus pata să te dea pe mâna poliției.

Mă concentrez asupra felului în care rostește cuvântul „poliție". Ca și cum ar fi două cuvinte, accentuând prima silabă. *Poo-lițieee*. Mă ajută să nu deschid gura, să spun o mare prostie.

Ochii ofițerului Rick sunt niște dălți de gheață maro care îmi răzuiesc stratul superficial. Dar nu o să mă facă să cedez. În nici un caz.

Nu poate.

Când tac în continuare, dă din cap și îmi dau seama că este puțin impresionat.

– Aha, ai dreptate… poate nu-i vorba de asta. Ella n-ar face așa ceva, nu? Se scarpină în bărbie. Dar a spus ceva al naibii de interesant. A spus că tu căutai ceva. Un fel… de carte gen?

Devin atent, inima îmi bate cu putere. Asta nu sună bine. Dar până acum nu le-am spus nimic. Ar fi totul degeaba, dacă aș ceda acum.

Ochii ofițerului Rick se îngustează și mă scanează ca niște raze laser. Dar îi ofer imitația cea mai bună a unei statui de piatră. După o clipă, continuă:

– O să fiu sincer, fiule. Nu te vedeam ca un mare cititor, și d-aia nu avea nici un sens să te cațări până la un geam de la etaj după o carte… Sau poate nu e o carte. Un jurnal?

Inima îmi stă în loc.

Ridică o agendă cu copertă neagră, din material textil.

– Acest jurnal?

Îmi folosesc toate resursele ca să nu sar din scaun, să fug. Nu fusesem sigur… Dar acum, că ofițerul Rick îl flutură în fața mea, am senzația că nu mai am nici o scăpare.

Nu mă pot gândi acum la toate consecințele. Trebuie să mă concentrez să-mi mențin cea mai inexpresivă față din viața mea.

– Știi ce, te-am torturat destul de rău, Sawyer. Și tre' să recunosc, ești greu de tot de citit. Dar sunt obosit. Hai să facem o pauză. Tata obișnuia să-mi citească povești înainte de culcare. Tac'tu a făcut vreodată asta?

Ha!

– Așa am crezut și eu. Ei bine, o să-ți citesc eu acum, fiule. Hai să avem o oră de citit, bine? Ofițerul Rick pare de-a dreptul vesel când își linge degetul arătător și deschide jurnalul. A, și pentru că n-ai întrebat, o să presupun că deja știi că ăsta nu-i jurnalul lu' Ella. E al lu' Hayley. Și a spus niște chestii al naibii de interesante despre tine aici.

Mi se taie respirația. Fac înmulțiri lungi în cap. Orice ca să nu mi se citească pe față fulgerele care mi se adună în piept.

– Să vedem… O, uite aici. „*S* a apucat cana și a trântit-o de perete, iar sticla spartă s-a împrăștiat peste tot." Asta nu e grozavă… Dar, ei, nici asta nu e foarte interesant. Adică, cine nu a dat cu tacâmurile bune de perete o dată sau de două ori în timpul cinei în familie?

Îmi înfig degetul mare în cicatrice suficient de tare ca să zgârii pielea. Încerc să nu clipesc.

– Ooo, asta e mai suculentă. „… și-a luat avânt și mi-a tras un dos de palmă peste față cu atâta putere, încât m-am lovit cu capul de geam."

Furia și frica mă lovesc în valuri cât un munte. Înghit ca să potolesc tumultul din stomac și mă lupt să nu închid ochii.

Rick își trece privirea peste fața mea și un mușchi îi zvâcnește în falcă. Încep să-l enervez. Mă agăț de frustrarea lui, de eșecul lui.

– E greu de ascultat, nu? Are vocea calmă. Face pe-un bărbat în toată firea să plângă, nu? E, nu-ți face griji, mai am numai una pentru tine... A, aici. Ultima notiță din tot jurnalul. Dă o pagină. „Asta e. Rahat, chiar este singura cale? Nu contează. Nu mai am timp și nu îmi vine nici o altă idee ca eu și toată lumea pe care o iubesc să fie în siguranță. Partea cea mai grea va fi să țin secret față de S. Ușor de spus, greu de făcut zilele astea. Dar n-am altă variantă. Și nu pot permite să afle. Este o chestiune de viață și de moarte."

Ofițerul Rick se cutremură teatral.

– Fosta ta iubițică se pricepea la cuvinte. Adică, sigur, nu era foarte consecventă în ceea ce scria, dar este un suspans dat naibii. Nu mulți oameni ar fi fericiți să audă asta. Dar face o descriere bună, aș zice.

Mă lupt cu pornirea să mârâi la el. Dacă deschid numai o dată gura, m-am condamnat. Nu are ce să iasă bun din asta. Tot ce au acum este un jurnal în care Hayley a vorbit despre un „S" și acuzațiile unei adolescente speriate în miezul nopții. N-au nimic. Nu pot să mă rețină.

Și când mă uit direct în ochii ofițerului Rick, îmi dau seama: știe și el asta.

Renunță la prefăcătoria că ar fi un polițist sudist drăguț și fața i se contorsionează de furie. „Uite-l pe nenorocit." Se apleacă spre mine și fața lui pătată este la câțiva centimetri de a mea.

– Gunoi ce ești, mârâie el, apucându-mă de tricou.

Această ultimă manifestare de furie aproape mă face să cedez. Sunt pe punctul să spun ceva, când se deschide ușa.

– Poate ar fi bine să iei o pauză, Rick.

Un ofițer obosit se sprijină de ușă, cu mâna pe clanță.

Rick se uită în continuare în ochii mei. Mă scutură puțin de guler.

– N-am terminat.

În ușă apare un alt ofițer. Are fața pătrată și serioasă.

– Rick, du-te să te plimbi.

Îi simt tonul vocii în piept.

Rick înjură violent și-mi dă drumul. Iese din cameră, trântește ușa și deodată sunt singur.

Respir adânc. Sunt amețit de epuizare și de orele în care mi s-a scurs adrenalină prin vene. Am palmele ude și când mă uit în jos, văd printre petele de transpirație, semiluni sângerii în locurile în care mi-am înfipt unghiile în piele. Interogatoriul aproape m-a ajuns, dar mi-am ținut cumpătul. Pe exterior, cel puțin.

În interior, încă urlu.

Dar măcar știu că e bine. Cel puțin, deocamdată. Îmi scot telefonul și îi scriu un mesaj Ellei.

S: Ella, nu sunt supărat. Vreau doar să știu unde ești. Spune-mi unde ești.

Este foarte puțin probabil ca Ella să-mi răspundă pentru prima dată după câteva zile. Dar trebuie să mă asigur că este acasă cu părinții ei. Nu în altă parte. Nu *cu* altcineva.

Gândul mă umple de o asemenea furie, încât lovesc cu pumnul în masă. Întorc repede privirea spre oglinda dublă, spre luminița roșie a camerei de filmat care clipește în colțul încăperii. „Haide, Sawyer. Păstrează-ți calmul. Aproape ai scăpat."

Pe urmă pot să mă duc singur să văd ce face Ella.

Încă nu am primit răspuns la mesaj, când ofițerul Rick, flancat de doi alți polițiști, intră în cameră. „În sfârșit", mă gândesc eu.

Apoi văd expresia ofițerului Rick.

Pare îngâmfat. Foarte îngâmfat.

Îmi vibrează telefonul și nu mă pot abține, așa că îl scot să verific dacă este un răspuns de la Ella. Inima îmi bate cu putere când văd că e de la ea, dar arunc numai o privire și văd cuvintele „bine" și „domnul W", înainte să-mi fie smuls telefonul din mână.

– Ce naiba? izbucnesc eu.

– Mandat de urgență, fiule. Ofițerul Rick desfășoară în fața mea un document care pare oficial. Asta înseamnă că putem să-l luăm, să ne uităm prin el. Faci față destul de bine, Sawyer. Dar chiar nu suport ideea că bătăușii de fete se plimbă liberi prin orașul ăsta și întâmplarea face că judecătorul e de acord cu mine.

Fierb în timp ce se uită prin mesajele mele.

– La naiba, fiule! Plec din cameră pentru zece minute și deja o hărțuiești pe Ella? Și, la naiba, pare că o hărțuiești de câteva zile! Acum, nu știi că dacă o femeie nu răspunde, va să zică că nu e interesată?

– Sunt arestat? întreb în timp ce îmi bate inima ca la maraton.

Se lasă o tăcere asurzitoare.

– Aș fi zis că asta e evident. Da. Da, ești arestat, spune ofițerul Rick.

– Atunci am dreptul la un telefon, mârâi eu.

Trece o fracțiune de secundă.

– Nici nu i-am terminat de citit..., începe să spună un alt polițist.

– Telefon! cer eu. Conform legii, am dreptul la un telefon!

Urmează o nouă tăcere apăsătoare. Apoi, în sfârșit:

– La naiba, o să-i citesc drepturile pe drum. Du gunoiul ăsta să-și dea telefonul.

S-ar putea să existe încă o scăpare.

CAPITOLUL 32

ELLA

Cu greu observ când se face dimineață. Nici părinții mei nu au dormit, s-au plimbat de colo-colo prin sufragerie în timp ce eu am stat nemișcată pe canapea, cu genunchii la piept, privind în gol spre șemineul nostru rece.

– De ce ai crezut că a fost Sawyer? Cum adică, a mai intrat și altă dată pe geam? Te rog, Ella, vorbește cu noi.

Vocile lor abia ajung la mine prin ceața care mă presează din toate părțile. Chiar fusese în camera mea. Acea siluetă înaltă, care pândea. N-am fost atât de speriată în viața mea. Dar după ce a plecat poliția, am simțit greutatea acuzațiilor mele ca pe un bolovan în stomac.

Una a fost să mă duc la domnul Wilkens să-i spun despre temerile și teoriile mele legate de Sawyer. E cu

totul altceva să i se pună cătușe la mâini. Ar fi trebuit să pun întrebări înainte? Să-i dau o șansă să se explice? Abia suport să-mi imaginez: poliția bate la ușa lui și adaugă încă o dramă la viața mamei lui și a lui Callan.

Sawyer este arestat și ar trebui să mă simt ușurată, dar nu știu de ce, nu sunt. Îmi aduc aminte odată când tata a spus că după ce tatăl lui petrecuse jumătate de an într-un sanatoriu fiind incapabil să meargă, să vorbească sau să vadă, abia aștepta ca bunicul meu să moară pentru că agonia pierderii lui nu ar fi fost mai mare decât agonia suferinței tatălui său, a faptului de a fi martor la toate astea.

Acum sunt în siguranță. Știu asta. Simt cum conștiința acestui fapt mi-a relaxat umerii, mi-a deschis plămânii, care nu mai sunt contractați de frică. Simt ușurarea supraviețuitorului unei tornade, împreună cu hotărârea sumbră de a privi ruinele căminului în care am crezut că voi îmbătrâni.

– Hai. O mână micuță îmi atinge umărul. Jess. I-am trimis pe mama și tata la bucătărie să dea o tură. Ești bine?

O ating pe mână și i-o strâng cu putere.

– Mulțam, Jess. Rămân datoare.

Înghit în sec peste vocea care-mi tremură.

Ridică din umeri și își studiază degetele de la picioare în timp ce le înfige în covor.

– Apropo, i-am dat Midnei o porție suplimentară de ton. A meritat-o.

– Dă-i cât vrea, spun eu repede.

Soarele portocaliu de la răsărit luminează zâmbetul lui Jess. Este prima dată când am speranța că poate lucrurile se vor aranja.

Dar simt în continuare o mare neliniște în piept. Ideea că voi sta închisă în această casă în care Sawyer m-a făcut să simt lucruri pe care nu le-am mai simțit înainte, în care Seema a declarat sfârșitul prieteniei noastre, în care Sawyer mi-a violat camera, pândind din întuneric… Să spunem doar că trebuie să mă car naibii de aici.

Jess m-a urmărit cu atenție.

– Mama și tata n-o să te lase să pleci.

– Ce? De ce spui asta?

– Ai acea expresie pe față, aia de când ai avut mononucleoză și nu ai putut să ieși din casă câteva săptămâni. Zâmbește privind în podea și adaugă: De fapt, îmi place. Este fața ta de nebun.

– De ce?

– Ei bine. Ai petrecut toată vara în pat. Nu ai luat-o razna nici măcar o dată. Am fost îngrijorată… Mi-era teamă că o să fii așa tristă pentru totdeauna.

O apuc de mână.

– Știu că am fost un dezastru. Și îmi pare rău. Ești cea mai bună soră.

Jess confirmă din cap.

– Știu. Pentru că o să te acopăr. Du-te să te plimbi, fă ce trebuie să faci. O să le spun că ai nevoie să dormi sau ceva de genul ăsta, că ești încuiată în cameră. O să mă asigur că nu intră. Stai cât ai nevoie.

– Jess… Abia reușesc să vorbesc, atât de impresionată sunt. Sincer, nu te merit.

Îmi zâmbește delicat.

– Știu. Dar pentru ce sunt surorile?

Mă lovește revelația lucrurilor pe care le-a făcut Jess pentru mine de când a murit Hayley. Și, sincer, chiar și înainte. Jess a fost întotdeauna alături de mine, refugiul meu secret. Mi se strânge inima de recunoștință și iubire.

O îmbrățișez, îmi apuc geanta și telefonul și mă furișez afară pe ușa din spate.

Așa ajung să mă plimb fără direcție prin Cedarbrook, într-o dimineață senină și rece de octombrie. Primele câteva ore sunt plăcute. Îmi mișc corpul. Am senzația că merg într-o direcție, că las tot răul în urmă.

Dar după o vreme, încep să mă simt din nou copleșită. Singură. Speriată. Și nu numai atât: m-am rătăcit. M-am pierdut într-un cartier în care nici una dintre case nu pare cunoscută. Mă opresc și-mi cântăresc opțiunile.

Aș putea să-i sun pe mama și tata, să le trimit locația mea, să-i rog să vină după mine. Dar nu sunt pregătită să mă duc acasă. Nici pe departe. În afară de asta, aș fi pedepsită pentru o mie de ani și, mai rău, și Jess la fel, pentru că m-a ajutat.

Și atunci îmi dau seama. Selectez numărul de telefon al domnului Wilkens și apăs butonul. Simt o înțepătură de

incertitudine. Este sâmbătă dimineață. Ziua lui liberă. Poate ar trebui...

Domnul Wilkens răspunde imediat.

– Ella? Ești bine?

Simt că sunt cuprinsă de ușurare.

Îi spun totul: despre Sawyer care a intrat la mine în dormitor, despre ceea ce citisem în jurnal. Îi spun că nu vreau încă să mă duc acasă, că este singurul care știe tot, care înțelege prin ce trec.

– Dacă ai nevoie de un spațiu sigur, poți veni la mine acasă pentru câteva ore, până când ești pregătită să te întorci acasă, spune el.

– Vă rog, îi spun și îi trimit locația mea, copleșită de ușurare.

În timp ce aștept să vină domnul Wilkens, simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot și înghet când văd un mesaj de la Sawyer.

S: Ella. Nu sunt supărat. Trebuie numai să știu unde ești. Te rog. Spune-mi unde ești.

Îmi mușc buza crăpată în timp ce mă plimb pe trotuar. Nu este supărat? Nu-mi vine să cred că Sawyer este atât de dus. Crede în continuare că are grijă de mine, că mă păzește. Îmi mișc degetul ca să șterg mesajul, să-i blochez numărul, dar mă opresc.

Am nevoie să-i trimit un ultim mesaj. Să-mi iau la revedere, ca să am sentimentul că nu las lucrurile neterminate.

E: Sunt bine. Sunt în siguranță cu domnul W. Te rog să nu mă mai contactezi. La revedere, S.

Apoi trimit mesajul și îi blochez numărul.

*

Casa domnului Wilkens este *frumoasă*. Este o casă fermecătoare cu aspect de fermă, cuibărită în pădure și care îți apare în câmpul vizual când intri pe strada lui. Este vopsită într-un albastru atât de închis, încât pare făcută din cărbune, dar iedera care se întinde pe pereți îmblânzește aerul modern. Domnul Wilkens parchează pe aleea de acces auto și apasă câteva numere pe tastatura de la ușa din față ca să intrăm.

– Bine ai venit în casa Wilkens! Își dă jos adidașii și își șterge fața cu mâna. Arată la fel de epuizat ca mine. Simte-te ca acasă, îmi spune. Mă duc să pun de cafea.

Când dispare pe un hol de după colț, eu mă foiesc agitată, intimidată de spațiul larg și frumos care se desfășoară în fața mea. Tavanele sunt înalte și înclinate. Șemineul are hornul acoperit până în tavan de pietre roșii și cenușii, iar în jurul lui este aranjat un set de canapele de piele. Văd deschiderea bucătăriei dincolo de sufragerie, podeaua de gresie și marginea unui blat de marmură. În partea opusă a casei, în loc de un perete, este o pereche de uși mari, glisante, de sticlă, care se deschid spre o curte luxuriantă, cuibărită într-o pădure de arțari și ulmi.

Este ușor să-mi imaginez o scenă cu domnul Wilkens și iubita lui, care stă cu picioarele sprijinite la el în brațe în timp ce citesc, într-o camaraderie liniștită.

Îmi dau jos tenișii, îi așez frumos lângă ușă și îmi las geanta chiar lângă ei. Covorul este moale și scump, de un bej cald. Casa lui miroase a brad verde și soare.

Traversez spațiul, îmi trec o mână peste pielea fină ca untul a canapelelor și îmi sprijin fruntea de geamul rece care dă spre grădină. Pun pariu că deschide ușile astea de fiecare dată când are ocazia. Le lasă deschise, lasă pădurea să-i intre în sufragerie. Îmi aduc aminte de pozele cu căbănuțe pe care le văd pe Instagram, sau de cele de pe coperțile lucioase ale revistelor de călătorii.

Domnul Wilkens apare de după colț.

– Ți-e foame? Pot să pregătesc și micul-dejun.

O pasăre colibri zboară spre ușa de sticlă. Un alimentator mic și roșu pe care nu-l observasem atârnă de copertina de afară, legănându-se deasupra capului meu. Corpul micuț, ca o bijuterie, al păsării, strălucește în soare în timp ce aceasta caută apa cu zahăr din alimentatorul gol. Aripile i se mișcă mai repede decât poți urmări cu privirea.

Simt un fior la vederea frumuseții acestei vietăți, a absenței mâncării. Hayley ura alimentatoarele goale. Probabil deja ar fi cotrobăit prin sertarele domnului Wilkens în căutare de cratițe, hotărâtă să fiarbă apă ca să facă sirop.

– Deci, am vrut să mă duc la magazin… Domnul Wilkens închide ușa frigiderului cu o expresie apologetică. Stai să văd dacă am amestec pentru clătite, sau ceva de genul ăsta. Deschide un dulap. Ce părere ai despre brioșele cu afine? O, stai. Amestecul ăsta a expirat.

– Îmi e de ajuns cafeaua, domnule Wilkens. Pe cuvânt. Ați făcut atât de multe pentru mine! Mă uit sfioasă în podea. Nu știu cum o să vă pot mulțumi vreodată.

Domnul Wilkens zâmbește și se avântă într-un discurs despre arta pregătirii cafelei. Aprob din cap și zâmbesc în timp ce-mi povestește despre diferitele tipuri de prăjire a cafelei, despre virtuțile boabelor proaspăt măcinate, despre faptul că trebuie întotdeauna să verifici data la care a fost prăjită cafeaua atunci când o cumperi și cum toată lumea ar trebui să-și arunce filtrele de cafea și aparatele care fac o singură cafea o dată.

În timp ce vorbește, mă uit la seria de fotografii înrămate de pe pereți. Majoritatea sunt instantanee artistice, peisaje alb/negru, o imagine dramatică a unei păduri întunecate care se ridică spre cerul gol. La capătul peretelui, mai aproape de sufragerie, sunt două diplome înrămate, una de facultate și una de master.

Mijesc ochii privind caligrafia ornamentală, nuanța aurie și lucioasă a literelor, și citesc cu voce tare:

– „Acest document certifică faptul că Andrew Samuel Wilkens *al III-lea…*" Mă întorc spre el cu sprâncenele ridicate. Sunteți al treilea? Sună ca ceva regal.

Face o mutră.

– Nici pe departe. Îmi urăsc numele. Toate variantele. Drew. Andy. Clasicul Andrew. Îmi amintesc de tata. Iubita mea din facultate mi-a sugerat că dacă îl urăsc atât de rău, ar trebui să-mi folosesc numele mijlociu.

– Îmi place ideea, spun eu, amintindu-mi cum am luat în considerare pentru puțin timp să mă prezint drept Ana și să las în urmă tot ce are legătură cu numele Ella.

Mă face să am senzația că până la urmă este posibil să te reinventezi.

Domnul Wilkens îmi spune despre cafeaua pe care a ales-o și cum a găsit-o din întâmplare în timp ce era în Montana, în vacanță. Îmi place să-l ascult, îmi place pasiunea din vocea lui, faptul că este atât de matur. Și îmi place să-i cercetez casa, minimalismul artistic, cu

înclinație orientală. Statui ale lui Buddha din teracotă și boluri tibetane alături de candele din piatră. Bețișoarele de santal miros puternic, chiar și neaprinse. Câteva plante de interior sunt înghesuite prin colțurile casei, pe rafturi, pe mese, atât de bine ascunse, încât nu le observasem înainte.

– Aș spune că trebuie să vă udați plantele, spun eu arătând spre o ferigă uscată, dar s-ar putea să trebuiască să le declarăm moarte.

Domnul Wilkens nu ridică privirea de la boabele de cafea pe care le toarnă în râșniță.

– Aha, știu. Am tot vrut să scap de ele.

Apasă butonul și zgomotul zecilor de boabe care sunt pulverizate de lamele mici de metal amortizează orice alt sunet.

Mă îndrept spre o vitrină mare de sticlă umplută cu suvenire din sport. Îmi observ reflexia zâmbitoare în sticlă. Conștiință și meditație într-o parte a camerei, Cracker Jack și alune, în cealaltă.

Domnul Wilkens nu pare să aibă preferință pentru un sport anume, dar toate echipele sunt din Georgia. Sunt carduri de baseball ale echipei Braves, fiecare așezat pe un mic suport, o cască albastră, micuță, pe care este inscripționat cu „A" uriaș de la numele formației Atlanta Braves. Dar sunt destule lucruri și de la Atlanta Falcons, un program lucios în stare perfectă, de la un joc Super Bowl de acum câțiva ani, un tricou împăturit cu grijă. Bijuteria coroanei, însă, este un obiect Braves: o bâtă lucioasă de lemn, cu un autograf pe-o parte, „Pentru Sam".

În sfârșit termină de măcinat cafeaua. Mă uit la el, zâmbind.

– Deci sunteți unul dintre tipii pasionați de sport. N-aș fi ghicit.

– Ce pot să spun? Sunt multilateral. Domnul Wilkens toarnă cafeaua măcinată în presa franceză. Tace în timp ce stinge ibricul electric. Era singura dată când puteam să fiu în același spațiu cu tatăl meu, fără să izbucnească o ceartă între noi. Nu am avut o relație grozavă și nu a fost pe acasă prea mult după ce m-am făcut puțin mai mare. Dar când era un meci... puteam vorbi.

– Sună dificil, spun eu încet.

Toarnă apa fierbinte în presa franceză și mirosul întunecat de cireșe și ciocolată înflorește în spațiul dintre noi.

Lumina dimineții intră în casă pe ușa mare de sticlă și creează diverse umbre. Domnul Wilkens are un zâmbet pe față, iar eu îmi aduc aminte că se poate trăi fără un sentiment de groază, greu ca o cărămidă, în stomac. Că există un viitor plin de băuturi fierbinți cu aromă de scorțișoară în dimineți reci, de toamnă. Poți sta în picioarele goale pe podeaua bucătăriei, cu promisiunea clătitelor. O viață în care o pierdere înseamnă că nu mai știi unde ți-ai pus cheile, nu că inima, iubirea, îți sunt smulse iar și iar din piept. Îmi aduc aminte că o astfel de viață există.

Nu acum, nu aici, dar într-o bună zi.

În această bucătărie delicat iluminată, urmărindu-l pe domnul Wilkens în timp ce robotește, cu părul castaniu sub razele soarelui, mă gândesc la toate lucrurile pe care se poate să le fi pierdut. La lucrurile despre care a vorbit în timp ce ne-am plimbat, la agonia pierderii și schimbării. Dar cum rămâne cu pierderea lucrurilor pe care le-ar fi putut avea? A lucrurilor pe care nu le-a avut niciodată? Faptul că a strâns o minge de baseball uzată în loc de mâna tatălui său. Și totuși iată-l, fredonând în bucătărie, zâmbind discret de unul singur. Fericit în ciuda tuturor lucrurilor.

Bat cu degetul vitrina de sticlă și văd toate articolele într-o lumină nouă.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu tatăl dumneavoastră. Apreciez faptul că mi-ați spus.

– Vulnerabilitatea este punctul de conexiune, Ella. Să nu uiți asta.

Face un gest ținând în mână o cană albă pe care a luat-o de pe un raft.

Îmi încrețesc nasul spre o minge de baschet de pe raftul de sus al vitrinei.

– Vă place echipa St Louis Cardinals?

– Poftim? Domnul Wilkens îmi urmărește privirea până la mingea de baschet miniaturală, albă cu roșu, care are un logo cu o mică pasăre roșie cocoțată pe o bâtă de baseball. A, da, aia. Un suvenir simpatic. Întotdeauna mi s-a părut amuzant că o minge de baschet face reclamă

unei echipe de baseball. Setează un cronometru pe telefon și oftează. Durează zece minute până e gata cafeaua. Vrei să-ți fac un tur?

– Sigur, spun eu și mă ridic în picioare.

Îl urmez afară. Lucrul cel mai uimitor la această grădină este liniștea. Se aud frunzele foșnind, prigoriile cântând și Brown Thrasher[2] ciripind, dar nu se aude zgomotul mașinilor, aglomerația de pe autostradă.

– Doamne, oftez eu. Este visul meu.

E încântat de compliment.

– Este micul meu paradis.

Grădina lui este eclectică, alcătuită din parcele bine îngrijite de plante de toate felurile. Are mirodenii: lavandă înmiresmată, arbuști de rozmarin, tufișuri verzi de busuioc. O mică aglomerare de roșii se coace pe tulpini pufoase. Un pâlc de tufișuri cu flori găzduiește un roi de fluturi care se așază pe bobocii galbeni și roz. Tulpinile înalte de floarea-soarelui îmi fac inima să zvâcnească.

– Multi-fațetat, spun eu. Sunteți, de asemenea, un expert în grădinărit.

– Nici pe departe.

Zâmbește uitându-se la fluturii albi care dansează în fața noastră.

Vântul poartă izul de lavandă și iarbă și mi-l trece prin păr. Domnul Wilkens face această viață să pară atât de ușoară, atât de perfectă. Mă decid că vreau căpșuni în grădina mea, împreună cu un rând mare de busuioc și lavandă, cimbru și rozmarin.

Și floarea-soarelui. Rânduri și rânduri de floarea-soarelui.

Sunt pe punctul să-l întreb cât de greu este să le crești, când văd câteva vase de ceramică lângă ușă. Dar în ele nu sunt decât niște pietre de culoarea oceanului și apă. O nuanță foarte cunoscută de pietre albastre.

– Este așa amuzant că faceți asta, spun eu, arătând spre vase.

– A, da. Râde. Stația de hidratare a albinelor. Este secretul grădinăritului meu.

Aud o singură cioară croncănind și frunzele dansând în vânt.

Pentru trei secunde, nu aud nimic.

– Îmi cer scuze. Clipesc repede spre domnul Wilkens. Ce ați spus?

– Este un loc de unde albinele și alte insecte pot să se ducă să bea apă fără să se înece. Ridică din umeri. Fără albine, nu ai grădină.

În timp ce mă uit la pietrele de culoarea cobaltului, rotițele din capul meu se opresc. Mă gândesc la veranda casei lui Hayley, la vasele împuțite care conțin aceleași pietre albastre și, nu știu de ce, îmi aduc aminte o dată când aveam febră atât de mare încât mi se părea că mama era cu mine în dormitor. Deliram de sete și-mi imaginam că mama se apleca în față și-mi oferea o cană cu apă. Mă tot întindeam după ea în timp ce lacrimile îmi înțepau ochii din nevoia de a-mi potoli focul din gât. Nu am fost niciodată atât de derutată ca atunci când degetele mele au lovit iar și iar aerul gol.

Nu-mi imaginasem că nu pot să am încredere în ochii mei, în creierul meu.

Simt același lucru în timp ce-l urmăresc pe domnul Wilkens ducându-se la parcela cu condimente. Se apleacă să smulgă buruienile dintre firele de busuioc. În timp ce se apleacă, observ o tăietură în palmă. Pare proaspătă.

– Ce-ați pățit la mână? întreb.

– O! Se ridică încruntându-se spre palmă, apoi bagă mâna în buzunar. M-am tăiat în țărușii de la roșii azi-dimineață. N-am fost atent.

Dau din cap mecanic în timp ce creierul mi se învârte și ticăie.

Țăruși de lemn. „Țăruși de lemn, ca spalierul din fața ferestrei mele?"

Domnul Wilkens zâmbește și fruntea i se încrețește.

– Este totul în ordine, Ella?

– Cred că m-a ajuns oboseala, spun eu. Toate nopțile astea fără somn, stresul...

– Sigur. Doamne, nici nu-mi pot imagina! Cafeaua o să te pună pe picioare. De fapt, ar trebui să fie gata. Hai să intrăm.

Nu mă pot opri din clipit, ca o mașină stricată. Sunt o pagină care nu vrea să se reîncarce, mă învârt în gol. Am nevoie să mă reseteze cineva. Să mă închidă. Să mă scoată din priză și să mă bage la loc. Stau în fața vitrinei de sticlă în timp ce domnul Wilkens intră în bucătărie, vorbind.

Dar nu ascult.

Mă uit la bâta de baseball. Mai precis, la ceea ce scrie pe ea.

„Pentru Sam."

Toate celelalte lucruri, cu excepția literei „S", dispar în fundal.

Toate sunetele se opresc, oxigenul îmi este supt afară din plămâni, brusc și violent.

Uit să respir. Plămânii nu funcționează cum trebuie. Sunetele sunt distorsionate, întinse și alungite ca niște caramele, iar pământul se mișcă sub mine precum puntea unei corăbii pe o mare agitată. Se vede o pată mică, galbenă care se reflectă în sticla vitrinei. În panoul din fața mingii formației St Louis Cardinals se vede o reflexie a grădinii: două fire perfecte, luminoase, de floarea-soarelui.

Toate sunt în continuare aici. Tot ce Hayley a notat cu meticulozitate în jurnalul ei.

– Trebuie să mă duc la baie.

Mă împleticesc pe hol, ignorând faptul că mă strigă. Încă o clipă, și s-ar fi văzut totul zugrăvit pe fața mea.

Încerc câteva uși și găsesc în sfârșit baia, închid și încui ușa în urma mea.

Pornesc robinetul și mă țin cu ambele mâini de chiuvetă. Chipul din oglindă nu-mi aparține. Îi aparține unei fete cu cearcăne negre sub ochi și buze palide. O fată care a adormit printre miei și s-a trezit în vizuina leului, cu schelete împrăștiate peste tot în jur.

– Ella? O bătaie discretă în ușă aproape mă face să țip. Ești bine? Pare… că nu ești bine.

– Sunt bine, spun și nu par deloc așa. Mi s-a făcut brusc rău. Stresul. Aproape am terminat.

– Bine. Sunt aici dacă ai nevoie de mine, spune domnul Wilkens.

Spune Sam.

Spune S.

După ce mă stropesc cu niște apă rece, îmi fac curaj.

„Fii curajoasă, Ella. Poți să cedezi mai târziu."

Ușa de la baie nu scoate nici un sunet atunci când o deschid încet și scot capul ca să mă uit după el. Nu e nicăieri, așa că o iau la fugă, grăbindu-mă spre ușa din față.

– Este totul în regulă?

Sunt la câțiva pași de ușă când domnul Wilkens se ridică de pe canapeaua de piele cu o expresie preocupată.

– Da, spun eu când se apropie de mine. Nu, adică. Nu sunt bine. Trebuie să mă duc acasă.

– Asta este îngrozitor. Îmi iau cheile. Hai să te duc acasă.

– O să merg pe jos.

Îmi bag picioarele în pantofi și-mi iau geanta. Fac un pas spre ușă.

– Ella, e ridicol. Își țuguie buzele și vorbește cu un ton calm și răbdător, ca și cum ar avea de-a face cu criza de nervi a unui copilaș. Sunt mai mult de optsprezece kilometri, mai ales dacă ți-e rău…

– Mulțumesc pentru tot, vorbesc serios.

Pun mâna pe clanță.

– Ella, te rog, poți să vorbești puțin cu mine? Spune-mi ce se întâmplă.

Văd mașina domnului Wilkens prin micul panou de sticlă al ușii. Observ o zgârietură pe spoilerul din față. Ce proastă am fost! Atât de oarbă!

În clipa în care învârt clanța, o mână agresivă mă apucă de umăr și mă răsucește.

– Ella, spune domnul Wilkens. O să fie bine.

Apoi simt o lovitură în partea laterală a capului și totul se face negru.

CAPITOLUL 33

ELLA

Nu știu unde sunt. În urechi am un țiuit ascuțit. Inima îmi bate cu putere, fiecare pulsație îmi umflă limba și îmi face gâtul să-mi zvâcnească.

„O să mor, o să mor, o să mor", îmi răsună în cap iar și iar. Mă lupt să mă liniștesc, să formez un gând coerent. Nu înțeleg de ce jumătate din câmpul meu vizual este negru. Se dovedește că pot să deschid numai un ochi, pentru că celălalt este acoperit cu o pungă de gheață.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, Ella, eram atât de îngrijorat!

Domnul Wilkens stă într-un scaun în fața mea. Senzația intensă a pungii reci face un contrast dureros cu îngrijorarea fierbinte din ochii lui. Îmi pulsează și mă doare toată partea stângă a feței și am un junghi îngrozitor în tâmple.

Apoi îmi aduc aminte.

Senzația de panică revine în forță. Sângele îmi fierbe de frică, gândurile sunt incoerente. Încerc să mă ridic în picioare și să-l împing, dar sfârșesc răsturnându-mă pe-o parte din scaun pentru că am picioarele legate în dreptul gleznelor și mâinile strânse la spate.

Domnul Wilkens mă prinde înainte să ating podeaua, iar punga de gheață cade de pe ochi. Mă așază înapoi în scaun.

– Ella. Calmează-te. Încerc să am grijă de tine.

Pare afectat.

– Dezleagă-mă! mă zbat eu, frenetic. Îmi mișc capul zbierând. Vă rog! E cineva? Ajutor!

– Ella, ce spui acolo? Nu vreau să te rănesc…

– E *cineva* aici?

Mă uit în jur disperată. Încă nu am fost în această încăpere. Are tavanul jos și nu are ferestre. Văd un covor gros și canapele de piele tocite. În colț sunt două boxe înalte cât un stat de om și un set de tobe scumpe.

Sunt într-un subsol. Un subsol conceput ca să amortizeze sunete care s-ar auzi pe un stadion întreg.

– *Te implor!*

Urlu oricum, incapabilă să suport semnificația situației în care mă aflu.

– Putem sta de vorbă, Ella? O să te rănești singură; deja nu ești într-o stare prea bună.

Domnul Wilkens – *Sam* – se așază înapoi în scaunul din fața mea și ridică din nou punga de gheață.

– O să te dezleg, dar mai întâi trebuie să te calmezi, bine? Poți să faci asta pentru mine? Să te calmezi?

Mă uit de jur împrejur. În partea dreaptă, în spatele domnului Wilkens, sunt niște scări. Nu văd nici un nenorocit de panou desfăcut, nici măcar o gaură de aerisire sau o crăpătură. „Trebuie să evadez, să evadez, să evadez.“

Nu mi-a fost atât de frică niciodată în viața mea.

Tata mi-a spus o dată o poveste despre un câine pe care l-a avut când era mic. De 4 Iulie l-au băgat în subsol, sperând că nu va auzi artificiile. L-au găsit a doua zi, sub magazia din spate, gâfâind din greu, cu ambele labe din față julite până la os și pline de sânge, gingiile sfârtecate, dinții rupți. Săpase pe sub ușa pivniței, care era atât de solidă și armată încât bunicul spusese că un om în toată firea cu un topor ar fi avut nevoie de o noapte întreagă să spargă lemnul masiv.

Fusesem sceptică, sigură că era o figură de stil. Doamne, ce m-am înșelat!

Vreau să-mi rod legăturile de la încheieturi. Vreau să sap o gaură de dimensiunea Ellei prin Wilkens, să mă împleticesc în sus pe scări, acoperită de măruntaiele lui, spre libertate.

– Ella, spune el blând ca o șoaptă. Doamne, pari îngrozită! Urăsc asta. Uită-te la mine. Lipește punga de gheață de obrazul meu rănit, iar șocul contactului mă face să fiu supusă. Nu o să-ți fac nici un rău. Te păzesc de tine însăți.

Este foarte greu să gândesc având această durere înfiorătoare de cap. Vocea lui este atât de alunecoasă și dulce ca mierea, cuvintele lui mă derutează. Simt că mă înec, dar sunt cu fața în jos. Nu-mi aduc aminte în ce direcție trebuie să lovesc apa, încotro este suprafața.

Îmi strâng pleoapele.

„Nu gândi. Ia-o la goană."

Îmi reiau lupta împotriva legăturilor, dar plasticul subțire îmi taie pielea. Îmi dau seama că m-a legat cu bride de plastic.

Wilkens începe să se plimbe de colo-colo.

– Crizele psihotice nu sunt chiar neobișnuite după evenimente atât de traumatice. Normal că te simți așa după toate prin câte ai trecut. Ți-ai pierdut prietena cea mai bună, apoi te-ai îndrăgostit de un băiat care te-a trădat, iar acum este în închisoare și tu ești din nou singură. Este logic să vrei să scapi de realitate. Wilkens se uită la mine disperat, cu o expresie imploratoare. Sper că știi că asta nu este adevărat, Ella. Nu ești singură. Niciodată. Iar eu *chiar* vreau să fii bine, Ella. Țin la tine. Mă auzi? Nu vreau să ți se întâmple nimic rău.

Rămân împietrită și inima este pe punctul de a-mi sparge coastele ca să-mi evadeze din piept. Îmi aduc aminte cât de lungă este aleea de acces auto, cât de liniștită grădina. Dacă zgomotul țipetelor mele ar reuși în cine știe ce fel să iasă din acest subsol, singurele vietăți din jur care ar fi martore, ar fi fluturii, păsările colibri și poate o cioară din depărtare.

Wilkens se întoarce cu spatele și văd o foarfecă curbată care i se leagănă în mână, cu lamele desfăcute și atârnând ca niște picioare care ies din hamac. Lumina scăzută din subsol aruncă o umbră slabă pe fața mea în timp ce Wilkens se înalță amenințător deasupra mea și zâmbește plin de speranță cu foarfeca în mână. Reușește să aibă o expresie de tortură și recompensă în același timp.

– Deci, cum va fi, Ella? O să cooperezi?

Acesta este momentul în care îmi dau seama. Îmi dau seama cu adevărat.

„O să mor. S-ar putea să mor dacă nu găsesc o cale să ies din această situație."

Nu pot să fug sau să lupt ca să mă eliberez. Care ar putea fi singura cale? Ca Wilkens să-mi dea drumul. Trebuie să-l fac să creadă că poate să-mi dea drumul.

– Ai dreptate, spun eu, răgușită de la țipat. Nu... nu sunt bine. Am avut o criză psihotică.

Pentru prima dată de când m-am trezit, expresia lui Wilkens este ezitantă.

– Serios?

Pare nesigur.

Mă poticnesc, agățându-mă de firul subțire al incertitudinii lui.

– Chiar dumneavoastră ați spus. Am încercat să-mi fac rău. Nu pot să procesez trădarea lui Sawyer, adică, *abia* dacă am procesat pierderea lui Hayley. Dumneavoastră... nu încercați decât să mă ajutați. Știu asta.

Lacrimile îmi curg pe obraji și îmi înțeapă ochii răniți.

„Te rog, crede-mă."

Domnul Wilkens lasă jos mâna în care ține foarfeca și are expresia impenetrabilă în timp ce se gândește la ce am spus.

– Înțeleg că încercați să mă ajutați. Îmi ling buzele și mă lupt cu fierea care mi se ridică în gât când rostesc

următoarele cuvinte. Înțeleg că probabil ați vrut ce e mai bun pentru Hayley. Nu ați vrut să-i faceți rău. Nu ați...

Îmi dau seama că mi-am forțat norocul când scapă foarfeca și își apasă degetele peste pleoape.

„Proastă. Proastă. Proastă." Ca și cum ar crede vreodată că ceea ce i-a făcut lui Hayley este în regulă.

– La naiba, Ella!

Vocea îi cedează.

Știu acum că nu pot să fac nimic.

Wilkens se trântește în scaunul din fața mea.

– Rahat, rahat, rahat! Crezi că eu mi-am dorit asta? Crezi că mi-am dorit ceva din toate astea? Îmi place de tine, Ella. Ești un copil bun. Isteț. Și am iubit-o – mă auzi? – am iubit-o pe Hayley. Își pune un pumn peste inimă, ca și cum dacă nu ar ține-o acolo, i-ar ieși din piept, însângerată și bătând pe covor între noi. Am trecut deja prin atât de multe lucruri, spune el. Ai idee cât de *chinuitor* a fost? Și acum? Acum trebuie să fac *asta*? O să faci să-mi fie mai ușor? Sau o să fie dificil și urât?

Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama că plânge. Un scâncet ascuțit și subțire îi iese din gât în timp ce se leagănă înainte și înapoi în scaun, plângând.

Poate este din cauză că înțeleg în sfârșit că nu am nici o ieșire din această situație. Poate am început să percep în sfârșit dimensiunea problemei, cine este cu adevărat *S*, ce i s-a întâmplat lui Sawyer.

Poate este din cauză că *eu* sunt cea care va muri, iar el plânge mai tare decât mine.

Oricare ar fi motivul, toată suferința, frica, tristețea mea se calcifiază. Se transformă într-un diamant ascuțit, strălucitor, de furie.

– Nenorocit patetic ce ești! scuip eu. I-ai făcut rău prietenei mele celei mai bune. Te-a iubit; a avut încredere în tine și tu ai sedus-o și pe urmă ai făcut-o să sângereze. Ne-ai... ne-ai împins afară de pe carosabil! Tu *ai omorât-o*. M-ai făcut să-l trimit pe Sawyer la închisoare! Este jumătate acuzație, jumătate revelație. Îmi pocnește capul de o durere intensă. Despre tine a fost vorba tot timpul. În acel jurnal era vorba despre tine, tu ești *S*, tu ești acela, *tu ești cel care ar trebui să fie în închisoare...*

– Ce știi tu? se ridică brusc în picioare și se plimbă ca un leu în cușcă. Cum a fost copilăria ta, ha? Povești de

adormit copiii și ambii părinți la concertele de la școală? Nu ai cum să înțelegi. Aveam cinci ani și când se făcea liniște în dormitorul părinților mei, când loviturile și plânsul se opreau, mă întrebam dacă o ucisese. Mă întrebam dacă mama era moartă și eu eram cel care urma. Știi cum e asta? Ce efect poate să aibă așa ceva? Wilkens își lovește palmele și vorbește în continuare: Am iubit-o. Tot ce am făcut, a fost pentru ea. Ca s-o protejez. Am întrevăzut viitorul lui Hayley prima dată când mi-au căzut ochii pe ea. Supradoză la nouăsprezece ani. Intoxicare cu alcool la douăzeci. Era frumoasă și destinată autodistrugerii. A înțeles ce se întâmplă când tații sunt anonimi și violenți, iar mamele sunt ca Phoebe. Tot ce am făcut a fost numai ca s-o protejez.

– Cum e posibil să gândești așa ceva? mă răstesc eu. Că tot ce ai făcut a fost OK? *Ai omorât-o!*

Mă apucă de bărbie și nu mai are energie să se lupte.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Dar ăsta este adevărul. Nu sunt un monstru, Ella. Încercam numai să vorbesc. Nu voia să-mi răspundă la telefon. Eram îngrozit că n-o s-o mai văd niciodată. Ceea ce... știu, este ironic. Ridică un pumn în dreptul gurii. Mi-a forțat mâna, Ella. Nu am avut de ales, a trebuit să vă urmăresc, să alerg după voi... Voiam numai să vorbesc, Ella. Voiam doar să tragi pe dreapta și să vorbim. Când mașina ta a trecut prin balustradă, aproape am murit. O parte din mine chiar a murit. Am tras pe dreapta imediat. M-am uitat în jos în prăpastie, am strigat. Dar mașina era atât de jos. Începusem să cobor, când o mașină a venit de după colț. A trebuit să plec; ar fi înțeles greșit. Doamne, aproape că am ieșit chiar eu de pe carosabil când am aflat că Hayley... Hayley murise.

– Ai dreptate, Sam, spun eu plină de dispreț. Nu ești un monstru, pentru că monștrii... ei bine, nu pot să se abțină, nu? Câinii turbați, ratonii. Nu au nici un gând conștient. Ar fi o scuză dacă te-aș numi monstru. Tu ești motivul pentru care Hayley este moartă. Tu ai omorât-o. Și aproape m-ai omorât pe mine. Atât în acea noapte, cât și în fiecare noapte timp de șase luni. Inspir tremurat. Nu am dat jos de pe umeri niciodată povara vinovăției. Aproape că m-a tras în prăpastie și pe mine.

– Ella, spune Wilkens, ciupindu-și rădăcina nasului.

Dar nu am terminat.

– Te exciți crezând că ești așa deștept, așa înțelept. Ridic bărbia și mă uit batjocoritor la el. Nu m-ai învățat *nimic*. Dar Hayley m-a învățat. M-a învățat că aș putea fi iubită în momentele mele cele mai vulnerabile, mai urâte, mai sângeroase. M-a învățat să fiu curajoasă și m-a învățat că e OK dacă nu sunt chiar curajoasă încă. M-a protejat în timp ce m-a învățat să mă protejez singură. Înghit în sec. Doar că învăț greu.

Știu că nu are cum să se termine așa, dar măcar pot să am câteva momente de pace. *Nu am ucis-o pe Hayley.* Lacrimile care curg pe obrajii mei sunt purificatoare, scot cu ele otrava din trupul meu.

– Ella, amânarea nu va face decât să înrăutățească lucrurile. O să te mai întreb o dată. E alegerea ta. O să faci să fie ușor? Sau greu și urât?

Mă forțez să-l privesc în ochi, să-mi împietresc expresia. Să-l oblig să se uite la mine când pune capăt vieții mele. Și atunci văd. O siluetă. Înaltă și subțire, îmbrăcată în negru, cu mască și glugă. Se furișează în jos pe trepte, cu bâta semnată a lui Sam ridicată deasupra capului.

Silueta cu glugă este cu o treaptă deasupra lui Wilkens. Ridică bâta sus, iar scrisul „Pentru Sam" lucește în lumina scăzută a subsolului.

– Greu și urât, spun eu.

Bâta lovește craniul lui Wilkens, iar sunetul este exploziv ca un glonț. Geme, se apleacă în față, dar reușește să rămână în picioarele care îi tremură. Duce o mână la cap și geme când o privește și vede sângele rubiniu strălucitor. Silueta ridică bâta încă o dată și o coboară cu putere, ca pe un ciocan.

Wilkens cade fără zgomot pe jos.

Silueta dă drumul bâtei, dă gluga la o parte și expune un păr scurt prins la spate într-un coc și o parte a capului rasă. Apoi văd un chip palid, mai îngust decât mi-l aminteam, dar cu aceiași pistrui pe obraji, aceiași ochi strălucitori, verzi ca smaraldul.

– Hei, Ella.

Pentru o clipă mă întreb dacă am murit deja. Dacă Wilkens m-a omorât până la urmă.

Pentru că în fața mea…

Este Hayley.

CAPITOLUL 34

HAYLEY

Nu tolerez violența, chiar nu o tolerez.

Dar fac din Sam un caz special, numai de data asta. Și, Doamne, cât de bine este să-i fac țeasta să sune ca un clopot, să simt trosnetul impactului traversând lemnul și vibrând în degetele mele, cele pe care le-a rupt, cele care vor fi mereu puțin strâmbe.

Urăște sângele, nu mă atingea niciodată când eram pe ciclu, așa că mi-a plăcut să-l aud văitându-se după ce a văzut sângele roșu în palmă. Dar mi-am asumat un mare risc venind aici. Sawyer știa că nu există altă opțiune și m-a îndemnat să mă grăbesc.

– Totul a fost degeaba dacă știe toată lumea, în afară de Ella, a spus el.

Deci iată-ne, iar Sam e rece pe podea.

Și apoi suntem Ella și cu mine, eu și Ella, singure în subsolul lui Andrew Samuel Wilkens.

Deodată am emoții. Chiar după toate lucrurile prin care am trecut, după tot ce a trebuit să fac, tot am emoții.

Pentru că ea este ultima persoană din lume care vreau să mă urască și este prima care are toate motivele să o facă. Știu la ce am supus-o. Ce a trebuit s-o las să creadă.

Și eu m-aș urî. Chiar știind tot ce știu, motivele din care am făcut-o.

Sunt cuprinsă de pornirea s-o eliberez fără să-mi arăt chipul. Aș putea s-o eliberez, să înfig scrisoarea împăturită în mâinile ei și să fug înainte să poată acționa. Calea lașului. Știu că nu aș face asta niciodată, nu i-aș face asta din nou Ellei, dar când privirile ni se întâlnesc, simt rușinea fierbându-mi în gât ca smoala... și sunt tentată.

O pornire chiar mai puternică este s-o duc în Carolina de Nord cu mine, să ne gândim împreună la următorii pași, așa cum am făcut întotdeauna. Dorința asta aproape mă copleșește.

Dar nu am timp.

Ella începe să se legene în scaun, ca și cum ar fi pe punctul să leșine, așa că dau drumul bâtei, mă duc în grabă lângă ea și o țin de umeri ca s-o echilibrez.

– Știu, spun cu înflăcărare. Știu. Am...

„Cinci minute. S-ar putea să am cinci minute, maximum, înainte ca viața mea să se termine."

– *Rahat*, spun eu și închid ochii.

Scrisoarea trebuie să fie suficientă.

Deschid ochii și chipul Ellei este plin de emoții contradictorii, suferința, confuzia și iubirea ies din ea în valuri sufocante.

– Poliția o să fie aici în cinci minute, explic eu. I-am sunat de la telefonul tău de sus. Așa că spui că ai reușit să te strecori și să-i chemi înainte ca el să te prindă și să te târască aici. Le-am spus că credeai că are o armă. Îmi smucesc capul spre foarfeca de grădinărit care pare letală. O să fie destul, nu-ți face griji.

Scot briceagul Swiss Army greu ca o piatră din buzunarul de la spate, mă întind în spatele ei și tai legăturile de plastic de la încheieturi.

– Bine, Ella. Ăsta a fost în buzunarul de la spate al blugilor tăi. Ți-a luat o vreme, chiar câteva ore, dar ai reușit să-ți eliberezi încheieturile. Ai așteptat până s-a dus la toaletă ca să-ți desfaci legătura de la glezne.

Brida de plastic se rupe cu un pocnet. Brațele Ellei se bălăngănesc pe lângă corp imediat ce le eliberez. Nu mișcă nici măcar un deget. Alung sentimentul de vinovăție care amenință să pună stăpânire pe mine și mă mut la glezne.

Nu și-a mutat privirea de la mine și nu cred că a clipit măcar o dată. Legătura se rupe și gleznele se îndepărtează inerte, la fel ca brațele. Șterg repede briceagul și împing lama la locul ei înainte să apuc mâna Ellei și să i-l așez cu blândețe în palmă.

– Este briceagul tău. Era în buzunarul de la spate. Ai reușit să te eliberezi.

Îi închid degetele peste metalul rece. Are mâinile bocnă. Tot nu clipește.

Mă întorc mușcându-mi buza în timp ce mă uit la Sam, care este cu fața în jos, cu bâta lângă el. *Bâta*. Sar în

picioare, o apuc și șterg mânerul cu mânecile, atentă să nu o apuc cu mâinile goale.

– El a adus-o jos. Nu era sigur dacă o să te lovească în cap cu ea, voia să aibă opțiunea să te amenințe. Când s-a întors de la baie, l-ai surprins când era cu spatele.

Briceagul este în pumnul ei încleștat, așa că așez bâta la ea în poală.

Când o prinde cu cealaltă mână, dau drumul unei expirații.

– Ella... am vrut să...

Sam geme și tresare. Aproape smulg bâta din poala Ellei ca să-i mai aplic o lovitură, dar se aud sirene care se apropie tot mai mult.

Mă las în genunchi în fața Ellei, bag mâna în buzunar și scot o scrisoare împăturită.

– Explic totul în scrisoarea asta, Ella. Nu este suficient, nici pe departe. O înfund adânc în șoseta ei, sub arcul labei piciorului, ca să nu cadă. Dar asta este tot ce am.

Îi cuprind obrazul cu palma pe partea nerănită și o privesc în ochii căscați și opaci.

– OK, Ella. Îi ating fruntea cu fruntea mea. Te-ai eliberat. L-ai lovit cu bâta. Nu am fost aici. O, Ella, știu. *Știu*. Dar am nevoie să te aud spunând.

– Nu ai fost aici.

Îmi țâșnesc lacrimi din ochi când mă retrag să o privesc, să-i privesc fața frumoasă, încleștarea sfidătoare a fălcii, surprinzătoare și nouă.

– Nu mai ești un pui de pasăre, nu-i așa? șoptesc. Ești un vultur. O pasăre Phoenix. Ella mea, cu ochi și păr de foc. Mă aplec și sărut cu buzele crăpate obrazul delicat, rece și proaspăt ca frișca. Te iubesc pentru totdeauna, Ella. Indiferent ce hotărăști.

Apoi plec.

CAPITOLUL 35

SCRISOAREA LUI HAYLEY

Draga mea Ella,

Rahat. Cum să încep povestea asta? Știi de câte ori am început să scriu scrisoarea asta pentru tine? Aseară am vărsat apă peste hârtiile de pe masă și am încercat să mă prefac că a fost un accident, nu un act de lașitate, de rușine.

Dar gata cu scuzele, Ella. Te iubesc și meriți să știi totul.

Am vrut să-ți spun despre Sam. Nu este o consolare, sunt sigură, dar vreau să știi că tu ai fost persoana căreia am vrut să-i spun cel mai mult. Mai ales la început, în acea vreme plină de magie, când scotea flori din spatele urechii mele și mă culcam și mă sculam mereu cu zâmbetul pe buze.

După cum îți poți imagina, voia să țină relația secretă. Îmi spunea că sunt mai înțeleaptă decât vârsta mea, că practic eram de aceeași vârstă, dar oricum trebuia să fim atenți. El ar fi fost concediat cu siguranță, poate chiar trimis la pușcărie („Legile îngrozitoare nu lasă loc nuanțelor", se plângea el) și până aveam să împlinesc optsprezece ani, trebuia să ne furișăm departe de ochii lumii.

O să recunosc față de tine, Ella, nu-mi venea să cred că mă alesese pe mine. Chiar și acum mi-e rușine să scriu aceste cuvinte. Și acesta este și motivul pentru care le scriu. Este greu să fac lumină în aceste colțuri ale sufletului meu pe care le-am ascuns ani întregi. Dar am învățat că poate să-mi fie rușine în timp ce nu am nici un motiv să-mi fie rușine. Și așa mă simt când îmi aduc aminte cât de recunoscătoare am fost numai pentru că Sam mă alesese pe mine.

Vezi tu, după ce am văzut-o pe Phoebe oferindu-și iubirea cu atâta ușurință oricui îi dădea cea mai mică atenție (oricui, în afară de mine, pot să spun), și văzând cât a costat-o acest lucru iar și iar, am jurat că nu o să mi se întâmple mie. Nu o să aleg niciodată un bărbat în loc să mă aleg pe mine. Acum înțeleg că lucrurile nu sunt atât de simple.

La urma urmelor, nu vrem toți numai să fim iubiți? Să fim înțeleși și aleși, așa cum suntem? Cine nu și-ar rupe unghiile căutând așa ceva?

Acestea fiind spuse, asta nu este o scuză. Ce s-a întâmplat între mine și Phoebe nu se mai poate repara. Ella, am hotărât de mult că nu o s-o anunț pe Phoebe că

sunt în viață. Cel puțin deocamdată. Pe termen lung, poate (nu știu cum o să mă simt la cincizeci de ani, dacă ea va mai trăi). Pare dur și poate este. Dar răul a fost făcut și cred sincer că ne este mai bine când suntem despărțite.

Nu putem alege persoana care ne-a dat viață și ne-a crescut, dar ne putem alege familia. Poate că Phoebe m-a iubit în singurul fel în care a putut, dar eu merit mai mult. Merit să fiu protejată, prețuită, să mă simt în siguranță. În loc de asta, am incomodat-o. Am fost o povară, ceva ce a stat în calea șansei ei la iubire. Felul în care nu m-a protejat față de Sean a fost decisiv, felul în care l-a ales pe el chiar și când i-am spus că mă făcea să mă simt inconfortabil, că se uita la mine când eram înfășurată în prosop și că eram sigură că fura de la noi sau de la altcineva, pentru că eram sigură că nu avea cum să-și permită cadourile pe care i le făcea și jumătate din lucrurile pe care le cumpăra. Când l-am întrebat despre un lanț de aur pe care i l-a cumpărat lui Phoebe, a avut o privire periculoasă, plină de furie, în ochi. „Mă acuzi că am furat, Hayley?", a întrebat el pe un ton ucigător de liniștit, care m-a făcut să-mi fie frică să continui.

Nimic nu conta. Numai când a înșelat-o cu o femeie mai tânără, când egoul ei măreț a fost lezat, atunci l-a dat afară.

Obișnuiam să mă înfășor în disprețul pentru Phoebe, ca și cum ar fi fost o armură. Am jurat că nu aveam să fiu niciodată ca ea, să-mi frâng trupul și inima iar și iar, numai pentru o fărâmă de speranță că cineva o să stea lângă mine pentru mai mult decât o zi. Mi-am jurat că nu o să fiu niciodată atât de proastă. Atât de slabă. Aveam să-mi împart iubirea ca pe un favor binecuvântat de regină. Iar bărbații aveau să se simtă fericiți să mă iubească. Dar asta nu era decât frică deghizată în armură, o rețetă pentru rușine.

Toți au fost inofensivi până la Sam.

Mi-a plăcut de Sawyer. Dar l-am ales pe el anume pentru asta. Putea doar să-mi fie drag. Sigur că era sexy și amuzant, și bun. Nu a insistat niciodată pentru mai mult și cred că mă plăcea și el pe mine la fel. Și adevărul este că am funcționat mai bine ca trio. Lucrurile erau întotdeauna mai bune când erai și tu acolo, Ella. Până și Sawyer a spus asta. Era perfect.

Și apoi a apărut Sam.

Ce pot să-ți spun despre acele zile de început, Ella? Avea darul să mă convingă că eram foarte norocoasă pentru că eram iubită de el. Era ca un magician care scotea iepuri din pălării, era ca o casă a oglinzilor. Mă distrăgea cu o pasiune cum nu am mai cunoscut. Nu i-am văzut mâinile apropiindu-se de levier, de acea trapă pe care o numea iubire.

Mi-a spus să rămân cu Sawyer, că asta ar fi făcut ca lucrurile să fie mai sigure, să atragem mai puțină atenție. Părea crud, dar m-am consolat cu faptul că până când Sam și cu mine am ajuns să fim îndrăgostiți, relația mea cu Sawyer ajunsese la o temperatură călâie, plăcută.

Nu este întotdeauna ușor să observi semnalele de alarmă, știu acum. Un comentariu care demonstra gelozie ici, o replică denigratoare referitoare la fosta lui iubită, colo. Pretindea că erau complimente. „Ești mult mai frumoasă decât ultima mea iubită, mult mai tare și mai rezonabilă. Ea nu m-ar fi lăsat niciodată să fac asta." Nu eram imună la asta.

„Mai povestește-mi", mă gândeam în timp ce mă întrebam cum aș fi putut fi chiar mai tare și mai rezonabilă. „Spune-mi cum mă iubești pe mine cel mai mult. Te rog. Iubește-mă pe mine cel mai mult."

Nu o să intru în detalii aici. Încă am de lucru cu rușinea, să procesez ce s-a întâmplat și, sincer, Ella, nu acesta este subiectul scrisorii. Vreau să afli ce s-a întâmplat de fapt și de ce a trebuit să fac ce am făcut. Dar trebuie măcar să știi că începuse să-mi fie frică tot timpul. Și apoi rușine pentru frica pe care o simțeam. Și apoi rușinată de rușinea pentru faptul că mi-era frică.

Uite cum stau lucrurile în ceea ce-l privește pe Sam. Gelozia lui nu cunoștea limite. La început era vorba numai despre tipi oarecare. Dar apoi a început să fie foarte, foarte gelos pe tine. Nu mai era gelos doar pe cei cu care aș fi putut să-l înșel. Era gelos pe orice persoană cu care petreceam timpul, altcineva decât el. Și bineînțeles, despre cine altcineva ar fi putut fi vorba, dacă nu despre tine?

Pe măsură ce a trecut timpul, a tot împins limitele, ca să se asigure că știa în orice clipă unde eram, cu cine, ce făceam.

Apoi am rămas însărcinată. Cel mai urât coşmar. Acesta a fost momentul în care am devenit cu adevărat captivă. Ar fi fost greu să fac un avort şi dacă aş fi avut un partener care să mă susțină. Dar cu Sam? Nu era imposibil ca furia lui să fie ucigătoare: furie pentru faptul că nu îmi doream copilul lui. Furie dacă aş fi făcut copilul. Singura variantă era să ascund acest fapt de el. Sau așa am încercat, în orice caz. Pentru că, Doamne, eram terifiată. Evident, nu aveam cum să ascund sarcina pentru totdeauna, dar speram să am destul timp ca să-mi dau seama ce naiba puteam să fac.

În loc de asta, am putut s-o ascund pentru exact patru ore. Și atunci mi-am dat seama că îmi pusese un AirTag[10] în mașină ca să știe în orice moment unde eram. Se ascunsese în farmacie, căutase în gunoi.

Avusesem dreptate. Sarcina l-a împins dincolo de limită. A reușit să fie în același timp amenințat de potențialul copil și posesiv față de el. Ura faptul că nu eram în al nouălea cer de fericire. Nici măcar nu i-am spus întreaga dimensiune a lucrurilor, cum am plâns în mașină după ce am aflat, cum am început să caut pe Google Planned Parenthoods situate la distanțe accesibile cu mașina.

Acesta a fost momentul în care am început să găsesc AirTags peste tot și mi-am dat seama cât de captivă eram.

Apoi, într-o zi, Sawyer m-a surprins când eram ghemuită într-o nișă în timpul unei pauze. Mă purtasem ciudat; știa că ceva nu era în ordine. Îl evitasem, amânasem orice discuție serioasă. Dar s-a uitat la mine cu o asemenea îngrijorare și lipsă de judecată, iar eu eram atât de deznădăjduită, încât l-am apucat de mână, l-am tras într-o clasă goală și am încuiat ușa.

I-am spus totul. Chiar dacă relația noastră devenise numai o fațadă, tot eram îngrijorată din cauza reacției lui, mă așteptam să se simtă rănit sau furios. Aș fi înțeles.

Nu ar fi putut să reacționeze mai bine decât a făcut-o.

Îl cunoști pe Sawyer. Este un tip bun. Și are o calitate umană. Mi-a cerut timp să proceseze totul și a fost de acord ca până atunci să păstreze aparențele. Și după cum era de așteptat, după câteva zile a venit la mine și a recunoscut că deși la început fusese rănit și supărat, ceea ce a simțit pentru mine în cele din urmă a fost...

înțelegere. Mi s-a confesat că atunci când era mai tânăr, el împreună cu mama și fratele lui locuiseră într-un adăpost pentru victimele violenței domestice care era situat la câteva ore distanță.

Știa că eram victimă și voia să mă ajute oricum putea.

A început să facă planuri. Dar era greu. Aproape imposibil.

Cu fiecare săptămână care trecea, Sam reușea să-mi ceară mai mult timp, să fie mai obsedat de control. Singura dată când reușeam să stau de vorbă cu Sawyer era la țâșnitoare sau într-o sală de clasă goală când ar fi trebuit să fim la ore.

Era epuizant și am început să mă simt deznădăjduită.

Dar atunci lui Sam i s-a făcut milă de mine. Își dădea seama că bâjbâiam, mă îndepărtam. Mi-a „dat voie“ să fac o petrecere în pijama cu tine. Eram la tine acasă, iar eu abia scosesem câteva cuvinte. Mă simțeam goală. O carapace plină numai de rușine și disperare.

În mod evident, ai observat. O, Ella, voiam să-ți spun. Ai întrebat discret, în moduri diferite, iar și iar, ce puteai face ca să mă ajuți. Dar nu era sigur. Nu mai eram numai eu pe cruce.

În noaptea aceea Scott dădea o petrecere.

Sawyer mi-a spus că nu-ți amintești mare lucru de la petrecere. Mi-a spus și că... O, Ella, nu pot să-ți spun cât de mult mă doare că te învinuiești. Poate... nu știu, dacă o să știi totul, o să te absolvi de vină. O să-ți dai seama că ai fost cea mai bună prietenă pe care poate să o aibă o ființă umană.

Deci, petrecerea lui Scott.

Bineînțeles, Sam nu m-ar fi lăsat niciodată să mă duc. Și, normal, tu ai fi fost reticentă. Dar nu aș fi suportat ideea să stau acolo cu tine în tăcere toată seara, incapabilă să mă deschid și să spun tot ce aveam pe suflet. Nu mai puteam suporta expresia ta rănită pentru că refuzam să mă deschid. Erai atât de disperată să faci ceva pentru mine, încât atunci când am sugerat să mergem, ai sărit de pe canapea ca să te schimbi.

Mi-am cercetat cu meticulozitate geanta, am apăsat pe cusăturile interioare, pentru cazul în care Sam fusese suficient de sârguincios ca să coasă un AirTag în căptușeală. Știam că era un AirTag undeva în mașina

mea. Găsisem toate ascunzătorile vechi și devenise creativ (a se citi: învățase cum să dezasambleze și reasambleze părți din mașină), așa că renunțasem să mai încerc să le scot.

Lucrul la care nu m-am gândit a fost că pusese un AirTag și în mașina ta.

Chiar înainte să ajungem la petrecere, mi-a sunat telefonul. Aceste mici „verificări" deveniseră ceva standard. Te-am trimis pe tine înainte, ți-am spus să intri, să mergi în recunoaștere.

Sam a părut puțin ciudat în timpul primei conversații telefonice. Cu nervii întinși. Am pus-o pe seama faptului că era prima noapte pe care o petreceam despărțiți de săptămâni bune. Dar apoi au început să curgă mesajele. M-a întrebat din nou unde eram. „Voiam doar să mă asigur", tot spunea. Era puțin neobișnuit să facă asta după o convorbire telefonică, dar tot nu se compara cu alte lucruri pe care le făcuse înainte.

Te-am găsit bând o bere (Ella, era o Latty Light – o călugăriță ar trebui să bea trei din astea ca să se îmbete la fel de tare ca după o kombucha) și mi-ai spus că Sawyer nu era acolo, îl căutaseși peste tot.

Telefonul meu vibra întruna. Cu fiecare mesaj pe care îl primeam de la Sam, paranoia mea se agrava. Întotdeauna părea să fie cu un pas înaintea mea. Nimic nu mai părea exclus. Pusese un detectiv particular pe urmele mele?

Am început să cercetez toate fețele celor din casa aceea aglomerată și sufocantă, pe jumătate convinsă că erau agenții lui Sam. Și tu ai observat, Ella. Ți-ai dat seama că ceva nu era în regulă. Și ai observat că nu beam.

Deși nu știam ce-mi rezerva viitorul, nu aveam de gând să beau în timp ce eram însărcinată. M-am furișat în bucătărie, am luat patru căni goale, am umplut trei dintre ele cu shoturi de votcă, asigurându-mă că nu mă văzuse nimeni, și pe a patra numai cu apă de la chiuvetă.

– Cine vrea shoturi? am strigat, ridicând cele trei căni cu votcă deasupra ringului de dans pe care duduia muzica.

S-au auzit urale și strigăte și trei mâini s-au ridicat din mulțime ca să apuce cănile. Am mirosit al patrulea pahar ca să fiu sigură că era apă, după care l-am dat peste cap și m-am strâmbat gen „Doamne, ce tare e!"

Am mai făcut asta de două ori, ca măsură de siguranță, și după al treilea te-am văzut din partea cealaltă a încăperii cu o expresie îngrijorată pe față și berea în continuare în mână. Am vrut să-ți spun să nu-ți faci griji, eram doar foarte bine hidratată.

Telefonul îmi vibra întruna. Când devenea așa, era imposibil să-i răspund. Cum răspunzi la cincizeci de mesaje trimise în decurs de câteva minute? Aștepți și trimiți un răspuns pentru mai multe mesaje. Oricum, de obicei se învârteau în jurul aceleași teme și un răspuns acoperea câteva zeci de întrebări.

Dar apoi am auzit o notificare diferită. Era pe FaceTime.

Am fost îngrozită. Dacă era dispus să riște o convorbire pe FaceTime cu mine, în care ar fi existat posibilitatea ca tu sau familia ta să-i vedeți fața... Am știut că aveam probleme. Chiar dacă nu aș fi răspuns de acolo, ar fi știut că ceva nu e în regulă dacă nu l-aș fi sunat în interval de cinci minute.

Ai încercat să te uiți la ecranul meu.

– Cine este?

– Sawyer, am spus eu. Așteaptă aici. Trebuie să-l sun.

– De ce nu...

Dar plecasem deja. L-am găsit pe Scott, care deja era beat, și l-am rugat să-mi arate o cameră goală în care puteam să mă duc. Doamne, mă înfior când îmi aduc aminte cum i s-a luminat fața! Atunci nu mi-am dat seama la ce credea că mă refer, bineînțeles. M-a îndrumat spre dormitorul părinților lui, de la etaj.

Aveam rochia roșie cu decolteu adânc, așa că am luat un tricou din dulap și am început să vorbesc pe FaceTime cu Sam.

– Cu ce ești îmbrăcată?

Părul lui Sam era ridicat, ca și cum ar fi tras de el, iar privirea era deja înnebunită.

– A trebuit să împrumut un tricou de la mama Ellei, am mințit. Am vărsat ketchup pe bluza pijamalei mele. Este la spălat.

– Ăla este dormitorul părinților? De ce ești acolo?

– Ne uităm la un film jos. Toată familia. Îmi pare rău, din cauza asta nu am putut să-ți răspund la mesaje, dar am urcat aici ca să am intimitate. De fapt, au pus pauză

filmului pentru mine. Mă simt prost să-i fac să aştepte. Aveai nevoie de ceva, iubitule?

Sam arăta ca şi cum ar fi vrut să iasă prin ecran şi să mă apuce de lobul urechii, să mă tragă mai aproape, una dintre figurile lui preferate.

– Deci acum eşti la Ella?

Am simţit o transpiraţie rece.

– Sigur, Sam. Unde să fiu în altă parte?

A încuviinţat din cap.

– Unde să fii în altă parte?

A rostit cuvintele lent, ca pe o ameninţare.

– Nicăieri, Sam. Sunt la Ella.

Am sperat că recepţia era suficient de proastă ca să nu vadă cum pălesc.

S-a auzit o bătaie în uşă.

M-am panicat.

– Rahat, este tatăl Ellei, trebuie să mă duc, cred că are nevoie să se schimbe...

Am apăsat butonul înainte să se mai audă o bătaie.

M-am aplecat imediat în faţă cu o senzaţie intensă de greaţă. Nu îi închisesem niciodată telefonul în nas lui Sam, nici măcar din greşeală. O, Doamne, urma să mă omoare. Şi ştia. Cumva ştia că nu eram acasă la tine. Cum? Cum?

Uşa s-a deschis şi Scott a intrat în cameră. Ei bine, mai mult s-a legănat şi s-a poticnit.

– Îmi pare rău că a durat atât, a spus el. Trebuie să-ţi spun... întotdeauna am sperat că simţi la fel ca mine. Aveam prea multe emoţii ca să-ţi spun ce simt...

– Stai, ce? Ella, habar n-aveam despre ce vorbea. Şi în afară de asta, nu ar fi putut să-şi aleagă un moment mai prost. Scott, scuză-mă, am o urgenţă, trebuie să plec, i-am spus.

– Nu, Hayley! A sunat atât de trist, atât de disperat. Aproape mi-a părut rău pentru el. Hayley, mi-am pus inima pe tavă pentru tine. Nu am făcut niciodată asta. Sunt gen... să-ţi spun asta, sunt, gen, îndrăgostit de tine sau ceva de genul ăsta.

– Scott, nu eşti îndrăgostit de mine. Mâine o să fii super mahmur şi nu o să-ţi aminteşti nimic din toate astea.

Am fost blândă. Scott este un dobitoc, dar nu mi-a făcut nici o plăcere să-mi bat joc de el. Are probleme; toţi

avem.

Am zbughit-o din cameră pentru că trebuia să ne cărăm naibii de acolo. Iar Scott a venit după mine țipând – Hayley, stai, așteaptă... Te rog! Doar că... atunci când ne certăm sau ne antrenăm sau vorbim... mă distrez cel mai bine, gen din toate dățile. Te rog, nu mă refuza. Te rog! Nu știu cum... Stai!

Dar eram deja înapoi în sufragerie. Scott a încercat să mă apuce de încheietură, să mă implore. Și atunci, Doamne, Ella, plângea. Mă rog să nu-și amintească nimic din toate astea. Cred că ar intra în programul de protecție a martorilor dacă și-ar da seama că a plâns în fața altei ființe umane.

După ce l-am dezlipit pe Scott de pe mine, te-am găsit pe tine încruntându-te în fața unui bol cu covrigei de pe masa cu gustări.

– Trebuie să plecăm. Te-am apucat de umeri. Acum.

– Cu ce ești îmbrăcată?

Ai clipit des spre mine cu o expresie de îngrijorare pe față.

– Rahat, am uitat.

Am dat jos tricoul pe care scria WINE NOT și te-am tras în grabă spre ușă.

– Hayley, ai încercat să mă strigi. Hayley, ce se întâmplă?

– N-avem timp.

Înainte să ajung la tine în mașină, am împietrit pe trotuar când am avut o revelație. Știa unde sunt. Mă asigurasem că îmi curățasem telefonul de orice aplicație de urmărire și trimitere a locației. Poșeta era goală. Rochia, sutienul, hainele, la fel.

Dar mașina ta...

– Ce faci?

Încruntarea ta s-a adâncit atunci când m-am așezat în genunchi să mă uit la cauciucurile tale, când mi-am strecurat degetele în spațiile dintre spițe, pe sub mașină.

– Poți să deschizi portbagajul? am strigat de sub mașină.

Ella, arătai atât de îngrijorată, dar ai făcut ce ți-am cerut, iar eu m-am ridicat în picioare cu mâinile goale după ce am căutat. Îl pusese undeva acolo; eram sigură că făcuse asta.

Dar nu mai aveam timp.
Am urcat în mașină, dar tu nu ai pornit motorul.
– Ella, te rog, să mergem.
Mi-am imaginat că dacă ne-am fi dus la tine acasă, am fi fost în siguranță. Sam nu ar fi riscat să trezească suspiciuni părinților unei eleve. Ne-ar fi lăsat în pace. Am sperat că urma să se liniștească și a doua zi să nu fie la fel de rău.
Ai înghițit în sec, părând speriată.
– Am băut o bere. Te-ai întors spre mine și ai spus: Hayley, pari atât de speriată și… și nu într-o stare bună. Vrei să-i chem pe părinții mei?
– Nu, fără părinți. Ella, ai băut o singură bere, gen acum o oră. Am simțit telefonul vibrând și ți-am spus: Hai, hai, acum!
Ai avut o tresărire, ca atunci când mama ta țipă la tine în fața mea. Apoi ai pornit motorul și ai plecat.
Am crezut că o să reușim. Nu eram atât de departe.
Apoi în spatele nostru a apărut o mașină, brusc, din noaptea neagră ca smoala. Eram urmărite. „Nu te panica încă", m-am gândit. Sunt și alți oameni în lume care conduc mașini.
Dar majoritatea acestor oameni nu dau flashuri.
Aveam nevoie de o plasă de siguranță. Am scos telefonul și i-am scris un mesaj lui Sawyer cu locația mea curentă. Fern lucra tură dublă la WH, așa că el trebuia să stea acasă cu Callan. Dar știam că într-o situație de urgență putea să-l ducă pe Callan la vecinii lor.
Iar asta cu siguranță era o urgență.
„S-ar putea să am nevoie de ajutor. Fii gata. *E* conduce mașina, *S* ne urmărește."
M-am uitat în spate peste umăr și da, mașina accelera cu siguranță. Farurile deveneau din ce în ce mai mari. O, Doamne!
Mașina urma să ne lovească.
Am țipat, m-am răsucit în scaun și am încercat să mă uit mai bine. Nu te văzusem niciodată atât de speriată. Voiam să te liniștesc, dar îmi pierdusem mințile din cauza groazei.
– Condu mai repede! am țipat în timp ce mi-am scos centura de siguranță.

Trebuia să văd. Trebuia să fiu sigură. M-am răsucit în scaun ca să mă uit mai bine.

– Ce faci? ai țipat tu, chiar în timp ce ai apăsat pe accelerație.

Am surprins scurt imaginea siglei Ford de pe capotă, am văzut că era o mașină de culoare galbenă. Și atunci am știut cu siguranță.

– O, Doamne! am țipat. Încearcă să mă omoare!

Dar nu eram numai eu în mașină, nu-i așa? Nu mai era vorba numai despre mine.

M-am întors spre tine, prietena mea cea mai bună. O imposibilitate.

– O să ne omoare, am spus exact când drumul a început să o ia ușor spre stânga și Sam ne-a lovit în bara de protecție, împingându-ne spre dreapta.

Totul s-a petrecut foarte repede.

S-a auzit sunetul scârțâit al metalului mașinii în timp ce am trecut prin parapetul metalic și ne-am rostogolit la vale. Partea ta a încasat-o cel mai rău și ți-ai spart capul lovindu-te de fereastră înainte ca airbagurile să se umfle și să te lovească.

Nu-mi venea să cred că supraviețuiserăm. Ți-am verificat pulsul și am început să plâng când am constatat că respirai. Nouăzeci de centimetri mai la dreapta și am fi ajuns în râul de jos.

Geamul din dreapta era spart. La fel și aproape tot parbrizul, iar eu aveam câteva tăieturi urâte pe față de la sticla care sărise în toate direcțiile. Am ieșit din mașină cu precauție, tremurând atât de tare încât a trebuit să îngenunchez, terifiată că m-aș fi putut răsturna peste margine, în mormântul de apă.

În sfârșit o făcuse. Încercase să mă omoare. Să *ne* omoare.

Mi-am scos telefonul și am început să sun la 911. Dar m-am gândit la unchiul lui Sam, Rick, care lucra în poliție. Nu știa despre noi, dar Rick era un familist. Dacă ar fi fost nevoie, pe cine ar fi ales? Pe iubitul lui nepot sau pe o adolescentă dintr-o familie destrămată?

Chiar și așa, aș fi putut dovedi ce făcuse? Nu existaseră martori. Și în afara cazului că Sam ar fi ajuns în pușcărie pentru totdeauna, nu aș fi fost niciodată în siguranță.

– Rahat! Ella! Hayley!

Am văzut mașina lui Sawyer în vârful pantei, parcată atât de strâmb, încât vârful ieșea în gol. A coborât panta dislocând pietre și bolovani în timp ce-și croia drum spre noi cât de repede putea.

– Nu! a strigat el când te-a văzut nemișcată, cu ochii închiși.

– Nu a murit, am spus eu, începând să plâng. Eram în continuare în șoc. Sawyer, Sawyer, dacă i s-ar fi întâmplat ceva…

Am izbucnit în hohote de plâns.

– Am luat câteva cursuri de prim ajutor de bază după ce mama… ei bine, știi.

S-a urcat pe locul din față, ți-a dat la o parte cu blândețe părul de pe față, te-a evaluat, serios și grav ca un chirurg. A strigat spre mine peste umăr.

– Are pulsul puternic. Asta e bine, sunt destul de sigur. Dar o să mă simt mai bine când o să fie într-o salvare.

Am plâns mai tare, lacrimi de ușurare curgându-mi pe obraz. S-a aplecat afară din mașină ținând în continuare o mână pe tine, fiind în permanență în contact cu pulsul tău.

– N-o să se oprească, Sawyer. Până n-o să mă omoare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine. Adică, ești…

– Bine. N-am sunat încă la poliție din cauza lui Rick.

Sawyer s-a răsucit în scaun și a examinat retractorul centurii de siguranță. Mi-a aruncat o privire.

– Nu purtai centura de siguranță?

Am ridicat din umeri. Privirea i-a devenit furtunoasă pentru o clipă, apoi s-a calmat.

– De fapt… e mai bine așa.

S-a uitat la parbriz, spre râu și apoi la mine. A arătat în jos, unde apa urla, iar cascadele erau mai violente decât de obicei. M-am uitat într-o parte, apoi m-am uitat înapoi la mașină, evaluând unghiul, impactul.

– Ca să fie clar… sugerezi ce cred eu că sugerezi?

Am tras aer adânc în piept, procesând ideea.

Sawyer a mijit ochii și și-a strâns buzele.

– Ai spus chiar tu. N-o să se oprească până nu vei muri.

M-am uitat la tine și am luat o hotărâre.

– Nu pot. Nu pot s-o fac. Ella o să creadă că m-a ucis. O să se învinovățească. Nu pot s-o supun la așa ceva.

Sawyer a încuviințat din cap.

– Bine. Dar la ce o s-o supună Sam?

M-am uitat din nou la tine. Aveai deasupra ochiului drept o tăietură care sângera, un râu roșu îți păta tricoul de culoarea lavandei. Aveai buza crăpată. Urma să ai cu siguranță ochii vineți.

– Nu. M-am lăsat jos și mi-am lipit fața de pământ. Pietrele și crengile îmi înțepau pielea și rănile. O, Doamne, nu-mi vine să cred că o să-i fac așa ceva.

M-am legănat înainte și înapoi, plângând.

Sawyer mi-a dat treizeci de secunde înainte să-și dreagă glasul.

– Deja exagerăm, din punctul de vedere al timpului.

– Știu. Eu doar... o să pot să o contactez peste câteva săptămâni? O să-i luăm un telefon cu cartelă și...

Sawyer a negat dând din cap.

– Va fi în siguranță numai dacă tu dispari.

– Ella știe să păstreze un secret.

Mi-a aruncat o privire dură.

– Există posibilitatea să-l vadă pe Wilkens în fiecare zi în ultimul an. Nu o trimite în acvariul cu rechini acoperită de sânge. După o fracțiune de secundă a îmblânzit tonul. Într-o bună zi, însă, Hay. Poate într-o bună zi. Deocamdată va trebui să fie suficient.

Pentru că retractorul centurii de siguranță se îndoise la impact, era evident că eu nu avusesem centura prinsă. Era logic să fi zburat prin parbriz și să fi căzut în râu.

Sawyer m-a rugat să te țin de încheietură în timp ce el a făcut o gaură mai mare în parbriz cu o piatră. Când o bucată mare de sticlă a căzut în mașină, a apucat-o prea repede și s-a tăiat în palmă.

– Sângele meu nu trebuie să fie aici, a mormăit el, aruncând sticla în râu. Dar al tău trebuie să fie. Pe parbriz. Și fire de păr, dacă poți.

Aveam destule tăieturi și răni din care să aleg. Am smuls niște șuvițe de păr pline de sânge, le-am așezat cu atenție peste marginile zimțate ale sticlei.

– E suficient?

– Trebuie să fie.

Mi-am păstrat telefonul, rochia mea din fericire avea buzunare, dar toate celelalte lucruri au rămas în mașină.

Inclusiv, spre agonia mea, tu.

L-am pus pe Sawyer să promită că o să aibă grijă de tine, că te va proteja de Sam. Apoi am hotărât că ar fi fost cel mai bine să sunăm la 911 de pe telefonul tău. Nu era greu să par dezorientată și rănită, să pretind că eram Ella față de operatoare. În numai câteva cuvinte am reușit să spun că făcuserăm accident, erai rănită și nu știai unde era prietena ta, apoi am pus telefonul în mâna ta.

Sawyer și cu mine am stat cât de mult am putut. Sincer, am riscat.

– Se aud sirene, Hayley. Nu trebuie să fim prinși.

– Ella, Ella, Ella, iartă-mă, am spus cu voce distrusă, aplecându-mă să te sărut de adio pe obraz.

Sawyer m-a dus la adăpost, iar aceea a fost noaptea în care a murit Hayley Miller și s-a născut Hazel.

În orice caz, nu voi include în această scrisoare numele de familie și statul în care locuiesc.

Pot să-ți spun că Hazel are o viață bună. Pentru prima dată după mult timp, o viață sigură. Am întâlnit o mulțime de oameni minunați la adăpost. Și unul dintre acești oameni minunați a condus ore bune dus–întors ca să fac în sfârșit avortul.

Ella, nu m-am simțit niciodată atât de ușurată. Singurul lucru care m-a stresat la procedură a fost perfuzia. Mi-e rușine să recunosc, dar mi-e groază de ace. Dar în afară de asta? Ușurarea a fost atât de puternică, încât a fost aproape o experiență spirituală. Îmi fusese greață în fiecare moment al zilei. Dar mai rău era faptul că atunci când îmi imaginam viitorul meu, nu vedeam decât o gaură neagră.

După procedură, pentru prima dată după mult timp, am văzut Germania în viitorul meu. Parisul. O diplomă în psihologie. Un apartament mic cu o fată pe nume Ella și o pisică. (Știu, știu, mă grăbesc.) Ideea este... aveam un viitor pe care îmi imaginam că aș vrea să-l trăiesc.

Când am spus toate aceste lucruri în grup, am fost îngrijorată că unii dintre noii mei prieteni ar fi putut să mă judece. Că era o greșeală să simt ceea ce simțeam. Că eram egoistă. Dar știi ce? Nici unul dintre ei nu m-a judecat. Nici măcar unul. Au vorbit câțiva care au spus că știau ce simt.

Aceasta este una dintre lecțiile cele mai plăcute pe care le-am învățat aici: de fiecare dată când îmi adun curajul

să recunosc un gând sau un sentiment pe care l-am reprimat din cauza rușinii, cel puțin o persoană spune „Și eu la fel, fato". De obicei sunt mai multe persoane, nu doar una, un cor întreg de „La fel și eu, soro, la fel și eu".

Mă gândesc la tot ce nu ți-am spus, la lucrurile pe care nu le-am vorbit și mă întreb dacă soarta ar fi fost alta în cazul în care m-aș fi destăinuit în fața ta. Poate totul ar fi fost exact la fel, dar dacă am fi vorbit, poate m-aș fi simțit mai puțin singură.

Schimbând total subiectul… Ei bine, Sawyer și cu mine am vorbit. Mesaje, telefoane. Am dezbătut cât de mare ar fi fost riscul dacă am fi păstrat legătura. Dar ne-am gândit că dacă folosim o aplicație criptată, suntem în siguranță.

Și adevărul este că… aveam nevoie. Am lăsat în urmă pe toți oamenii și lucrurile pe care le-am cunoscut vreodată. Brusc și violent. Eram ușurată să fiu în siguranță, normal. Dar aveam și un sentiment profund de pierdere. Îmi era dor de tine. De prietenii noștri, de confortul lucrurilor familiare.

Nu-ți pot spune de câte ori l-am întrebat dacă nu putea să te aducă și pe tine în micul nostru cerc. De două ori aproape a cedat. Dar până la urmă am hotărât că era prea mult, prea periculos. Cel puțin cât erai în continuare la North Davis.

Așa că l-am rugat să-mi spună despre tine. Ceea ce îi plăcea la nebunie să facă. Nu vreau să rostesc cuvintele în locul lui, așa că nu o să intru în acest subiect. Dar vreau să-ți spun că… faptul că sunteți împreună? Adică, daaa. Voi doi vă potriviți. E bine. Nu am fost niciodată mai fericită decât atunci când eram toți trei împreună. Acum cei doi prieteni cei mai buni ai mei sunt împreună și… Ceea ce încerc să spun, Ella, este să nu îndrăznești să te simți vinovată pentru asta. OK? OK?

N-o să trimit scrisoarea asta până n-o să mi se pară suficient de sigur. Nu sunt sigură când va fi asta, dar dacă o citești, probabil este suficient de sigur ca Sawyer să-ți dea noul meu număr de telefon.

Adică, dacă vrei să menții legătura cu mine.

Te iubesc și bineînțeles că te vreau în viața mea până când o să ai nevoie de cana aia incredibilă pentru proteză, care merită să fie într-un muzeu. Care sper că a scăpat din… Deși cu siguranță ai avut lucruri mai grele cu care

te-ai confruntat în aceste ultime câteva luni, decât să verifici fundul rafturilor doamnei Langley. Dacă vrei, pot să-ți fac una nouă. Un artist olar local face voluntariat și ține cursuri la adăpost, așa că am devenit destul de bună.

Tot ce vreau să spun… ei bine… Știi ce simt.

Nu vreau să presupun că știu ce simți tu și orice ar fi ceea ce simți, ai tot dreptul. Probabil e vorba de multe lucruri. N-o să-ți cer să mă ierți pentru că este greu să simt că merit iertarea ta după toate lucrurile la care te-am supus.

Dar sper măcar că, după ce vei fi citit scrisoarea, vei înțelege motivele din care am acționat așa.

Și că niciodată, pentru nici o fracțiune de secundă, nu am încetat să te iubesc mai mult decât orice altceva de pe întreaga planetă.

Te iubesc,
(pentru copoi) Hazel
(dar pentru tine, mereu și mereu, Ella, vrăbiuța mea)
Hayley

CAPITOLUL 36

ELLA

Această cameră de spital este puțin mai frumoasă decât cea în care am stat în urmă cu câteva luni. Pe noptieră este o veioză care aruncă o lumină blândă și caldă, de la fereastră văd copaci și în depărtare, munți. Păcat, serios, pentru că voi sta aici numai douăzeci și patru de ore, ca măsură de precauție.

– Sunteți siguri că numai de atât este nevoie?

Mama stă la picioarele patului și îndreaptă cu mâinile lenjeria albă. Tata stă lângă ea și îi apucă subtil mâna ca să o mângâie cu afecțiune.

– Tomografiile i-au ieșit perfect normale. În afară de răni, nu am detectat nici o altă problemă fizică. Sincer, în orice altă situație ar fi fost externată deja. Dar având în vedere că este al doilea incident în zona capului în mai puțin de jumătate de an, am vrut să fim siguri.

Doctorița Shepherd îmi aruncă o privire liniștitoare.

Îmi place de ea. A avut răbdare cu toate întrebările părinților mei și mai devreme, când a prins un reporter local încercând să se strecoare în camera mea, a țipat la el spunându-i „Pleacă naibii de aici până nu-ți fac o clismă".

Mama își trage nasul.

– Răni ușoare. Ar putea să ajungă la pușcărie pe viață. Acel om îngrozitor.

– Nu cred că o să vă contrazică prea mult cineva dintre noi, doamnă Graham.

Doctorița scrie ceva în fișa mea.

– Și dacă nu se întâmplă asta, când iese din pușcărie, o să-l omor cu mâi…

– Biiine, iubito, sunt prea mulți reporteri pe aici ca să spui astfel de lucruri.

Tata întinde gâtul ca să se uite pe holul spitalului înainte să-i arunce mamei o privire de parcă i-ar transmite: „O să te ajut să ascunzi cadavrul".

– Ella, apasă butonul acela dacă ai nevoie de ceva, absolut orice. O să fiu medicul tău curant până vei fi externată, mâine. Zâmbetul îi devine mai blând. Ești o fată foarte curajoasă, Ella. Sper că știi asta.

Când doctorița iese din încăpere, tata își tamponează ochii cu o batistă, iar mama mă strânge de picior atât de tare, încât aproape că mă doare. Mă las pe spate în pat și mă uit spre nori, dar de fapt nu văd nimic.

– Ella, ești bine? Ești atât de tăcută. Ce s-a întâmplat? Te doare capul?

Mama se învârte în jurul picioarelor mele ca o pasăre nerăbdătoare.

Jess stă pe un scaun lângă pat și se joacă pe Nintendo Switch.

– Tre' să spun, Ella. Sunt super impresionată de felul în care l-ai ciomăgit în cap pe nemernic.

– Nu pot spune că l-am ciomăgit…

– Ba bine că nu, l-ai ciomăgit bine, bombăne mama cu ochii plini de furie.

Schimb niște priviri cu tata. Îi arunc mamei un os.

– Știi, nu m-ar deranja o gustare.

– Am mango uscat, bomboane de tamarind, *pastillas*, *polvoron*… O, stai, nu *polvoron*, s-a fărâmițat pe fundul genții…

Scurmă în geantă ca un raton, iar bretonul îi este ridicat în față. Simt un val de afecțiune imens, ca și cum aș fi înghițit un balon cu aer cald.

– Bomboana de tamarind, te rog, spun eu.

Nu este sărată (adică preferata mea) și știu că Lola ni le-a trimis acum trei ani, dar scot ambalajul recunoscătoare și iau o mușcătură.

Tata pune mâna lui mare pe gamba mea și mă strânge ușor. Mama vine la capul patului și se încruntă uitându-se la pernă.

– Pare inconfortabilă. Dă-mi voie să o aranjez.

– Sunt bine, mamă.

– Pot să...

– Mamă. Oftez și mă las la loc între perne spunând: Sunt bine.

Sunt atât de obosită. Mi s-a stins creierul acum câteva ore bune.

Mama aprobă din cap, învârtindu-se în continuare lângă cotul meu, iar mâinile ei agitate, neliniștite caută ceva de făcut. Se uită în jos, își trage nasul și-mi dau seama că începe să plângă. Ceea ce face ca aceasta să fie a doua oară în viața mea când o văd pe mama plângând. Aud un zgomot similar în dreapta și-mi dau seama că și tata începe să plângă. Ceea ce înseamnă că este a doua oară când plânge în ultima oră.

– Ella, spune mama. Îmi pare rău. Și mie, și tatălui tău. Ar fi trebuit să fim alături de tine. Te-ai confruntat cu atât de multe lucruri... Atât de multe lucruri de una singură. Urăsc faptul că nu ai putut să vorbești cu noi, să ne spui tot ce se întâmplă. Nu am știut cum să gestionăm tot ce s-a întâmplat cu Hayley și cu accidentul... Nu am știut cum să fim alături de tine. Dar ar fi trebuit să încercăm mai tare. Să fim mai pricepuți. Ar fi trebuit să-ți spunem că orice ai fi face, indiferent cine ai fi, *orice* ai... Vocea i se poticnește. Că tu vei fi mereu fetița noastră perfectă pentru noi. Așa cum ești.

Înghit în sec.

– Chiar dacă nu mă întorc în echipa de înot?

Mama și tata încuviințează amândoi din cap.

– Chiar dacă nu mă duc la facultate?

Mama și tata se uită unul la altul.

– Ei, hai să nu exagerăm...

Zâmbesc ușurată de faptul că au în continuare așteptări de la mine, că experiența nu i-a schimbat în mod irevocabil.

Mama îmi aranjează părul după ureche.

– Te iubim mai mult decât orice pe lume. Nimic nu ar putea schimba asta.

– Nimic, niciodată!

Tata plânge și mă ridică din pat ca să mă ia în brațe.

– Stai. Jess ridică privirea de la joc și se uită plină de speranță la mama și tata. Asta înseamnă că pot în sfârșit să-mi fac un piercing în sprânceană?

Mama întoarce lent capul și o calmează pe Jess cu o privire fermă.

– Niciodată.

– Ooo, haide, Smella are parte de discursul „orice ar fi", așa că de ce nu mi se aplică și...

– Jesslyn Marie Trinidad Graham, bombăne mama.

Jur că luminile pâlpâie puțin în timp ce vorbește.

– Glumă, mamă!

Jess cea imperturbabilă pare pentru o clipă terifiată. Când mama nu se uită, îl văd pe tata că își atinge sprânceana și ridică degetul mare în semn de aprobare.

În clipa asta nu reușesc decât să zâmbesc. Nu mă înțelegeți greșit, toate aceste lucruri îmi umplu sufletul fracturat cu lumină. Dar procesez în continuare, mă obișnuiesc cu ce s-a întâmplat.

Adică, până acum patru ore am crezut că Hayley a murit. Și cu patru ore înainte de asta, credeam că domnul Wilkens era singura persoană din viața mea în care puteam să am încredere.

O să am nevoie de puțin timp să mă obișnuiesc cu noua realitate.

– Cioc, cioc, se aude o voce de dincolo de ușă.

Seema intră în salon, cu o pungă de Doritos, o jucărie de pluș Bugs Bunny care are un singur dinte, îngrijorător de mare, în față și un balon inscripționat cu Paw Patrol. Trage de sfoara balonului.

– Mda, știu. Dar era ăsta, sau un balon cu „Pensionare fericită", care mi s-a părut că pur și simplu nu se potrivește.

– Chase a fost întotdeauna preferatul meu, spune Jess, uitându-se la Mylar care se leagănă din cauza aerului

condiționat.

– O fată pe gustul meu, spune Seema.

– Seema, spune mama. Mă bucur să te văd. Te simți mai bine?

– Mult mai bine, spune ea. Îmi pare foarte rău pentru felul în care am plecat.

Mama dă din mâini.

– O, îmi pare doar bine că... Îmi pare bine și gata.

– Și mie, spune tata, cu privirea la meciul de fotbal care se desfășoară pe ecranul televizorului cu sonorul oprit din colțul camerei.

Jess se uită la mine și la Seema cu expresia aia vicleană și evazivă a ei înainte să se ridice în picioare și să se întindă.

– Mamă. Tată. Hai să mergem să luăm niște mâncare chinezească. Asta, în cazul în care nu vrei altceva, spune ea uitându-se la mine.

– Chinezească sună fantastic, oftez eu. Mulțam, Jess.

Le spun mamei și tatei că îi iubesc, iar Jess îi împinge afară din cameră. Seema își dă jos pantofii, trage un scaun mai aproape și își sprijină picioarele pe pat, lovindu-și-le de ale mele.

– Dacă aș fi avut un deget de la picior rupt? întreb eu, ridicând o sprânceană spre ea.

– Știam că nu ai. Fișa ta atârnă pe ușă, afară. Aveam nevoie de ceva de citit cât am așteptat ca familia ta să termine cu cerutul scuzelor.

Aruncă punga de Cool Ranch Doritos pe pat, împreună cu jucăria de pluș.

– Serios, Seema?

Rânjește, iar eu deschid punga de Doritos și îmi înfig câteva bucăți în gură.

– Nu-mi vine să cred că ți-ai amintit care este aroma mea preferată.

– Cum aș putea să uit? Ai adormit odată pe canapea cu mâna într-o pungă. Te-ai șters de firimituri pe canapeaua noastră nouă-nouță, albă ca neaua, de douăzeci și opt de dolari și douăzeci și doi de cenți. Cu taxe. De unde știu cât costă? Pentru că părinții mei mi-au amintit iar și iar când mi-au explicat că nu mai am voie să invit vreodată prieteni la mine.

Întorc încet capul spre ea.

– Îmi… îmi pare foarte rău pentru asta

Seema se întinde și ia o mână de chipsuri.

– Nu e cazul. Își îndeasă deodată toate chipsurile în gură, până la ultimul. Cele mai multe pete erau făcute de mine. Doar am dat vina pe tine pentru toate.

Arunc un Dorito în ea și se ferește cu multă pricepere.

După ce aruncă chipsul în coșul de gunoi, se întoarce cu fața la mine, dintr-odată serioasă.

– Îmi… pare foarte rău pentru că mi-am cam pierdut cumpătul. Tot ce ai spus… ei bine, m-a lovit în ceea ce terapeutului meu îi place să numească „Mari aoleuri". Majoritatea lucrurilor pe care le-am spus eu… N-am vorbit serios. Adică, tu treceai prin mult mai multe decât mi-am dat seama. Adică, Wilkens? Serios? Clatină din cap. Habar n-aveam. Îmi pare rău.

Mă las la loc în pat.

– Și mie îmi pare rău… adevărul este că aveai dreptate. N-am fost o prietenă bună.

Seema ridică din umeri.

– Ca să fiu cinstită, aveai de-a face cu mari grămezi de rahat. Un profesor al școlii aproape *te-a ucis* azi-dimineață. Adică, să fiu *a naibii*!

– Sigur, dar… habar n-am prin ce ai trecut tu. Și asta… asta nu e OK, Seema. Mă joc cu urechile moi și cenușii ale lui Bugs Bunny. O să fiu o prietenă mai bună de acum.

Îmi aruncă un zâmbet larg, strâmb.

– Ai face bine.

Îl ridic pe Bugs Bunny și îl scutur puțin.

– Pot să te întreb…

– Ce, nu-ți dai seama?

Seema se întinde și-mi arată talpa piciorului iepurelui. Pe călcâiul alb, pufos, văd un logo Six Flags Over Georgia.

Îmi las capul pe spate și râd.

– Nu-mi spune…

– Aha, aha, asta am făcut. Când am văzut știrile, am făcut ceva de neimaginat. M-am avântat plină de curaj în traficul din Atlanta, am condus până la Six Flags, *am cumpărat un bilet*, am stat la coadă ca să intru în nenorocita de parcare, m-am dus la *cumpărături*, la mai mult decât un sigur magazin de suvenire, gen, am cumpărat jucăria, am luat un hot-dog, o *prăjitură funnel*,

m-am urcat înapoi în mașină, *m-am oprit să cumpăr un balon...*
Ridic o mână.
– Seema. O să prețuiesc acest Bugs pentru totdeauna. Sincer, este cea mai tare chestie pe care a făcut-o vreodată cineva pentru mine. Mă încrunt. Și cea mai ciudată, adaug.
– Aha, ei bine, m-am simțit prost pentru aseară. Dacă aș fi rămas la tine, am fi putut omorî în fașă toată chestia asta. Amărâtul ar fi intrat prin efracție în camera ta și l-aș fi nenorocit cu câteva lovituri de karate.
– Știi karate?
– Nu. Doar mă *enervez maxim* dacă mă trezește cineva înainte de amiază. Seema își culege firimiturile de pe tricou. Dar serios, Ella. Cum reziști?
– Cum rezist? repet eu în timp ce privesc în tavan. Să vedem... Am început să fiu terifiată de iubitul meu pentru că eram convinsă că este un ucigaș violent.
– Aha.
– Cineva a intrat prin efracție în dormitorul meu și l-am trimis în mod eronat pe sus-numitul iubit la închisoare.
– Aha.
– Persoana care a intrat de fapt în dormitorul meu era psihologul școlii, care apoi aproape m-a omorât folosindu-se de o foarfecă de grădinărit.
Seema se oprește din mestecatul zgomotos și întoarce încet capul spre mine.
– Ella, asta-i complet aiurea.
– Aha.
Râdem, încercăm să prindem chipsuri în gură și emitem ipoteze vizavi de motivul pentru care au făcut dintele lui Bugs Bunny aproape la fel de lung ca degetul meu mare. Am nevoie de asta. Câteva minute de normalitate.
Încă nu știu ce sentimente am vizavi de scrisoarea lui Hayley.
Vizavi de Hayley.
Adică, adevărul este că simt de toate. *De toate.*
Când am văzut-o, mi-a explodat inima, mi-a explodat creierul.

O iubesc, bineînțeles. O s-o iubesc întotdeauna. Dar are dreptate. Nu mai sunt puiul ei de pasăre. Oricare va fi lucrul care se va întâmpla în continuare, va fi altfel.

O privesc pe Seema în timp ce cască și apuc o pernă nefolosită de pe pat. Și mă gândesc: „Știi ce? Altfel e bine". Înțeleg că Hayley a făcut ce a făcut pentru că nu a avut de ales. A făcut-o ca să-și salveze viața și ca să-mi salveze mie viața.

O să am nevoie de ceva timp să mă recuperez, să procesez, dar nu am nici o îndoială că indiferent de relația pe care vom ajunge să o avem, va fi ceva mai profund și mai bogat decât toate lucrurile prin care am trecut. Va fi chiar mai sănătoasă.

Puii de pasăre sunt limitați la cuiburile lor. Sunt la mila tuturor ființelor din jurul lor. Nu pot să se hrănească singuri; nu se pot proteja. Acum sunt mai mult decât atât. Mult mai mult.

Familia mea se întoarce și Seema rămâne la cină. Jess îi arată Seemei echipa ei Pokemon pe Switch. Mama îmi spune că dacă îmi doresc cu adevărat, putem să urmărim *Stăpânul Inelelor*, edițiile extinse, când mă întorc acasă. Tata se preface că leșină din cauza groazei, și o face atât de bine, încât chiar cade de pe scaun. Îmi dau seama că s-ar putea ca acum să mă simt cea mai fericită de când Hayley și-a făcut Marea Ieșire. Și mă gândesc că dacă mă pot simți atât de bine în ziua în care un profesor a încercat să mă ucidă, înseamnă că probabil sunt destul de norocoasă.

După masă ațipesc de două ori la jumătatea conversației, așa că toată lumea pleacă și mă lasă să dorm. Mă cuibăresc înapoi în pat și în timp ce ațipesc, mă gândesc la Hayley.

CAPITOLUL 37

SAWYER

Când vine un polițist după mine și nu este ofițerul Rick, interpretez asta ca pe ceva bun. Atunci când același polițist îmi întinde telefonul și portofelul, știu că Hayley a

făcut-o. Polițistul nici măcar nu mă privește în ochi când îmi spune că pot să plec. Deschid gura, pe punctul să întreb „Nici măcar niște scuze, domnule ofițer?“

Dar nu mi-am învățat lecția? Ei bine... mă străduiesc. Așa că mă abțin.

Aștept în fața secției să vină mama după mine, mijind ochii în soarele de după-amiază târzie, când alături trage o mașină de poliție și cineva foarte familiar este scos de pe scaunul din spate.

– Asta este o mizerie! N-am furat nimic, șeful meu este un dobitoc paranoic!

Sean Adams, cu cătușe la mâini, îl imploră pe un polițist roșu la față care îl trage afară din mașină.

– Un dobitoc paranoic care deține camere de supraveghere de înaltă performanță. Sper că te-ai bucurat de jucăriile tale scumpe cât ai avut ocazia. O să stai cu noi o vreme.

Polițistul îl mai smucește o dată.

Ne privim în ochi când Sean trece pe lângă mine și îi fac cu mâna. Înjură cu voce tare înainte ca ușa secției de poliție să se închidă în urma lor.

Mama ajunge câteva minute mai târziu.

– S-ar putea să fii persoana cea mai fericită pe care am luat-o vreodată de la închisoare. Să întreb?

Mama se uită la mine când urc în mașină.

Clatin din cap, dar nu reușesc să-mi rețin zâmbetul maniac.

– Să spunem că de data asta s-a făcut dreptate. Și este foarte satisfăcător.

– Deci ai auzit. Chiar mă întrebam.

Sean dispare din mintea mea.

– Ce să aud?

Mama se încruntă în timp ce iese din parcare.

– Caută „Știri elevi liceul North Davis“ pe telefon.

Când fac asta, poza lui Wilkens apare pe fiecare pagină. Îmi țin respirația în timp ce scanez articolele și trec în revistă filmele de la știri.

Ella este bine. În spital. Dar în viață. Foarte, *foarte* în viață. Mă las pe spate în scaun.

Și nimic despre Hayley. Stai. Nu-i adevărat. Este o mențiune într-o știre.

Noi dovezi indică posibilitatea ca Andrew Wilkens să fi fost implicat de asemenea într-un caz de accident cu fugă de la locul faptei în luna mai, care se poate să fi provocat o coliziune cauzatoare de răni grave pentru Ella Graham, de șaptesprezece ani, și decesul unei alte eleve a liceului North Davis, Hayley Miller, de șaptesprezece ani...

Sunt tentat să-i trimit chiar acum un mesaj lui Hayley prin aplicația noastră criptată. Dar am stabilit: fără riscuri inutile. Aștept până sunt singur.

Tragem pe alee, dar mama mă oprește înainte să intrăm în casă. Îmi cercetează fața cu mâinile în șolduri. Înfig mâinile în buzunare și îmi plec capul. Orice mă așteaptă, o merit. Mijește un ochi și mă atinge pe obraz.

– Ce... ăăă, ce... Încerc să-mi dau seama câte tatuaje ți-ai făcut în pârnaie. Fără lacrimi, asta e bine. Ai făcut vreun tatuaj cu „mama“?

Expir aerul din plămâni.

– Mamă.

– A, uite. Micul meu miorlăit Saw-Saw. Haide, pun pariu că ți-e foame. Callan e acasă la un prieten o vreme și am sunat la muncă, așa că pot să-ți pregătesc ceva.

O urmez în bucătărie, iau adezivul de lemn de pe raft și mă târăsc sub masa strâmbă din bucătărie. Se aude clinchetul de cratițe și tigăi, sunetul ușii de la frigider care se deschide și se închide. Examinez piciorul mesei și da, adezivul pentru lemn nu o folosească la mare lucru. Dar rămân acolo un minut.

– Deci... ești supărată?

Sunetele se opresc.

– Sawyer, am văzut știrile. Singurul lucru pe care vreau să-l fac este să te scutur și să te fac să-mi spui totul și să plâng din cauză că voi trei ați avut de-a face cu omul ăsta. Doar... îți ofer spațiu. O să vorbești când o să fii pregătit. Între timp, ce zici de niște ouă prăjite?

Ies de sub masă și mă ridic în picioare.

– Ai și altceva?

– O, desigur, domnule. Avem și omletă.

– Corect. Și dă-mi voie să ghicesc, dacă nu-mi place nici asta, pot să optez pentru niște ouă fierte tari?

Mama pocnește din limbă și-și mișcă mâna prin fața mea.

– Nu fi așa dezamăgit. Avem și ouă fierte moi.

Îi spun că omleta e perfectă și fredonează o melodie în timp ce se mișcă prin bucătărie. Mă sprijin de perete în timp ce mă uit la poze cu Wilkens.

Când mi-a povestit Hayley prima dată, m-am simțit neajutorat ca un copil, copleșit de sentimente contradictorii.

– Poți să-mi lași un minut? am întrebat când mi-a spus prima dată despre Sam. Ceva timp să… mă gândesc la asta? E OK?

– Cât timp vrei, a spus Hayley cu tristețe.

Așa că mi-am permis să simt valurile iuți de gelozie, suferință, furie și îngrijorare și le-am procesat cât de repede am putut. După câteva zile, m-am întâlnit din nou cu Hayley și am vorbit pe larg.

– Îmi pare rău, mi-a spus ea. Îmi pare rău că te-am mințit. Că nu m-am despărțit de tine.

Ascultam stând cu spatele la tablă, cu brațele încrucișate și gândurile mi-o luaseră razna.

– Wilkens ți-a spus să nu te desparți de mine?

Ea a confirmat din cap.

– Ți-a spus să păstrezi totul secret?

A confirmat din nou din cap.

– Și acum ești însărcinată… și el te bate?

Și-a mușcat buza, încercând în mod evident să nu plângă, dar lacrimile au început să curgă. M-am împins de lângă perete și am apucat-o de mână.

– Îmi dai voie?

După ce a încuviințat din cap, i-am apucat delicat mâna și i-am întors-o cu palma în sus. Am dat blând mâneca la o parte și am înjurat plin de furie când am văzut buricele degetelor vineții, o rană de dimensiunea unui bob de strugure.

Am expirat pe nas un curent rapid de aer.

– Mama… Callan și cu mine am petrecut câteva luni într-un adăpost pentru victimele violenței domestice când eram mic. Callan era bebeluș, dar era un loc decent. Este la câteva ore de aici. Pot să te duc.

– M-ar găsi, a șoptit ea. O să mă găsească oriunde m-aș duce.

M-am uitat pe geam gândindu-mă.

– Știu cum sună asta, dar… Phoebe?

– Nu știe. Ești singurul care știe acum. Oricum, nu m-ar ajuta cu mare lucru.

– Nici Ella nu știe?

Revelația m-a surprins.

Dar Hayley mi-a spus:

– Este gelos patologic. În ultima vreme, mai ales pe Ella. Așa că am evitat-o. Mi-e teamă că Sam ar putea... Pare ridicol s-o spun, chiar să-mi imaginez așa ceva. Dar face niște comentarii.

– Nu este ridicol. Mi-a tresărit un mușchi din falcă. Știu că nu ți-ar plăcea asta, dar... la poliție? Merg cu tine.

– Unchiul lui este șerif acolo. Sunt apropiați. Sam a spus clar că Rick l-a protejat mereu...

– Hayley. Este ilegal să fie cu tine. Din prima clipă în care te-a atins a fost ilegal, la fel ca tot ce a urmat, am spus, lipsit de delicatețe.

– Presupun.

A ridicat din umeri.

Am făcut un pas în spate și i-am acordat spațiu înainte să o întreb:

– Hayley... pot să te îmbrățișez?

A fost ca și cum ne-am fi îmbrățișat pentru prima dată.

– Mulțumesc, a șoptit ea. Am știut mereu că ești un tip bun, dar...

– Haide, am spus eu, retrăgându-mă. Sigur, Hayley.

– Vreau să știi... Într-un fel, chiar te-am iubit. A făcut o grimasă. A ieșit prost. Ce voiam să spun...

– Nu trebuie să explici. Idem. Ești unul dintre prietenii mei cei mai apropiați.

– Poate ai nevoie de mai mulți prieteni, a spus ea.

Am scos un hohot de râs, expirând delicat pe nas.

– Aha, poate. Apoi am devenit serios. Ascultă. Deocamdată spunem în continuare că suntem iubiți. Nimic ciudat. Totul rămâne la fel în mod oficial.

– Mulțam, a spus, evident ușurată.

– Poate nu ești încă sigură, am spus eu cu precauție, dar știi ce o să faci în legătură cu...?

Am coborât privirea spre burta ei.

– Nu sunt sigură încă.

– Nimic din toate astea nu este vina ta, Hayley. Pot să te susțin, să te ajut să găsești o soluție.

– OK, a spus ea. Aha. O să ne gândim la ceva.

Și așa am făcut.

Sincer să fiu, îmi dădusem seama că se întâmpla ceva cu ea. Câteva semne care erau familiare și care indicau ceva prost. Dar n-am vrut s-o presez. Nu știam ce să întreb. Dar când mi-a spus, am constatat că era mai rău decât crezusem. Mult mai rău. Acele răni… și siguranța ei și a Ellei în pericol?

A fost îngrozitor să o lăsăm pe Ella în mașină în seara aia. Conduceam numai de câteva secunde, când am văzut în oglinda retrovizoare ambulanța oprindu-se în capul podului. Fusesem terifiat de posibilitatea să ne oprească și mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi oprit. Am fi fost arestați? Falsificaserăm dovezile de la locul infracțiunii și fugiserăm. Singurul lucru pe care-l știam cu certitudine era faptul că asta ar fi pus-o pe Hayley chiar la dispoziția lui Wilkens.

M-am gândit că lucrurile urmau să se îmbunătățească după ce aș fi instalat-o pe Hayley în adăpostul pe care îl găsiserăm. M-am înșelat.

Adevărata agonie a început odată cu deschiderea școlii, când a trebuit s-o văd pe Ella suferind.

Hayley și cu mine ne-am tot învârtit în cerc, gândindu-ne dacă puteam să-i spunem Ellei adevărul, dacă ar fi fost mai în siguranță dacă ar fi știut sau dacă nu ar fi știut. Și apoi, când am început să mă îndrăgostesc de Ella… Doamne, ce încurcătură!

– Deci… ai dus-o acasă. Ce e aiurea în asta? m-a întrebat Hayley.

– Aproape am sărutat-o, Hay. Am vrut. Rău.

– Și?

– Nu vezi nici o problemă în asta? Dacă am începe să ieșim împreună, ar trebui să o mint în fiecare zi în legătură cu lucrul cel mai important din viața ei. Cât timp crezi că pot să fac asta?

Și apoi ziua în care am văzut-o pe hol cu Wilkens, alături de Scott. A fost ca un factor de amintire pentru misiunea principală: să o protejez pe Ella. Mă apropiasem prea mult de ea. Cu cât eram mai apropiați, cu atât era mai mare pericolul să afle despre Hayley și văzusem cât de aproape dădea Wilkens târcoale. Cu vorbele lui înșelătoare, ar fi scos adevărul de la ea.

Știam că trebuia să păstrez distanța față de ea, o distanță de siguranță.

Motiv din care m-am combinat cu ea imediat după aceea.

Când Hayley mi-a spus că avea de gând să-i dea scrisoarea, m-am gândit că ăsta avea să fie sfârșitul relației mele cu Ella. Adică, la naiba, nu că lucrurile ar fi mers bine între noi. Independent de Wilkens, care îi orientase suspiciunile spre mine, mă purtasem prost.

Îmi tot vin în minte imagini cu privirea ei în labirintul de porumb, când am prins-o de mână. Din cauza asta și a serii în care Callan a fugit de mine, nu fusesem capabil să mă privesc în oglindă. Eram apăsat zi și noapte de un sentiment de groază la fel de greu ca un bolovan.

Mama apare lângă mine.

– Ouăle sunt gata. Uau!

Arată spre telefonul meu, unde poza făcută de poliție este în continuare pe ecran.

– Încă pe uiți la asta?

Ridic din umeri.

– Mamă, spun eu. Nu vreau… nu vreau să fiu ca el. Ca tata.

Mama ridică bărbia, dând din cap cu înțelegere și îmi pune o mână pe umăr.

– Atunci nu fi. O spune cu blândețe. Nu spun că e ușor, Sawyer. Nu este. Dar spun că este o alegere. Nu ești un vârcolac, Saw. Face semn spre poza lui Wilkens. Nici el nu este vârcolac. Nu poate da vina pe lună, pe *ceva* ce-l transformă într-o creatură complet diferită. Vrea să credem că se trezește numai după fapte, că este la fel de îngrozit ca noi, că nu a avut nici o participare la hainele sfâșiate împrăștiate din jur și la sângele de pe mâinile lui. S-ar putea chiar să creadă ce spune.

Mama atinge o șuviță de păr de pe fruntea mea și se întinde să ia ceva de pe gulerul tricoului meu.

– Tatăl tău a dat vina pe alcool. Pe furie. Dar crezi că nu am fost niciodată la fel de beată ca el? Că nu am fost la fel de furioasă? Când lucra ca mecanic, șeful lui era un pușcaș rău și bătrân. Tatăl tău lăsase din greșeală o cârpă plină de ulei pe tejghea, la vederea clienților. În fața întregii echipe, chiar și a câtorva clienți, șeful s-a luat de el, i-a spus ce ratat era, cât de incorigibil de prost era, cât

de incompetent. Ce a făcut? Absolut nimic. Și-a strâns în tăcere lucrurile din dulap și a plecat. Cât de furios crezi că a fost, Sawyer? A fost ceva care l-a acaparat, cum e luna plină? I s-a tăiat filmul după care și-a revenit și l-a văzut pe șeful lui bătut și plin de sânge în fața lui? S-a uitat plin de groază la încheieturile degetelor, ca și cum furia și violența ar fi fost ceva ce *i s-a întâmplat* lui?

Îmi apucă obrazul cu mâna, iar palma ei este fină și rece ca o piatră din râu.

– Nu, Sawyer, sigur că nu. Și-a ținut gura. A condus până acasă în tăcere. Și apoi în seara aceea la cină, ai plâns când ți-a spus că nu puteai să mai primești cartofi prăjiți. Micuța ta mână dolofană s-a deschis și s-a închis în timp ce te văitai ca să mai primești... Și pentru că nu te-ai oprit, a apucat un pumn de cartofi și te-a lovit peste față cu ei, i-a făcut terci frecându-i de obrazul tău. Erau încă fierbinți din cuptor și tu țipai și eu țipam și în cele din urmă am reușit să te iau din calea lui...

Vocea îi tremură.

– Nu-mi aduc aminte, spun eu, frecând-o pe spate. De ce nu-mi amintesc?

– O, Saw. Mama mă apucă de mâini și mă strânge. Aveai doar doi ani.

O las o clipă să se reculeagă. Mă reculeg și eu.

– *Cum?* întreb în cele din urmă cu vocea tremurată.

– În primul rând îți asumi responsabilitatea. Ceea ce ai făcut în seara aceea *nu* a fost în ordine. Faptul că ai lovit masa, că ai aruncat jucăria.

– Ai dreptate. Regret întruna de atunci. Las bărbia în piept. M-am certat cu Ella în seara aia. Am știut, sau mai degrabă am avut un sentiment, că domnul Wilkens e periculos. Vorbea mult cu el și îmi făceam griji pentru siguranța ei. Îmi era așa frică, eram frustrat, copleșit. Am... distrus un balot de fân în fața ei. L-am lovit de i-au mers fulgii. Am ridicat vocea la ea. M-am simțit prost imediat după aceea. Doamne, m-am simțit... m-am simțit atât de vinovat, mamă.

Mama încuviințează din cap.

– Bun. Așa și trebuie. Nici asta nu a fost în regulă.

– N-o să mai fac așa ceva. Nimic din toate astea. Sau alte lucruri similare. Indiferent cât de supărat aș fi. Fac un gest spre piept. Cred că au fost multe lucruri pe care le-

am ținut înăuntru. Nu știu. Nu este o scuză, vreau numai să mă asigur că nu... că nu o să mai fac asta *niciodată*.

Mama îngână.

– OK. Mă bucur să aud că vei lucra la asta. O să te susțin și o să te trag la răspundere.

– Mulțumesc.

Închid toate paginile pe care este fața lui Wilkens.

– Cu plăcere, Saw. Omletă?

– Te rog. Cred... aș vrea s-o văd pe Ella cu ochii mei. N-o să scap de îngrijorare decât când... o s-o văd. Știi?

Mama își pune omletă în farfurie.

– Bine, spune ea ezitant. S-ar putea să nu vrea să vorbească cu tine.

– Accept asta.

– Niciodată.

– Asta ar fi... dureros. Dar aș accepta și asta.

Mama se uită la mine.

– Bine. Foarte bine.

Când ajung la spital, soarele a început să apună. Ella doarme la ea în pat. Nu sunt hotărât să plec, având în vedere că am constatat că este în siguranță.

Dar sunt lacom. Vreau să-i aud vocea. Să-i văd ochii.

Mă așez, hotărându-mă că o să stau numai câteva minute. Dacă nu se trezește, plec. Încerc în altă zi. Dar de cum mă așez, îmi dau seama că nu am dormit de mai mult de douăzeci și patru de ore, iar asta mă face praf.

Nici măcar nu îmi dau seama că am adormit, până nu mă trezește vocea Ellei. Deschid ochii când ea încearcă să-mi dea o pernă. Și este bine. Ella este bine.

Îmi rostește numele. Și pare *fericită*.

Și, ca și cum aș fi un fraier sentimental, ochii mi se umplu de lacrimi.

CAPITOLUL 38

ELLA

– Îmi pare rău, spune Sawyer, ștergându-se la ochi.

Pare jenat, i se înroșesc obrajii și în ciuda tuturor mizeriilor care s-au întâmplat între noi, faptul că acum

ştiu că el a ştiut că Hayley era în viaţă şi nu mi-a spus, imaginea feţei lui îmi întoarce stomacul pe dos.

– Pentru ce-ţi pare rău? întreb.

Sawyer scapă un hohot de râs.

– De unde să încep? Vrei toată lista, sau o versiune prescurtată? Clatină din cap. Dar înainte de toate astea, eşti bine? Adică, este o întrebare tâmpită. Eşti într-un pat de spital şi Wilkens a încercat să te omoare şi prietena ta cea mai bună s-a întors din morţi şi...

– Sawyer, spun eu, sunt bine. Cât despre Hayley... o să-mi ia nişte timp să procesez totul, bineînţeles. Emoţiile mele sunt complicate, dar până la urmă? Ochii mi se umplu de lacrimi. Dorinţa cea mai mare pe care o aveam s-a împlinit. Hayley trăieşte. *Trăieşte*, Sawyer.

Are un zâmbet strâmb şi blând. Vreau să-i mângâi gura cu degetele.

– Îmi pare rău că nu ţi-am spus, Ella. Am tot vrut. Amândoi am vrut, sincer. Am fluctuat. Mă implora să-ţi spun, apoi eu o imploram pe ea să-ţi spună... În cele din urmă, amândoi eram atât de îngrijoraţi pentru ce ar fi putut să-ţi facă Wilkens ţie sau ei, dacă ar fi aflat că era în viaţă. Hayley îl cunoştea mai bine decât oricare dintre noi. A trebuit să am încredere în ea. Şi până la urmă s-a dovedit că a avut dreptate. Îşi suge dinţii. Spune-mi. Cât de satisfăcător a fost să te uiţi cum primeşte ciomege în cap?

– Foarte, spun eu. Când poliţia l-a ridicat de pe jos, a făcut pe el.

– Asta este dezgustător, spune el solemn. Şi fantastic.

Îmi tresar degetele. Vor cu disperare să se lipească de încheieturile degetelor lui Sawyer, să traseze spiralele pielii lui. Dar îmi ţin mâinile strâns lângă mine.

Pentru că mai întâi trebuie să ne ocupăm de nişte lucruri importante. Şi având în vedere că ochii întunecaţi ai lui Sawyer sunt plini de remuşcări, părem să fim de acord. Îmi dreg glasul.

– În seara aceea în labirintul de porumb... m-ai speriat rău.

– Ştiu. Sawyer înghite în sec şi îşi strânge pleoapele. Doamne, Ella, îmi pare rău. Nu o să ştii niciodată cât de rău. A fost... Chestia aia nu a fost în regulă.

– Nu, spun eu. Nu a fost.

Încuviințează din cap.

– Am vorbit cu mama despre asta. O să-ți fac și ție promisiunile pe care i le-am făcut ei. N-o să mai fac niciodată așa ceva. Sawyer este încruntat. Sincer. Am de lucru. Am mult de lucru. Mama a vorbit despre terapie, mi-a dat niște cărți să citesc… Dar chiar dacă nu sunt unde trebuie să fiu încă, sunt limite pe care nu le voi mai depăși niciodată.

– Cum ar fi să țipi și să spargi lucruri?

Ridic o sprânceană.

Sawyer tresare.

– Exact. Cel puțin. Oricum m-aș simți.

Aplec capul ca să mă uit în ochii plini de lacrimi ai lui Sawyer.

– Mă bucur să te aud spunând aceste lucruri. Evident, să le spui nu e același lucru cu a le face.

– Sigur, șoptește Sawyer.

– Dar, spun după o pauză, sunt dispusă să-ți dau o șansă să dovedești că ești serios. În ochii lui Sawyer lucește o rază de speranță. Este în regulă să fii furios, Sawyer. *Nu* este OK să țipi la mine, să lovești, să arunci sau să pocnești. Dacă mai faci ceva de genul ăsta vreodată, am terminat. Ai înțeles?

– Normal, repetă Sawyer cu convingere. Este mai mult decât merit. O să câștig încrederea ta… Îmi pare atât de rău! Atât, atât de rău…

Se întrerupe, derutat de râsul meu. Clatin din cap.

– Nu râd de tine. Doar că… în seara asta acumulezi aproape la fel de multe scuze câte îmi cer eu în mod normal.

Sawyer scoate un hohot de râs și umerii i se relaxează.

– Asta e altceva. Scuzele mele sunt justificate. Înclină capul și se uită la mine. Dar știi ce? Nu am mai auzit de ceva vreme de la tine niște scuze care nu erau necesare. De fapt, încep să am sentimentul că ți-ai dat seama în sfârșit că nu ai pentru ce să-ți ceri scuze.

– A. Închid un ochi și mă uit la el. Da și nu. Da, în general. Am terminat cu scuzele. Și nu pentru că *vreau* să-mi cer scuze că te-am trimis la închisoare.

Sawyer râde relaxat și mă lasă să-l apuc de mână. Când ne atingem, este cuprins de o tăcere serioasă și se uită la degetele noastre împletite.

– Nu tu m-ai trimis la pușcărie, Ella, spune el încet. Wilkens m-a trimis la pușcărie. Tu ai fost victima lui.

Inspir adânc și aprob din cap. Pentru un minut tăcem amândoi în întunericul blând. Lumina care pătrunde prin ușa crăpată se modifică și cicatricea lui de pe frunte, acea linie adorabilă, argintie, strălucește.

Deodată îmi doresc foarte tare să-l sărut.

Sawyer izbucnește.

– Ella, am vrut întotdeauna să... Ascultă. Înainte ca Hayley și cu mine... înainte să vorbesc cu oricare dintre voi... întotdeauna te-am văzut pe tine. Jucam hackey sack în curte și-mi spuneam „OK, nu ai voie să te uiți la fata cu părul lung și negru timp de cinci lovituri". Dar nu rezistam decât trei. Sau două. Nu reușeam niciodată cinci.

Clipesc, mirată.

– De ce n-ai spus nimic?

Ridică din umeri.

– Nu te cunoșteam, dar știam de tine. Numai note maxime, ambiții mari, familie funcțională... Oftează, scoțând un sunet care-mi frânge inima. De ce ai fi vrut să ai de-a face cu mine?

Ridic o sprânceană și desenez cifra opt pe interiorul încheieturii lui.

– Din multe motive.

– A. Asta... asta îmi distrage atenția, uau. Încerc să... să-ți spun ceva. Când Hayley m-a invitat să stau cu voi, eram destul de hotărât să te cunosc. Dar știam că asta nu era deloc probabil. Și apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Hayley. Și știi, a funcționat. Trecuserăm amândoi prin aceleași chestii. Istoria cu tații, toate alea. Și când ne-am împrietenit... am ridicat o barieră mentală. Să nu râvnești la cea mai bună prietenă a iubitei etc. etc.

– U-hu... De ce-mi spui asta?

Îl zgârii delicat cu unghiile pe partea interioară a brațelor, iar el tremură de plăcere.

– Nu voiam să crezi că am înșelat-o pe Hayley. Și am vrut să știi... ei bine, întotdeauna... pentru mine, ești... Se uită la mine ca și cum aș putea să-l distrug cu un singur cuvânt. Ești incredibilă. Și te vreau.

Deși am vorbit despre comportamentul lui și am stabilit împreună parametrii noii lui șanse... mă întreb

dacă ar trebui să aștept. Să acord timp. Să las praful să se așeze pe aceste destăinuiri, aceste adevăruri ascunse. Dar dacă este să fiu sinceră, m-am săturat de așteptare. Și de obligații. Să mă ascund în umbră în timp ce alții se așază la masa principală.

Și după tot ce s-a întâmplat azi, vreau să iau ceea ce-mi doresc.

Hotărăsc că merit asta.

Să fac un pas spre ceea ce-mi doresc, într-un mod neapologetic și din toată inima.

– Și eu te vreau, spun și îl sărut.

Are gust de portocală și ciocolată. Când îl sărut, am senzația că respir, că am găsit ceva mai bun decât respiratul.

– Ella. Se desprinde de mine gâfâind. Ești în spital. Trebuie s-o iei încet. Zâmbesc lipită de buzele lui. Și faci să-mi fie... foarte greu.

Îmi lipesc nasul de gâtul lui.

– Amuzant. Am crezut că o să spui că fac lucrurile foarte...

– Ei bine, da. Se mișcă inconfortabil. Și asta.

Zâmbetul lui strâmb îmi strânge inima.

– Ai dreptate, spun. Avem în față tot timpul din lume.

I se aprind ochii.

– Da? întreabă.

– Aha, spun eu. Dar mai întâi, spun eu și îi apuc bărbia ca să-i înclin capul spre mine. În sfârșit, *în sfârșit*, îmi lipesc buzele pe cicatricea de pe sprânceană. Habar n-ai de când voiam să fac asta, îi șoptesc lipită de pielea lui.

Mă retrag și văd că s-a îmbujorat în timp ce clipește furios.

– Uau! Păi... ăăă, îmi pare rău. Nu știu de ce chestia asta mi-a scurtcircuitat creierul așa de tare. Cuvintele nu pot să... Îmi pare rău.

– Știi, spun eu uitându-mă pieziș la el. Încep să mă întreb dacă nu cumva ăsta este cuvântul tău preferat. *Scuze.*

Clatină din cap râzând și se apleacă în față ca să mă sărute pe frunte.

Petrecem restul serii șoptind nimicuri, capabili în sfârșit să fim complet deschiși și vulnerabili unul cu altul. Adormim împreună și când mă trezesc, doarme pe scaun

lângă patul meu, cu capul la picioarele mele și mâna în mâna mea.

Soarele este roz și auriu când se ridică deasupra orizontului. Doi vulturi plutesc în depărtare, iar siluetele lor se ridică tot mai sus deasupra norilor și dispar.

CAPITOLUL 39

ELLA

Mi-am petrecut prima jumătate de an fiind infamă. Acum gust din faimă. Este OK, dar pare puțin o onoare furată, de vreme ce Hayley a fost cea care *de fapt* a mânuit bâta.

Îmi spune că a fost, fără îndoială, un efort de echipă și faptul că a trebuit să petrec toată dimineața cu Sam a fost mult mai greu decât orice legănare a bâtei. Sawyer e de acord și aș minți dacă nu aș recunoaște că o parte din mine este înnebunită după felul plin de respect în care băieții din anul doi îmi fac loc pe hol când trec sau după faptul că pot să le salut pe Beth, Rachel și Nia fără povara disconfortului.

Arestarea lui Sam este subiectul fierbinte al orașului. Nu doar la școală, ci până și la coada de la magazin, pe rețelele de socializare, la fast-food. Toată chestia s-ar răsufla mult mai repede dacă nu m-aș gândi cât de mult trebuie să urască nemernicul ăla îngâmfat toată chestia.

Cât am fost în spital, am primit un buchet scump de flori cu un bilețel: „E tare că n-ai murit. E și mai tare că aproape l-ai omorât pe psihologul școlii. Sunt un mare bou, știu. Probabil am fost prea dobitoc cu tine. Scott (Primul pas e recunoașterea)".

Când l-am citit, m-am gândit la scrisoarea lui Hayley și la cantitățile imense de emoții pe care și le reprimă Scott.

Noua noastră psihologă este incredibilă. Doamna Powell are un master nu numai în psihologie, ci și în sociologie, și unul dintre primele puncte pe ordinea de zi a fost să țină un seminar cu o participare foarte bună, despre violența domestică. Văd mult mai mulți elevi care

intră la ea în birou decât am văzut vreodată ducându-se la Wilkens.

Sawyer se vede cu doamna Powell o dată pe săptămână. Îi dă teme și nu a ratat nici una până acum. Când îi amintesc faptul că nu și-a făcut aproape niciodată temele pentru școală, el subliniază că nici o lecție nu a părut la fel de importantă ca cele pe care i le predă doamna Powell. Nu pot să-l contrazic.

Și săptămâna trecută, când credea că nu se uită nimeni, l-am văzut pe Scott furișându-se acolo. Poate mai are o șansă? În acest moment suntem toți la grădina zoologică. Familia mea, și Callan, și mama lui Sawyer, și Seema, care atunci când am invitat-o mi-a spus că mama mea o invitase deja, și da, sigur că urma să vină.

Callan este pe umerii lui Sawyer și s-a hotărât că vrea să fie gorilă când se face mare.

– Ce înseamnă „când se face mare"? îmi șoptește Sawyer în ureche.

– Fern, o întreabă mama pe mama lui Sawyer, cum e să lucrezi la o școală elementară?

– Știi ceva? Îmi... îmi place foarte mult. Mama lui Sawyer zâmbește atât de larg, încât își apasă o mână pe obraz. Îmi place foarte mult. Salariul este nemaipomenit și am ocazia să lucrez cu copii și să mănânc prânzul cu Callan în fiecare zi. Este un vis devenit realitate.

– Cum ai găsit jobul? întreabă tata.

– A fost nevoie de ceva căutări. În unul dintre locurile în care am fost la interviu m-au plăcut, dar nu au putut să mă angajeze. Dar recepționista de acolo avea o prietenă care este profesoară la școala lui Callan, așa că am fost recomandată pentru o poziție în administrație. S-a dovedit o potrivire foarte bună.

– Bine, Ratatouille, am terminat. Aha, Alfredo face o pauză.

Sawyer îl dă jos pe Callan de pe umeri, în timp ce acesta strigă: „Oricine poate găti, oricine poate găti!"

Seema și Jess vin în grabă la mine.

– Tre' să vii să vezi asta: Maimuța asta se zgâia la fața lui Jess strigând, cu cea mai uriașă, cea mai enormă... Hello, grup de părinți, ce faceți azi?

Seema le înfățișează zâmbetul cel mai strălucitor și larg.

– La fel ca acum zece minute, spune mama lui Sawyer cu luminițe în ochi.

– Ce avea maimuța?

Tata pare sincer interesat.

– O banană, spune Jess.

– Ha. Ei bine, aș fi putut și eu să ghicesc asta. Tata se uită cu poftă la un cărucior cu mâncare. Mă întorc imediat.

Sawyer apare în dreapta mea, fără Callan, dar cu părul ciufulit.

– Vrea toată lumea înghețată?

Luăm comanda de la toată lumea, iar Callan este foarte dezamăgit că nu are voie să comande câte trei cupe din fiecare aromă. Dar când mă aplec și-i șoptesc că s-ar putea să fie creioane de ceară la magazinul de suvenire, se înveselește la loc.

– Dacă le mănâncă, tu i le cureți dintre dinți, spune Sawyer.

Cât stăm la coadă, ne vibrează telefoanele în același timp.

H: OMG. Salutați-o pe noua mea colegă de cameră.

Scot un suspin când primim poza unei mici pisicuțe negre cu lăbuțele albe.

H: Îi pun numele Smella.
Glumeam glumeam glumeam.

– Glumești? I-ai spus de porecla asta? bombăn.

Sawyer găsește deodată o crăpătură foarte interesantă în beton.

H: Numele este în așteptare, dar va trebui să o cunoașteți într-o bună zi, în curând.

– Se poate așa ceva? șoptesc eu plină de nerăbdare. Crezi că putem s-o vizităm? Să ne vedem cu ea în persoană?

– Totul e posibil.

Sawyer se apleacă pentru un sărut.

Reușim să nu scăpăm nici una dintre înghețate, iar Callan nu pătează decât tricoul lui, ceea ce este considerată o mare victorie.

Când stăm toți în jurul girafelor, urmărindu-le gâturile lungi și limbile vinete care se încolăcesc în jurul crengilor, mă întorc cu spatele la animale, mă uit la familia și prietenii mei, acest grup uriaș de oameni pe care îi iubesc.

Nu de mult credeam că sunt singură, iar lumea este un labirint plin de sulițe, pe care este imposibil să-l traversezi.

Pe cât de alienant a fost, mi-a dat și o senzație de siguranță. Fără cineva care să mă rănească și, chiar mai important, cineva pe care să-l rănesc. Dar acum îmi dau seama că a fost numai o minciună care s-a născut din rușine. O minciună pe care o exploatează oameni ca domnul Wilkens. Oameni care vor să te facă să crezi că ești la fel de singur ca ei.

Mai ales atunci când nu ai fost niciodată singur.

Nu o voi înlocui niciodată pe Hayley și, din fericire, nici nu trebuie. Distanța nu ne afectează iubirea și deși mi-e dor de ea, deocamdată este suficient să am în buzunar o poză cu noua ei pisică. Să simt mâna lui Sawyer în mâna mea. Seema să țină brațul în jurul umerilor mei. Să o văd pe mama zâmbind când Jess și Callan îi întreabă pe tata și pe Fern dacă primesc bani ca să hrănească girafa.

Am fost prea pierdută, indusă în eroare și speriată ca să-i pot vedea, dar au fost întotdeauna alături de mine. Chiar și în întuneric, au fost numai la o lungime de braț distanță.

Poate că nu știu acum ce se va întâmpla sau unde o să ajung, dar având iubirea familiei și a prietenilor mei, nu-mi mai este frică de viitor. Nici pe departe.

De fapt, după cum ar spune cu siguranță un prieten foarte drag de-al meu: „Bine, hai să vedem cu ce te lauzi".

MULȚUMIRI

Trebuie să mulțumesc din suflet unui număr incredibil de mare de oameni. Și ca să încep, aș vrea să vă mulțumesc vouă pentru ați citit această carte. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Mi-ați oferit foarte mult

acordând o șansă acestei cărți. Indiferent dacă v-a plăcut sau nu, sunt fericită că v-ați rezervat timp ca s-o citiți.

Să nu mă înțelegeți greșit, nici o carte nu este creată de o singură persoană și, fără geniul și eforturile atât de multor oameni, această operă nu ar fi nimic mai mult decât un teanc dezordonat și împrăștiat de prea multe cuvinte și prea multe glume cu vânturi (încă nu sunt sigură dacă se poate așa ceva).

Primele mulțumiri din toată inima se adresează redactoarei mele, Lanie! Sunt cea mai norocoasă pentru că scriu împreună cu tine. Îți mulțumesc pentru faptul că mi-ai finisat scrisul, mi-ai arătat cum funcționează lucrurile și ai fost mereu colaboratoarea cea mai blândă și încurajatoare. Ce m-aș face fără tine? (Probabil aș avea zece referințe complet inutile la capitole din *Lordul Inelelor.*) Îi mulțumesc de asemenea lui Romy Golan și tuturor celor de la Rights People pentru că au fost eroii mei de peste hotare.

Îi datorez o îmbrățișare uriașă și multe mulțumiri Elizei, cea care mi-a făcut legătura cu Lanie. Adevărul este că nu aș fi scris această carte dacă nu ne-ai fi făcut cunoștință și îți sunt în permanență recunoscătoare pentru asta.

Simt multă recunoștință pentru oamenii de la Penguin Random House pentru că au avut încredere în mine. Mă simt smerită și onorată față de toți cei care au lucrat pentru ca această carte să fie ceea ce este – dacă această carte a ajuns la voi, sincer este numai mulțumită muncii asidue și a viziunii creative a lui Jen Klonsky, Simone Roberts-Payne și echipei lor. Încă mă ciupesc în fiecare zi pentru că nu-mi vine să cred că mi-ați acordat o șansă. Îi mulțumesc lui Natalie Vielkind pentru că a grăbit această producție, lui Kelley Brady pentru coperta superbă și o mare îmbrățișare lui Janet Rosenberg, ale cărei abilități de corectură au îmbunătățit manuscrisul și au făcut să pară că știu să folosesc corect punctuația.

De asemenea, nu aș fi putut face acest lucru fără susținerea celor dragi mie. Îi mulțumesc lui Bex Carlo, care m-a învățat *atât* de multe și a fost o susținere genială și plină de iubire de la începutul călătoriei mele literare. Locul în care mă voi simți întotdeauna fericită este masa *noastră* la care servim împreună o kombucha înghețată.

Toată iubirea și recunoștința mea pentru Allison, Amaris și Joanna, bunele mele prietene. Mulțumesc pentru faptul că v-ați pus dorința pe păpădia aia să termin schița cărții la timp. Nu am nici o îndoială că acesta este singurul motiv din care am putut să-mi respect termenul, pentru că asta este puterea iubirii prietenelor, și cu asta basta! Vă iubesc pe toate trei pentru totdeauna și abia aștept să locuim din nou împreună! (Vă asigur că încă fac economii pentru complexul acela.)

O, ce aș fi făcut fără Michael și Will? M-aș fi descompus, asta aș fi făcut. Fără susținerea plină de iubire, încurajarea și înțelepciunea nesfârșită atât a lui Michael, cât și a lui Will, nu aș fi unde sunt. Vă mulțumesc pentru că mi-ați acceptat Zoomurile la ore târzii în care îmi smulgeam părul din cap, chiar și atunci când era trecut de ora de culcare. Mulțumesc, Michael, pentru faptul că ai rămas alături de mine de-a lungul anilor (mai ales al *acelor* ani), că m-ai făcut întotdeauna să râd indiferent de oră și circumstanțe și *mai ales* pentru că ai suportat maldărele mele de informații despre Lalo. Te rog să nu te aștepți ca acestea să se sfârșească în curând.

Urale uriașe pentru echipa mea din St. Pete! Chiar dacă suntem împrăștiați pe tot continentul acum, iubirea mea pentru voi traversează toate granițele dintre state. Vă mulțumesc pentru faptul că ați susținut mereu spațiul meu de lucru ambiguu. Mulțumiri din inimă lui Kevin, care m-a ajutat să-mi mențin sănătatea mintală în timpul verii, jucând multe jocuri de RDR2 poker și pentru că mi-a luat funia din mână. Și îi mulțumesc și lui John, care sigur va citi asta, pentru că a citit întotdeauna tot ce am scris. Și mulțumiri din inimă tuturor celor care m-au susținut de când cu fanfics-urile mele. Dețineți pentru totdeauna o bucățică din inima mea (mai ales tu, Si!).

Lui Jess și Kyle, care fac parte din familie. Mulțumesc pentru că mă iubiți necontenit și pentru că ați crezut că sunt destul de bună când eu sigur nu am crezut asta, când aveam douăzeci și ceva de ani și plângeam fără scop pe canapelele voastre. Și, Jess, îți mulțumesc pentru că ești Hayley a mea. Nu a fost întotdeauna ușor să creștem acolo unde am crescut (pe de altă parte, este vreodată

ușor să crești?), dar măcar te-am avut pe tine... și chipsurile.

Îi mulțumesc minunatei și frumoasei mele mame. Sper ca într-o bună zi să fiu măcar pe jumătate din cât de curajoasă, puternică și inteligentă ești tu. Îți datorez mai mult decât îți pot spune vreodată, mamă. Îți mulțumesc pentru toate sacrificiile pe care le-ai făcut ca să pot trăi această viață pe care nu am crezut-o niciodată posibilă și pentru răbdarea pe care ai avut-o în timpul călătoriei mele de a încerca să învăț Tagalog. *Mahal kita.*

Tata efectiv mi-a spus că pot să devin scriitoare de pe vremea când scriam „te log" în loc de „te rog". Nu l-am crezut niciodată, dar el a crezut mereu în mine. Îți mulțumesc, tată, pentru că ești cel mai bun tată pe care și-l poate dori o ființă umană. Ești tatăl pe care aș vrea să-l fi avut Hayley și Sawyer. Nu știu ce am făcut într-o viață anterioară ca să te merit, dar sunt mai recunoscătoare decât pot să spun. Te iubesc nespus.

Mulțumiri lui Peetz, pentru care am o cantitate stupidă, incomensurabilă de iubire. A fost mereu bastionul meu de voioșie și hohote de râs atunci când am fost în starea mea cea mai proastă. Te-aș urma până la capătul pământului ca să-ți dau un cap în gură la ora trei dimineața, frate. Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat lucruri importante, cum ar fi videouri pe YouTube sau sunetul diminuat liniștitor a paisprezece bebeluși care plâng.

Dacă am încercat vreodată să creez un personaj tare și amuzant, asta este numai pentru că m-am putut inspira din Vic, Cea Mai Tare Persoană Pe Care Am Cunoscut-o Vreodată. Dacă aș încerca să explic exact cât de mult îi iubesc pe Vic și ce înseamnă pentru mine, m-aș transforma literalmente într-o grămadă de brânză, așa că doar o să spun mulțumesc pentru că m-ai susținut mereu fără să mă judeci, mai ales în timpul multelor (*multelor*) pasiuni îndoielnice pe care le-am făcut pentru personaje de desene animate.

Chiar dacă nu se va deranja să citească asta, trebuie să-i mulțumesc inimioarei mele din afara corpului, Pabu. Aproape în toată perioada în care am scris cartea, a stat încolăcită în brațele mele în timp ce am tastat, unde a tors și a tras fericită vânturi în nasul meu. A mers pe tastatură

numai de câteva ori și nu a șters niciodată ceva ce Command-Z nu a putut recupera. Am o cantitate nesănătoasă, absurdă de iubire pentru ea și nu-mi pot imagina să scriu fără ea.

Și în sfârșit, trebuie să-i mulțumesc iubirii mele nu numai din această viață, ci și din toate viețile care urmează (mă bazez pe faptul că îmi voi petrece eternități alături de tine), Babs. Nu există cuvinte care să poată cuprinde toate sentimentele mele, dar tu oricum preferi când lucrurile sunt scurte.

Deci, Babs?

Mulțumesc.

Secretul cuibului (în limba engleză în original)

Tărâmul miracolelor (în limba engleză în original)

Parc tematic cu suprafața de 1,2 km^2, situat în Austell. Deschis în 1967, este al doilea parc din lanțul Six Flags după originalul Six Flags Over Texas, care a fost deschis în 1961.

Copile (în limba filipineză în original)

Mama (în limba filipineză în original)

Archive of Our Own (deseori prescurtat la AO3) este o resursă nonprofit pentru fanfiction și alte lucrări adăugate de utilizatori.

Square este o platformă de servicii financiare a lui Block, Inc. pentru întreprinderile mici și mijlocii. Permite acceptarea plăților cu cardul de credit folosind smartphone-uri ca registre POS și facilitează diverse operațiuni comerciale.

Facultatea de medicină veterinară a universității din Georgia

Baterul brun (*Toxostoma rufum*), numit uneori, în mod eronat, sturz brun sau sturz de culoarea vulpii, este o pasăre din familia Mimidae.

AirTag este un dispozitiv de urmărire dezvoltat de Apple. Acesta este conceput să acționeze ca un instrument de căutare care îi ajută pe oameni să găsească obiecte personale (de exemplu, chei, genți, îmbrăcăminte, dispozitive electronice mici, vehicule).